

Giới thiệu Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta

Thiên Uyển Nhu là hòn ngọc trên tay của Quốc Công Thiên Nhã Ý. Cô là người mang tính cách ôn nhu, thùy mị, xinh đẹp, giỏi giang khiến nhiều nam nhân thầm thương trộm nhớ.

Vương Hà Ân là một nữ nhân có đảm lược, có tài và là người thừa kế của tập đoàn Hồng Hải - tập đoàn đứng thứ hai trên thế giới nhưng lại vô tình xuyên về thế giới cổ đại hoán đổi thân phận với Thiên Uyển Nhu, trở thành hoàng phi của nước Đại Kim.

Kim Khiêm Nhẫn - người anh ruột của Vương Hà Ân bị lạc nhau từ nhỏ. Khi nhà họ Kim muốn cưới Hà Ân về làm vợ cho Khiêm Nhẫn để trả lại mối thù năm xưa. Nhưng số phận lại trở trêu, kẻ sát hại gia đình của hai anh em họ chính là nhà họ Vương đã nuôi dưỡng Vương Hà Ân bấy lâu nay.

Du Thế Hân là thế tử của vùng Đông Hải giỏi võ, giỏi săn bắn. Tính cách của vị thế tử này có phần hài hước và thích trêu chọc khiến cho mọi người nhiều lúc phát điên.

Trương Xi Vưu là Đại Hoàng Tử của Đại Kim tinh thông võ nghệ, thông minh, tính tình vui vẻ, hoà nhã nhiều người yêu mến.

Trương Lâm Tam: Nhị Hoàng Tử của Đại Kim quý kẻ đa đoan, đa mưu túc trí giỏi võ nhưng độc ác thủ hạ lưu tình luôn tìm cơ hội hãm hại đại hoàng huynh là Trương Xi Vưu để hắn có thể tiếp cận vị trí thái tử dễ dàng.

Trương Hạ Lan: Công chúa Đại Kim đáng yêu, hồn nhiên giỏi võ thông minh, xinh đẹp, tính trẻ con thích trêu đùa với các huynh trưởng nhưng nàng không hề ưa Nhị hoàng huynh của mình.

Trương Tề Minh: Tam Hoàng Tử của Đại Kim đào hoa, phong nhã, lạnh lùng giỏi võ nghệ, giỏi bắn cung, dung mạo ưa nhìn vừa thấy đã yêu không ít người thầm thương trộm nhớ.

Trương Dư Mặc: Tứ Hoàng Tử của Đại Kim tính cách vui vẻ, hoà đồng giỏi văn chương, chỉ thích sống vui vẻ không màng thế sự càng không màng tới ngai vàng hay chức vụ thái tử.

Thủy Sở Ly: Công chúa của nước Kim Nhạc, lòng dạ độc đoán, quý kẻ đa đoan, có ý với Tam hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Thế giới hiện đại

Reng...Reng...Reng

-Alo... Có chuyện gì không tôi đang ngủ mấy người gọi làm thế cẩn thận tôi đuổi việc mấy người bây giờ __Hà Ân nổi cáu vì bị phá giấc ngủ sau một ngày làm việc mệt mỏi.

-Dạ... Thưa cô chủ có cậu Khiêm Nhẫn tới muốn gặp cô.

"Ừ được rồi tôi tới ngay" __Hà Ân vội vàng thay đồ rồi tức tốc tới công ty.

Tại công ty Hồng Hải

"Anh tìm tôi có chuyện gì" __Giọng vừa bức vừa tò mò.

"Cũng không có chuyện gì to tát cả chỉ là tôi muốn thông báo với cô là chúng ta sắp đính hôn theo ý của bố mẹ cô và gia đình tôi, vậy thôi" __Khiêm Nhẫn nói xong liền bỏ đi.

Cái gì chứ?? __Hà Ân há hốc mồm như không tin vào những gì Khiêm Nhẫn nói.

-Anh...Anh đứng lại cho tôi... anh vừa nói gì cơ đính hôn... đính hôn gì chứ??? __Hà Ân ấp úng còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. bố mẹ cô muốn con gái mình đính hôn với con trai gia đình từng có thù oán với gia đình mình sao?

"Đừng vậy! bố mẹ cô và bố mẹ tôi đã nói chuyện với nhau và sắp xếp cho chúng ta đính hôn __Khiêm Nhẫn nói giọng băng lãnh, tay anh nắm chặt.

Khiêm Nhẫn bỏ đi còn một mình Hà Ân trong phòng ngồi bàn thần đôi mắt đỏ sọng, nước mắt rung rung, đôi môi cắn chặt.

"Thật sự bố mẹ muốn mình lấy con của người từng có thù oán với gia đình mình thật sao?" cô nghĩ bố mẹ mình thật điên rồ khi làm vậy. Nhất là trong khi hai gia đình có mối thù lâu nay chưa được gỡ bỏ. Vậy mà họ lơ là như vậy với đứa con gái duy nhất của họ sao? Thật là điên rồ mà cô bật khóc.

Biệt Thự Nhà Họ Vương

Vừa vào tới cổng chưa định thần thì cô đã bất ngờ nhìn thấy trong sân nhà mình rất nhiều người bùng một đàn sình lễ, đi qua đi lại rất đông. Cô định bước tới hỏi một người trong số họ thì bố mẹ cô tới.

"Con gái à, ầy da nhà trai đã tới mang theo sình lễ rồi à con?" __ Ông Vương vừa cười vừa nói có vẻ rất vui khi con gái sắp xuất giá cũng xen lẫn chút buồn bực vì sắp xa con gái thân yêu.

"Hay da, cái ông này vào trước chứ ai như ông đứng ngoài cổng nói từ xa chứ" __ Bà Vương nói.

Hà Ân ra đón bố mẹ vào nhà ông bà chưa nói gì Hà Ân đã nói trước.

"Bố, mẹ... tại sao bố mẹ lại muốn con lấy anh ta, tại sao bố mẹ lại không cho con biết chứ?" __ Cô hỏi dồn dập gần như muốn hét lên.

"Bố, mẹ cũng vì bất đắc dĩ thôi con à, và lại con lấy cậu ta cũng đâu có thua thiệt gì, bố mẹ không cho con biết vì bố mẹ biết trước con sẽ không đồng ý nhưng cậu ta đã nói ra rồi thì bố mẹ cũng không giấu con được nữa" __ Bà Vương giọng ảo não.

Không thua thiệt???.... Haha... haha __ Hà Ân vừa cười vừa khóc như người điên, cô không hiểu cái bất đắc dĩ mà mẹ mình nói là gì.

"Bất đắc dĩ à! Không lẽ con gái của 2 người lại không quan trọng hơn thứ bất đắc dĩ kia hay sao... Không thua thiệt sao? con bị ép lấy người con không yêu hơn nữa người đó chính là con của gia đình có mối thù với gia đình mình mà không thua thiệt sao" __ Cô hét lên trong nước mắt.

Ông Vương nổi cáu đứng dậy tát Hà Ân một cái ông nói.

"Vương Hà Ân con nghe đây bố chỉ muốn tốt cho con mà con không chịu nghe theo còn dám cãi lại bố mẹ con có coi ta là bố con coi mẹ con là mẹ nữa không... __ Ông Vương chưa nói xong thì thờ đốc con đầu tim của ông lại tái phát. Mặt ông dần tái mét rồi ngã xuống bất tỉnh.

Hà Ân cùng bà Vương hốt hoảng chạy tới.

"Bố... bố... bố có sao không bố ơi con xin lỗi con không nên nói như vậy bố ơi bố tỉnh lại đi bố ơi" __ Hà Ân xoa tay bố, bà Vương vừa khóc vừa lay chồng vừa hét lên:

- "Mau gọi xe cấp cứu, mau lên!"

Bệnh Viện Đa Khoa Trúc Giang

- "Bác sĩ bố tôi sao rồi?". __ Hà Ân lo lắng hỏi.

- "Chồng tôi sao rồi bác sĩ?" __ Bà Vương vừa meo máo vừa hỏi.

"Hiện tại ông nhà đã qua cơn nguy kịch nhưng vẫn cần theo dõi thêm người nhà bây giờ có thể vào thăm nhưng chú ý đừng để bệnh nhân chịu thêm một cú sốc nào nữa tôi có việc xin đi trước " __ Bác sĩ nói xong liền rời đi.

"Bố hức con xin lỗi hức con sai rồi con không làm bố tức giận nữa hức hức " __ Hà Ân khóc nức lên, mắt ngấn lệ gục đầu vào tay bố vẫn hôn mê đang nằm trên giường bệnh.

Ông Vương từ từ mở mắt nhìn xung quanh, thấy con gái mình nằm ngủ gục trên tay mình ông khẽ gọi Hà Ân dậy. Vì ông còn yếu nên giọng thều thào yếu ớt mãi Hà Ân mới nghe thấy, cô bừng tỉnh giấc ôm chặt lấy bố.

"Mẹ con đâu rồi sao chỉ có mỗi con ở đây thôi " __ Ông hỏi.

"Bố con xin lỗi con làm bố giận rồi hức từ nay bố nói gì con cũng nghe không cãi nữa lời hức " __ Hà Ân ôm bố vừa nói vừa khóc lớn.

"Mẹ thấy bố chưa tỉnh nên đi mua chút cháo gà về khi nào bố tỉnh thì cho bố ăn mau lại sức rồi lát mẹ về bố ạ " __ Hà Ân lau nước mắt cười cười (lay chị cười đc nữa hà =>))

"Uhm vậy chuyện cưới hỏi của con với Khiêm Nhẫn con tính sao" __ Ông hỏi xen lẫn chút buồn.

"Con nghĩ kĩ rồi con sẽ làm theo ý nguyện của bố mẹ " __ Hà Ân trong lòng không muốn nhưng cô phải làm vậy bố cô mới yên tâm trị bệnh.

"Con gái ngoan bố xin lỗi " __ Ông lí nhí trong cổ họng nhưng Hà Ân nghe không rõ lắm hỏi lại.

"Ủa chuyện gì hà bố?" __ Hà Ân tò mò

- À không có gì con à __ Ông Vương nghĩ nếu nó biết mình và vợ mình không phải bố mẹ ruột của nó thì sẽ ra sao đây ông trời ơi con phải làm sao mới đúng đây.

Biệt Thự Nhà Họ Vương

"Trời ạ mệt chết mình rồi gần đây xảy ra nhiều biến cố quá cuối cùng cũng được nghỉ ngơi còn chuẩn bị cưới với chẳng xin dành theo ý trời vậy haizzz"
__ Hà Ân vừa thở dài, thả mình lên chiếc giường êm ái.

-"Giá như mình có một cuộc sống mới, cuộc sống thế này thật mệt mỏi quá".

Một giọt lệ lăn dài trên khoé mi Hà Ân. Cuộc đời không phải cái gì muốn đều có thể đạt được, mà có những thứ lực bất tòng tâm, hay vì cần rút lương tâm mà tự trói buộc mình.

Hà Ân lại tiếp tục thở dài, kết thúc ngày cũ bằng một giấc ngủ mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xuyên không

"Aaaaaaaaaa mình đang ở đâu thế này" __ Hà Ân hét lớn (Muốn nát cái phủ Quốc Công của ngta luôn ròi chị ơi =.=)

"Uyển Nhu tiểu thư cô làm sao vậy" __ Nhận Ảnh hốt hoảng chạy vào.

"Đây là đâu sao tôi lại ở đây còn mặc đồ cổ trang giống trong phim nữa chứ" __ Hà Ân vừa hỏi vừa đưa mắt liếc nhìn xung quanh tỏ vẻ sợ hãi tột độ.

"Cô là Thiên Uyển Nhu là tiểu thư con của Quốc Công Thiên Nhã Ý mà" __ Nhận Ảnh lo sợ cô nghĩ sao tiểu thư lại như vậy bình thường đâu có như thế.

"Không đúng, chắc là mình mệt mỏi quá nên có ảo giác vậy thôi chắc chắn là như vậy" __ Hà Ân tự trấn an mình rồi lẩm bầm rằng đây không phải sự thật.

Nhận Ảnh sợ quá cô hốt hoảng chạy đi tìm lão gia vừa đi lẩm bầm phải nói cho ông ấy biết mới được.

"Lão Gia" __ Nhận Ảnh vừa chạy vừa gọi ầm ĩ.

"Ta ở đây,ngươi làm gì mà hốt hoảng thế" __ Thiên Nhã Ý hỏi.

"Uyển Nhu tiểu thư... tiểu thư..." __ Nhận Ảnh ấp úng.

"Uyển Nhi làm sao hả" __ Thiên Nhã Ý gắng hỏi giọng có pha chút lo lắng.

Nhận Ảnh quỳ xuống trả lời.

"Dạ thưa... Uyển Nhu tiểu thư đã dậy rồi nhưng... không như mọi khi ạ" __ Nhận Ảnh vẫn rất hoang mang nói đứt quãng nài mời lão gia theo mình bởi chuyện này rất khó nói nó như thế nào cho lão gia hiểu hơn nữa nàng còn đang rất hoang mang k nói rõ được.

"Mời Lão Gia đi theo nô tì" __ Nhận Ảnh đi trước về phòng của Thiên Uyển Nhu (Hà Ân)

(Vi đã xuyên không nên mình đổi cách xưng hô của nhân vật nhé)

Vừa bước vào phòng Nhận Ảnh đã thấy Thiên Uyển Nhu đập phá đồ đạc miệng không ngừng nói câu "đây không phải sự thật"

"Lão gia tiểu thư còn nói mình không phải tiểu thư Uyển Nhu mình là Hà Ân gì đó nữa" __ Nhận Ảnh nói.

"Uyển Nhi..." __ Thiên Nhã Ý quát lớn.

Hà Ân tự tay mình tát mấy cái vào mặt nàng vẫn không tin là mình đã xuyên không tới đây,nghe Thiên Nhã Ý quát mình nàng càng nổi loạn đập phá không ngừng miệng nói liên tục rằng muốn về nhà.

"Con sao vậy Uyển Nhi đây là nhà của con, con là thiên kim tiểu thư con gái của Thiên Nhã Ý ta mà tại sao con lại nói muốn về nhà gì chứ" __ Thiên Nhã Ý giải thích để cho Hà Ân không làm loạn nữa

"Ta muốn về nhà... huhu mấy người là ai sao lại bắt ta đến nơi quái quỷ này" __ Hà Ân gào khóc thảm thiết mỗi lúc một lớn(e lạy chị khóc ác thế @@)

Sau một canh giờ dỗ ngọt,mắng rồi giải thích tường tận nhưng Hà Ân cũng không ngừng kêu khóc biết không dỗ cho nàng nín được Thiên Nhã Ý ra lệnh.

"Thu Sênh người gọi người tới nhốt tiểu thư vào Cẩm Thư phòng cho ta không có lệnh ta bất kì ai cũng không được thả nó ra ngoài nghe rõ chưa" __ Thiên Nhã Ý nổi giận ra lệnh xong bỏ đi.

Hà Ân sau khi bị nhốt thì nàng lại đập phá hết đồ đạc trong phòng nhốt mình không ngừng la hét.

"Thả ta ra, các người có nghe thấy không ta muốn về nhà" __ Hà Ân thật sự rất sợ nàng sợ rằng nếu nàng ở nơi quái quỷ này bố mẹ nàng có vì thế mà lâm bệnh không nữa lại càng lo nếu không về nhà Họ Kim sẽ không để cho 2 người họ sống yên vì đã hứa đính hôn mà con gái duy nhất nhà họ Vương là nàng mà sát ngày đính hôn không thấy nàng đâu họ sẽ ra sao đây nàng khóc rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau...

"Hơ hơ... tại sao vẫn là ở nơi quỷ quái này chứ " __ Hà Ân vừa ngái ngủ nhìn thấy viễn cảnh vẫn như cũ thì không khỏi hoảng hốt nàng lật chăn bước xuống giường mang đôi hài thêu hình chim phượng bước ra khỏi phòng gọi lớn.

"Nhạn Ảnh... Nhạn Ảnh " __ Hà Ân gọi mãi không có câu trả lời bèn tìm cách lên ra khỏi phủ Quốc Công nàng lên lút một hồi cũng tìm ra được cửa sau của phủ nàng khẽ mở cửa rón rén ra ngoài vừa ra tới ngoài nàng đã va vào một nam nhân có dung nhan đẹp xuất sắc, mắt phượng, lông mày hơi nhọn, ăn mặc rất đẹp không giống một thường dân chút nào nàng không quan tâm né ra một bên đi tiếp nhưng tay người kia níu lại.

"Huỳnh đài à mau buông ta ra " __ Hà Ân cau mày

"Ta không buông thì sao nàng định làm gì ta" __ Du Thế tử nhìn nàng về cười cợt trêu đùa thách thức.

"Vậy ta sẽ cắn huỳnh" __ Hà Ân nổi cáu cắn hán một cái.

(Tới đây mình đổi tên luôn cho nữ chính nhé vì bây giờ không phải ở hiện đại nữa)

"A... đau quá nàng làm gì thế có biết ta là ai không mà dám làm vậy hà" __ Du Thế Hân mắng Hà Ân

"T...Ta...Ta không biết huỳnh là ai nhưng là huỳnh cản đường ta còn thách thức ta nữa " __ Hà Ân mắng lại làm mặt hán ngằn ra vài giây nhân lúc hán ngơ ngẩn Hà Ân co chân chạy thật nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa

Hà Ân sau khi chạy thoát khỏi tên ôn dịch họ Du kia mệt quá nàng đi lạc vào con hẻm nhỏ thấy có một cái miếu hoang nàng đành ngồi nghỉ một chút nhưng thật không may cho nàng tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa vừa thoát được 1 kiếp nạn lại gặp Thiên Nhã Ý vô tình đi qua chỗ đó đột nhiên có một tên cận vệ đi theo nhìn thấy nàng nên đã báo với Thiên Nhã Ý, Thiên Nhã Ý lập tức cho người xông vào trong miếu bắt nàng phải về phủ.

"Ông dựa vào đâu mà bắt ta chứ thả ta ra " __ Hà Ân nhìn ông mặt đầy vẻ đề phòng.

ầm ức.

"Uyển nhi... con...con thật là quá đáng dám trốn khỏi phủ còn không chịu nhận lỗi còn dám hỗn láo với ta" __ Thiên Nhã Ý nổi trận lôi đình ra lệnh cho thuộc hạ đưa nàng hồi phủ mặc sức cho nàng chửi bới nguyên rủa sau lưng.

Phủ Quốc Công

Vừa tới phủ Quốc Công bọn thuộc hạ đẩy nàng qua cửa chính của phủ rồi đóng cửa lại nàng la hét, chửi rủa bắt họ mở cửa cho mình ra khỏi phủ.

"Các người là mở cửa ra đồ cầm thú, đồ đàn bà chỉ biết bắt nạt ta, ta hận mấy người aaaaaa tức quá mà " __ Hà Ân bức mình không ra ngoài được đành đi vào trong nhà vừa đi vừa nguyên rủa không ngừng.

"Tiểu thư cô đi đâu vậy làm em lo muốn chết luôn" __ Nhạn Ảnh bắt đầu rom rom nước mắt chực tuôn trào.

"Được rồi...được rồi ta về rồi hừ các người cứ chờ đây ta không bỏ qua chuyện này dễ dàng " __ Hà Ân vừa trấn an Nhạn Ảnh vừa nói sẽ không tha cho tên thuộc hạ phát hiện ra nàng và những tên bắt nàng trở về phủ.

Vừa trở về phòng Hà Ân kéo Nhạn Ảnh vào cùng rồi đóng cửa lại.

"Nhạn Ảnh ta có chuyện muốn nói với em phải tin ta và tuyệt đối không được tiết lộ cho ai biết được không" __ Hà Ân thì thảo to nhỏ với Nhạn Ảnh.

"Ta...Ta không phải Thiên Uyển Nhu..." __Hà Ân mới nói được một câu Nhận Ảnh định bỏ đi vì trước đây Hà Ân lúc xuyên không cũng nói câu này.

"Khoan đã ta chưa nói hết mà em định đi đâu thế, thật ra ta là người của một thế giới khác ta tên Hà Ân không phải Thiên Uyển nhu chỉ là vô tình ta xuyên không gian tới đây nhập vào thể xác của tiểu thư nhà em thôi có thể em không tin....." __Hà Ân kể hết mọi chuyện cho Nhận Ảnh nghe cuối cùng Nhận Ảnh cũng tin nằng.

"Em biết rồi cô yên tâm em sẽ không nói ai biết nhưng cô phải xưng hô và đối xử với mọi người như tiểu thư nhà em không được phép vô lễ nếu không sẽ lộ hết...." __Nhận Ảnh nói hết những gì cần làm cho Hà Ân biết và yêu cầu Hà Ân làm đúng những điều mình nói Hà Ân đồng ý đồng thời Nhận Ảnh cũng nói hết những ai là người thân của Thiên Uyển Nhu để Hà Ân biết mà đối nhân xử thế.

Thiên Nhã Ý hồi phủ lập tức cho gọi Thiên Uyển Nhu tới hỏi tội.

-"Uyển nhi, rốt cuộc là có vấn đề gì thế? Sao đột nhiên con trở nên kì lạ như vậy?Gần đây con luôn nói mình là Hà Ân gì đó không phải Uyển nhi của ta hơn nữa còn trốn ra khỏi phủ may ta phát hiện ra đưa con về còn hỗn láo với ta nữa con trả lời cho ta " __Thiên Nhã Ý nổi giận đùng đùng nhưng vẫn giữ bình tĩnh hỏi (Uyển Nhu)Hà Ân.

"Uyển Nhi biết tội,chi là gần đây trong phủ nhiều chuyện rối ren con lại không được khoẻ làm ra nhiều trò cười đáng xấu hổ Uyển Nhi sẽ sửa đổi mong phụ thân tha tội" __Hà Ân nhỏ giọng tỏ vẻ hối lỗi.

"Được rồi...bỏ đi nếu trong người không được khoẻ thì lui về nghỉ ngơi đi chuyện này ta không truy cứu nữa" __Thiên Nhã Ý khoát tay ra hiệu cho (Uyển Nhu) Hà Ân về phòng nghỉ ngơi,ngài còn căn dặn Nhận Ảnh nấu cháo yến cho (Uyển Nhu)Hà Ân.

Thời gian thấm thoát thoi đưa 2 tháng đã trôi qua Hà Ân ít nhiều cũng đã thích ứng được với cuộc sống ở đây,tuy nhiên hơi buồn vì không được ở cạnh bố mẹ,nhưng nằng lại thấy cuộc sống ở đây rất bình yên không thù hận, không có lợi dụng nhau để chuộc lợi cho mình, nằng nhìn hoàng hôn rồi thở dài.

"Nhận Ảnh từ khi ta tới đây tại sao ta lại không thấy tiểu thư nhà em xuất hiện nữa vậy " __Hà Ân thắc mắc.

"Em cũng không biết, em nghĩ chắc là do cô nên tiểu thư không xuất hiện nữa đó " __Nhận Ảnh trả lời nhưng xen lẫn chút lo lắng vì tại sao tiểu thư không xuất hiện nữa sau khi tiểu thư Hà Ân nhập vào thể xác rồi tiểu thư đang ở đâu, có an toàn không.

Nhận Ảnh đang lo lắng không biết nói gì hơn thì đột nhiên nghe tiểu thư gọi.

"Nhận Ảnh " __Uyển Nhu gọi giọng pha chút bất an.

"Hà Ân cô gọi em " __Nhận Ảnh giật mình đang ngẩn ngơ lo lắng thì bị gọi nên cúi mặt sợ bị trách tội.

"Hà Ân...Hà Ân là ai vậy " __Uyển Nhu cau mày khó hiểu.

"L...là tiểu thư sao " __Nhận Ảnh còn hơi nghi ngờ.

"Là ta đây.. em bị sao vậy Hà Ân là ai sao ta gọi em mà em lại gọi ta là Hà Ân " __Uyển Nhu càng khó hiểu sắc mặt có chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ta không tin

"E...Em...em " __Nhận Ảnh ấp úng như không muốn nói.

-"Nhận Ảnh em mau nói cho ta biết đi.. tại sao em lại gọi ta như vậy" __Uyển nhu thấy Nhận Ảnh không chịu nói,không nhận được bèn hăm dọa Nhận Ảnh.

-"Nếu em không nói thì ta sẽ phạt em rồi đuổi em ra khỏi phủ quốc công rốt cuộc em có chịu nói không " __Sắc mặt Uyển Nhu càng lúc càng lộ rõ vẻ tức giận.

Nhận Ảnh ngược mặt lên nhìn Uyển Nhu thấy tiểu thư có vẻ tức giận nằng nghĩ tiểu thư chắc chắn sẽ đuổi mình ra khỏi phủ nếu mình còn không chịu nói,từ nhỏ mình đã không còn cha mẹ thật may mắn được Quốc Công Thiên Nhã Ý thấy tội nghiệp nên mang về phủ cho một chốn dung thân ăn no mặc ấm ở cạnh tiểu thư bây giờ bị đuổi khỏi đây mình biết đi đâu bây giờ.

-"Em...Em nói nhưng xin tiểu thư đừng đuổi em ra khỏi phủ,em cầu xin tiểu thư đó " __Nhận Ảnh quỳ xuống vừa khóc vừa cầu xin Uyển Nhu và hứa sẽ nói hết những gì Uyển Nhu muốn biết chỉ cần nằng đừng đuổi mình ra khỏi phủ.

"Được. Ta sẽ không đuổi em ra khỏi phủ vậy em nói cho ta biết Hà Ân là ai và tại sao em lại gọi tên cô ấy khi ta gọi" __ Uyên Nhu có vẻ bình tĩnh hơn nâng hời Nhạn ảnh không còn gay gắt như trước nữa.

- "Dạ. Mấy tháng trước tiểu thư luôn cư xử rất kì lạ hơn nữa lúc mới ngủ dậy còn đập phá đồ đạc luôn nói mình muốn về nhà sau đó còn trốn ra khỏi phủ bị lão gia bắt gặp nên đưa tiểu thư hồi phủ sau đó tiểu thư còn luôn nói với em mình không phải Uyên Nhu mình là Hà Ân ở thế giới gì đó nữa....." __ Nhạn Ảnh kể đầu đuôi mọi chuyện cho Uyên Nhu nghe nàng càng cảm thấy lạ lùng vì mình luôn cư xử rất ôn hoà mà sao lại có những chuyện này tại sao mình không nhớ gì cả hơn nữa Hà Ân là ai sao lại chiếm thân thể của ta tận 2 tháng nay rồi cuộc cô ấy là quỷ dữ hay là thiên thần.

"Tiểu thư...tiểu thư cô làm sao vậy?" __ Nhạn Ảnh thấy Uyên Nhu ngẩn người ra không nói một lời liền hỏi rồi lay vai Uyên Nhu.

- "Hà... ta...ta không sao chỉ là gần đây cư xử bất thường như vậy nhưng sao ta lại không nhớ mình đã làm ra những chuyện gì" __ Uyên Nhu trả lời có chút hoang mang.

"Đúng rồi,tiểu thư Hà Ân có gửi cho cô một bức thư đó,tiểu thư có muốn xem thử không?" __ Nhạn Ảnh hỏi.

- "Đâu đưa qua đây ta xem thử " __ Uyên Nhu tò mò muốn biết.

"Mời tiểu thư đọc " __ Nhạn Ảnh lễ phép đưa cho Uyên Nhu đọc.

"Tiểu thư Uyên Nhu xin chào, ta là Vương Hà Ân ta từ một thế giới khác tới đây nhưng ta không hiểu tại sao ta lại chung thân thể với cô nữa, từ lúc ta tới đây ta không thấy cô xuất hiện nữa ta cũng hơi áy náy nhưng không lâu đâu ta sẽ tìm cách trở về thế giới của mình trả lại thân thể cho cô.Cô yên tâm nhé....." __ Uyên Nhu đọc xong càng thần thờ nàng không tin có chuyện như vậy nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần viết một bức thư khác bảo Nhạn Ảnh khi nào gặp Hà Ân thì gửi cho cô ấy.

"Ta không tin có chuyện này xảy ra nhưng ta biết cô không nói dối, ta viết thư này chỉ mong cô cẩn trọng lời nói hơn nữa, chuyện này chỉ ta và cô biết tuyệt đối đừng để lộ chuyện nếu không cả ta và cô cũng khó giữ được mạng,tính cô nóng nảy hay bướng bỉnh nhưng làm chuyện gì cũng đừng quá lỗ mãng ta đây sẽ cảm kích cô vô cùng....." __ Viết xong Uyên Nhu đưa cho Nhạn Ảnh giữ rồi kêu Nhạn Ảnh đưa mình về phòng.

Sáng Hôm Sau

"Óp sáng rồi sao, Nhạn Ảnh " __ Hà Ân vừa ngáp ngủ vừa gọi Nhạn Ảnh.

"Dạ. Tiểu thư mời người dùng bữa sáng " __ Nhạn Ảnh lễ phép.

"Nhạn Ảnh sao hôm nay em lễ phép thế ăn nhằm thứ gì hả? Hay bị phụ thân ta trách phạt chuyện gì rồi " __ Hà Ân trêu chọc.

"Hà Ân " __ Nhạn Ảnh cười toe toét.

"Là...là cô hả?" __ Nhạn Ảnh hỏi lại.

"Là ta chứ ai không em nghĩ là ai hả " __ Hà Ân nhìn Nhạn Ảnh với vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa buồn cười.

"Hôm qua,tiểu thư nhà em xuất hiện rồi đó Hà Ân " __ Về mặt Nhạn Ảnh vui vẻ thấy rõ.

- "Vậy sao,em có đưa bức thư ta gửi cho cô ấy không " __ Hà Ân hỏi lộ rõ vẻ háo hức,tò mò.

"Cô đoán xem" __ Nhạn ảnh cười tinh nghịch bắt Hà Ân tự đoán.

(Từ khi xuyên không bà này đa tính cách luôn rồi m n ạ =)))

"Ây da, em nói cho ta biết đi mà sao em cứ làm ta tò mò,khó chịu như vậy nhỉ " __ Hà Ân cau mày vừa cố bày ra bộ mặt giận dữ trông rất buồn cười.

"Được rồi.Được rồi em nói được chưa " __ Nhạn Ảnh sợ Hà Ân giận thì sẽ không thèm nói chuyện với mình nữa.

"Tiểu thư nhà em xem xong cũng gửi cho cô một bức thư đó,cô xem " __ Nhạn Ảnh đưa thư cho Hà Ân.

Sau khi đọc xong Hà Ân nói lại với Nhạn Ảnh.

"Em hãy nói lại với tiểu thư nhà em rằng ta dùng chung thân thể với cô ấy,cũng đồng nghĩa ta là kẻ mượn thân xác người khác rồi,ta phải giữ thể diện cho tiểu thư nhà em lúc ta dùng chung một thân thể với cô ấy chứ em nói đúng không Nhạn Ảnh" __ Hà Ân nói xong thì cũng vừa tới lúc bữa trưa được dọn lên (nói nhiều quá mà:v).

Sau bữa ăn Hà Ân muốn đi dạo một chút vì cả ngày trong phủ buồn chán nàng muốn đi cho khuây khoả.

"Nhạn Ảnh,ta muốn đi dạo em và ta cùng đi một chút được không " __ Hà Ân bảo Nhạn Ảnh.

"Được nhưng cô phải mặc thêm áo choàng thì mới được vì dạo này thời tiết se lạnh rồi nếu không mặc thêm áo sẽ bị cảm lạnh đó.

Chương 5: Đi dạo gặp phu quân

Sau khi ra khỏi phủ Hà Ân và Nhận Ảnh tới một ngôi miếu nhỏ, vào trong miếu Hà Ân quỳ xuống chấp tay cầu nguyện, nàng mong mình mau chóng trở về hiện đại để có thể vui với bố mẹ nhưng cha mẹ cũng là để làm tròn nghĩa vụ của người làm con với cha mẹ nàng ở hiện đại, bây giờ họ ra sao như thế nào nàng cũng không rõ nữa chỉ mong họ bình an, sống vui vẻ vậy là tốt rồi. Nàng cầu nguyện xong đứng dậy, vừa ra khỏi miếu thì không hiểu đi đứng thế nào lại va phải một nam nhân mặc long bào thêu bằng chỉ vàng, có khuôn mặt nhìn rất khôi ngô tuấn tú, nhìn qua thôi cũng biết chắc chắn không phải người tầm thường, nàng nghĩ vậy rồi cũng không nói không rằng tránh qua một bên cho nam nhân kia đi nhưng hắn không bỏ qua gọi nàng lại chất vấn.

"Cô nương có vẻ hơi vội nhì, đi đứng phải ta luôn rồi" __ Trương Tề Minh gọi nàng lại có ý muốn nàng xin lỗi.

(Tên nhỏ mọn -.-).

"À, vừa rồi ta đi không để ý trước sau đã mạo phạm tới ngài mong ngài bỏ qua" __ Hà Ân nhỏ giọng tỏ ra ôn nhu thủy mị.

"Tại sao nàng lại không xin lỗi lấy một tiếng mà đã bỏ đi? Nếu ta không gọi nàng lại có phải nàng sẽ cứ thế mà đi không xin lỗi" __ Tề Minh giọng có chút cao ngạo vẻ mặt có chút không hài lòng.

"Này tên mấc dịch kia ta đụng phải người ta đã xin lỗi rồi mà sao người nói nhiều vậy hả, nam tử hán như người lại đi chấp chuyện nhỏ nhặt với một nữ tử yếu đuối như ta đứng là... blah blah....." __ Hà Ân la hét rồi bắt bẻ hắn một lúc lâu rồi bỏ đi để cho ai kia mặc sức ngắm nhìn mình mà vừa lắc đầu vừa cười.

- "Thật là, tức chết ta rồi hừ tên nhỏ mọn, tên tiểu nhân bà đây đã xin lỗi người còn cao giọng dạy đời ta đúng là tên hách dịch mặt lạnh tốt nhất đừng để lão nương gặp người lần nào nữa nếu không ta quyết không tha cho người..." __ Hà Ân về đến phòng là bắt đầu chửi rủa om sòm tên hách dịch đã bắt bẻ nàng trước mặt nhiều người cho dù nàng đã xin lỗi hắn.

"Tiểu thư, cô bớt giận đi mà dù sao cũng là chúng ta sai mà" __ Nhận Ảnh đang nói bỗng dừng nhỏ giọng lại.

- "Chúng ta sai sao, được cứ cho là như vậy đi nhưng hắn cứ thích chuyện bé xé ra to, ta đã xin lỗi rồi mà sao hắn nhất quyết bắt bẻ ta chôn linh thiêu và đông người vậy chứ. Không phải nhỏ mọn thì là gì, Nhận Ảnh có khi nào em thích hắn nên bênh vực cho hắn có đúng không" __ Hà Ân đang gất gồng lớn tiếng tự nhiên nhỏ giọng pha chút hài hước trêu chọc Nhận Ảnh.

"Hà Ân... cô..cô cứ trêu chọc em, em không thèm nói chuyện với cô nữa" __ Nhận Ảnh giận dỗi định bỏ đi.

- "Nhận Ảnh à ta đùa chút thôi mà sao em dễ giận vậy, thôi ta không đùa nữa được chưa, em đừng giận ta nữa được không" __ Hà Ân năn nỉ cố bày ra vẻ mặt đáng thương tội độ.

"Được rồi, được rồi em có bao giờ giận cô được đâu chứ cô cứ làm quá như thế em tổn thọ đấy" __ Nhận ảnh vừa nói vừa cười khúc khích

"-Ta đói bụng rồi, em mang cho ta chút điểm tâm đi" __ Hà Ân bảo Nhận Ảnh.

Nhận Ảnh lui ra được một lúc thì Hà Ân lại buồn thiu suy nghĩ chuyện ở thế giới hiện đại, nàng không biết mình có thể chờ về hay không, bây giờ chỉ có thể theo ý trời Hà Ân than vãn một mình rồi thở dài.

"Mình nhớ nhà quá đi mất, giờ này bố mẹ đang làm gì, có khỏe hay không chuyện hôn ước không có mình ở đó họ ăn nói sao với nhà họ Kim đây thật sự mình rất lo cho họ nhưng chẳng thể làm gì được, mình thật vô dụng mà." __ Hà Ân lại khóc cô cho rằng mình là đứa con bất hiếu, để cha mẹ mình phải phiền não nhiều chuyện nay cô lại không có ở cạnh họ để báo hiếu cô khóc nhiều lần, khóc xong lại ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Chương 6: Tin lời kẻ xấu

"Tiểu thư... tiểu thư" __ Nhận Ảnh gọi Hà Ân dậy.

"Hà". Hà Ân tỉnh dậy mặt ngơ ngác trông rất đói buồn cười.

"Cô dậy dùng điểm tâm đi ".Nhạn Ảnh vừa đặt com lên bàn vừa nói Hà Ân ra dùng bữa. Hà Ân sau khi dùng bữa xong liền rủ Nhạn Ảnh đi dạo với mình nhưng ngay lúc đó thì tiểu thư Uyên Nhu xuất hiện nàng hỏi Nhạn Ảnh.

"Nhạn Ảnh,Hà Ân có nói gì lạ với em không? ".Uyên Nhu hỏi về mặt hơi buồn.

"Dạ không.Mà chuyện gì vậy tiểu thư sao cô lại hỏi em như vậy?__Nhạn Ảnh tỏ vẻ khó hiểu.

"À!Không có chuyện gì đâu,phải rồi em giúp ta chuyển lời tới Hà Ân rằng ta đã tìm ra cách giúp cô ấy về thế giới ban đầu cô ấy đến rồi".Uyên Nhu nói về mặt rất vui mừng nhưng cũng xen chút buồn bã nàng ngồi bần thần suy nghĩ,thấy tiểu thư về mặt ngần ngại không biết đang suy nghĩ gì.

"Tiểu thư...tiểu thư ".Nhạn Ảnh quơ tay trước mặt Uyên Nhu nhưng không thấy nàng phản ứng gì Nhạn Ảnh sợ quá lay mạnh hai vai vừa lay vừa gọi tiểu thư.

"Hà?"Uyên Nhu như tỉnh con mê giật mình há một tiếng.

"Tiểu thư cô nghĩ gì vậy sao ngần ngại ra thế?".__Nhạn Ảnh càng tỏ vẻ khó hiểu.

"Nhạn Ảnh em đi với ta một chuyến có được không ".__Uyên Nhu chợt cầm tay Nhạn Ảnh nắm nỉ.

"Nhưng...nhưng mà đi đâu mới được chứ??Chúng ta phải hỏi lão gia trước chứ tiểu thư..."__Nhạn Ảnh hỏi.

"Em cứ đi với ta!."__Không để Nhạn Ảnh nói tiếp Uyên Nhu lôi Nhạn Ảnh xuất phủ.

Ngoại ô ngoài thành Kim Hạp.

"Tiểu thư...tiểu thư chúng ta đi đâu sao tiểu thư không nói gì hết vậy."__Nhạn Ảnh vừa gọi Uyên nhu vừa gỡ tay Uyên Nhu ra khỏi tay mình về mặt có nét vừa khó hiểu vừa khó chịu.

Uyên Nhu quay lại thấy Nhạn Ảnh buông tay mình ra nàng không nói gì chạy lại nắm tay Nhạn Ảnh bắt nàng theo mình,đi được một lúc thì hai người tới một khu rừng ngoài thành,Uyên Nhu nói với Nhạn Ảnh.

"Em đã đi cùng ta tới đây rồi,ta sẽ nói cho em biết,em phải thật bình tĩnh nhé ".Uyên Nhu nói vừa khóc vừa cố tỏ ra bình tĩnh trấn an bản thân cũng như trấn an Nhạn Ảnh.

"Rốt cuộc có chuyện gì vậy tiểu thư sao cô lại đưa em tới đây?Và tại sao cô lại hỏi Hà Ân có nói gì lạ với em không?Cô nói đi mà ".Nhạn Ảnh hỏi dồn dập về mặt lo lắng tột cùng.

"Nhạn Ảnh ta kể cho em nghe một chuyện,chuyện này là của Hà Ân ta chỉ vô tình biết được thôi em phải hứa với ta không được cho ai biết được không..."__Uyên Nhu kể tỉ mỉ ra cho Nhạn Ảnh biết gia cảnh của Hà Ân và nói tại sao nàng lại biết chuyện của Hà Ân và lý do tại sao nàng lại lôi Nhạn Ảnh tới đây.

"Nhưng mà tiểu thư,lời của ông lão đó không đáng tin,cứ cho là đúng như ông ta nói Hà Ân rất đáng thương em tin nhưng chuyện ông ta nói chỉ khi tiểu thư chết thì Hà Ân mới có thể về thế giới ban đầu của cô ấy và cô ấy sẽ biết ơn cô thì e tuyệt đối không tin đâu, ông ta đang lừa cô đó tiểu thư,ông ta chỉ muốn lấy mạng tiểu thư thôi,tiểu thư đừng tin lời ông ta nói với lại Hà Ân là gì của cô mà cô phải làm vậy chứ..."__Nhạn Ảnh vừa khóc vừa nói rồi lắc đầu tỏ vẻ không tin những điều huyền hoặc đó.

"Nhạn Ảnh...ý ta đã quyết em đừng can ta nữa, ta bắt em tới đây cùng chỉ để nói rằng e hãy phụng dưỡng tốt cho cha mẹ ta,còn về Hà Ân e hỏi sao ta lại làm thế vì cô ấy??Thì ta đây cũng sẽ nói cho em biết.Từ khi Hà Ân tới đây ta đã coi cô ấy như tỷ muội ruột, hơn nữa cô ấy đáng thương hơn ta gấp nghìn lần cô ấy tới đây không quen ai cả,cha mẹ cô ấy không ở cạnh cô ấy phải gọi cha mẹ ta là cha mẹ,còn đính ước gì đó của cô ấy ở thế giới đó nữa,ta thấy cô ấy thường khóc và nhớ gia đình và lo cho cha mẹ bị gia đình kia làm khó dễ.Em nói xem ta có nên giúp hay coi như không nghe không thấy??Thôi đủ rồi ta nói vậy thôi ta mong em hiểu cho ta mà đừng can ta nữa.Ta mong em hãy chăm sóc tốt cho cha mẹ ta.__Uyên Nhu khóc nàng nói xin lỗi cha mẹ sau đó bảo Nhạn Ảnh mau hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Uyên Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trở về hiện đại

"Tiểu thư em không đi,em cầu xin tiểu thư đẩy cô về nhà đi mà không lão gia sẽ không tha cho em đâu tiểu thư."__Nhạn Ảnh cầu xin Uyên Nhu nàng ôm lấy Uyên Nhu ngăn không cho nàng đi tới gần vách núi nơi có vực sâu thẳm không thấy đáy trước mắt

"Nhạn Ảnh em buông ta ra "__Uyên Nhu đẩy Nhạn Ảnh ngã rồi nhảy xuống vực.

Nhận Ảnh đi lễ thường tới gần bờ vực nàng nghĩ nếu tiểu thư đã chết thì nàng còn sống cũng không yên ổn gì, huống hồ ta coi tiểu thư như tỷ muội ruột nữa sau đó nàng cũng nhảy xuống theo Uyên Nhu.

Biệt thự nhà Họ Vương

"Ai da~, Nhận Ảnh em mang cho ta chút điểm tâm đi" __ Hà Ân mắt nhắm mắt mở gọi lớn.

Gọi mãi không thấy ai trả lời Hà Ân mở choàng mắt ra nhìn xung quanh thì thấy mình đang nằm ở giường cô thấy hơi nhức đầu sau đó cô thấy có ánh của mình ở trước mặt và điện thoại reo âm ỉ vì chuông báo thức cô chợt nhận ra mình đã quay trở về hiện đại, cô rất vui nhưng cũng xen chút không vui, cô uể oải đi vào nhà tắm vệ sinh cá nhân và thay đồ sau đó ăn sáng rồi tới công ty.

Tại công ty Hồng Hải

"Thư ký Lam cô chuẩn bị một cuộc họp mời các cổ đông lớn tới cho tôi. Còn cậu Thẩm cậu mau soạn thuyết trình dự án công trình mới sắp triển khai của công ty rồi 15 phút nữa mang vào thuyết trình trong cuộc họp". Hà Ân nói xong vào trong phòng làm việc cô lại ngồi thần thờ cô vẫn không nghĩ ra tại sao cô lại trở về hiện đại được hơn nữa tự nhiên cô cảm thấy có cảm giác đau lòng như suốt chút nữa đã mất đi người thân vậy, cô nghĩ chắc đây chỉ là giấc mơ thôi làm gì có chuyện xuyên không mà về được nữa chứ, cô tự cười mình nhưng nghĩ lại thì mọi chuyện lại không giống giấc mơ vì nó rất chân thật, thôi đau đầu quá cô cố xua đi những chuyện rắc rối không biết ra sao đó rồi vào phòng họp.

Về phần Uyên Nhu và Nhận Ảnh sau khi nhảy xuống vực thì may mắn thay họ không bị sao cả, dưới vực sâu đó là một con sông nhỏ họ cũng may được người dân gần đó cứu sống, Uyên Nhu tỉnh dậy đã thấy một bà lão ngồi cạnh mình, nàng giật mình ngồi dậy hỏi.

"Bà là ai? Tại sao bà lại cứu ta? Bà muốn gì? " __ Uyên Nhu hoảng sợ thật sự nàng sợ rằng bà lão có ý để mình sống sau đó sẽ bán nàng vào lầu xanh, há chẳng phải sẽ bị giày vò sống không bằng chết hay sao chứ nàng nghĩ vậy toan ngồi dậy bỏ chạy thì bà lão ngăn lại bà bảo.

"Ta là người dân sống ở đây. Ta thấy cháu và một cô gái nữa trôi dạt ở gần con sông chỗ ta hay tới giặt đồ nên ta đã nhờ người cứu hai cháu. Sức khỏe của cháu còn yếu lắm nằm nghỉ ngơi chút đi, ta sẽ đi sắc thuốc cho cháu ". Bà lão nói xong lom khom đi sắc thuốc.

"Uyên Nhu nghĩ lại, bà lão chắc chắn là người tốt, tại sao ta lại nghĩ xấu về bà ấy chứ haizz". __ Uyên Nhu thở dài, bất chợt nàng nhìn sang bên cạnh thấy Nhận Ảnh cũng nằm giường kế bên nàng liền gắng gượng đứng dậy sang giường của Nhận Ảnh để gọi Nhận Ảnh dậy.

"Nhận Ảnh... Nhận Ảnh. " Uyên Nhu vừa gọi vừa lay nhẹ vai Nhận Ảnh.

Nhận Ảnh từ từ mở mắt nàng nhìn thấy tiểu thư liền ngồi bật dậy ôm chặt Uyên Nhu khóc vừa khóc vừa nói.

"Tiểu thư... hức... hức... tiểu thư sao cô ngốc thế, cô làm vậy thì em, phu nhân và lão gia phải tính sao chứ". __ Nhận Ảnh khóc nức nói đứt quãng.

"Được rồi... được rồi em nhìn xem ta vẫn còn sống mà, em đừng khóc nữa. Chúng ta ở đây vài ngày rồi mau chóng hồi phủ được không Nhận Ảnh. " Nhận Ảnh nín khóc nàng gạt đầu nàng nói thêm

"Tiểu thư không được làm như vậy nữa, cho dù cô có chết Hà Ân cũng không thể trở về thế giới của mình được đâu, cô đừng nghe người khác nói bậy nữa nếu không em sẽ nói với Hà Ân để Hà Ân ghét cô luôn ". Nhận Ảnh vừa nói vừa cười tay lau lau nước mắt trên chòm tóc Uyên Nhu.

Tại công ty Hồng Hải

"Chúng ta cần triển khai dự án xây một chi nhánh siêu thị nữa ở Quảng Châu... tôi xin hết ". Thẩm Tư Thanh đã thuyết trình dự án xong, anh mang tài liệu cho Hà Ân và các cổ đông tham khảo và đưa ra ý kiến, tất cả cổ đông đồng ý với dự án này vì nó hoàn toàn có lợi ích rất lớn đối với công ty nhưng mọi người nhìn Hà Ân để xem ý kiến của cô thì thấy cô ngồi thần thờ như người mất hồn vậy, một lúc sau Thẩm Tư Thanh mới khẽ tới gần lay Hà Ân cô mới giật mình như tỉnh con mê.

"Được rồi, cứ theo dự án của cậu Thẩm mà thi công. Buổi họp kết thúc tại đây " __ Các cổ đông rời khỏi phòng họp Hà Ân nói xong cũng thu dọn tài liệu rồi về phòng làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Uyên Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sự thật đau lòng

Sau khi về phòng Hà Ân ngồi xuống bàn làm việc, một lần nữa cô lại thần thờ như người mất hồn cho tới khi thư ký Lam gõ cửa cô mới giật mình gọi cho phép thư ký Lam vào.

"Thưa cô Hà Ân, có chủ tịch Vương và Bà Vương tới họ nói có chuyện quan trọng muốn gặp cô". Thư ký Lam nói.

"Ừ! tôi biết rồi, cô xuống bảo họ chờ tôi một chút". __Hà Ân bảo thư ký Lam ra ngoài sau đó cũng đi xuống dưới sảnh lễ tân.

Tại Sảnh Lễ Tân.

"Bố,mẹ hai người có chuyện gì muốn nói với con à?". __Hà Ân ngồi xuống hỏi.

"À, cũng không có chuyện gì, bố mẹ chỉ muốn tới hỏi con dạo này thế nào? Chuyện cưới hỏi con sắp xếp tới đâu rồi? Có cần bố mẹ giúp gì không?.Ông bà Vương hỏi dồn dập khiến Hà Ân im lặng,cô dường như chết lặng khi bố mẹ cô nói có chuyện quan trọng nhưng chuyện quan trọng đó là gì? Là chuyện này sao,chuyện này quan trọng với họ tới vậy sao?Lần nào họ cũng tìm mình cũng chỉ vì chuyện này.Cô yên lặng suy nghĩ hồi lâu rồi cũng trả lời qua loa.

"Con khoẻ.Còn chuyện cưới hỏi con sắp xếp ổn thoả rồi,bố mẹ không phải lo. __Hà Ân nói với giọng vui vẻ và cố phô bày ra vẻ mặt vui vẻ nhưng trong lòng cô lại đang rất đau khổ.

Sau khi nói chuyện xong Hà Ân lại tiếp tục công việc của mình nhưng từ khi về thế giới hiện đại thì cô vẫn không thể tập trung vào bất cứ chuyện gì cả, cả ngày cứ thần thờ suy nghĩ mà chẳng biết suy nghĩ cái gì nữa.Cuối cùng,cũng đã kết thúc một ngày mệt mỏi,Hà Ân về tới nhà mới bước cửa nhà thì cô nghe thấy một chiếc xe khác đi tới trước cổng nhà mình bấm còi inh ỏi,cô liền ra cổng về mặt khó chịu vô cùng cô bước ra định lớn tiếng mắng cho tên thần kinh nào đã bấm còi trước nhà mình.

"Ai vậy? Sao lại bấm còi inh ỏi ở trước cổng nhà tôi như vậy? Không thấy bất lịch sự à?".Hà Ân đặt rất nhiều câu hỏi về mặt như muốn đánh cho tên kia một trận.

"Cô muốn giết người không gươm hay sao mà hỏi dồn dập vậy? Ai trả lời kịp chứ". __Khiêm Nhẫn bước từ trong xe ra về mặt cương nghị không chút bối rối hỏi lại Hà Ân.

"Là anh...sao anh lại tới đây?Có chuyện gì nữa vậy? Làm ơn để tôi yên đi". __Hà Ân về mặt đang tức giận chợt trùng xuống cô nói xong toan đi vào lại thì Khiêm Nhẫn chợt ôm chặt lấy cô,anh khóc lớn còn Hà Ân không hiểu chuyện gì cả cô đẩy Khiêm Nhẫn ra rồi quay vào trong nhà nhưng cô đứng sững lại khi nghe thấy Khiêm Nhẫn gọi tên cô,anh nói.

"Hà Ân em không nhớ anh sao? Anh là Khiêm Nhẫn anh trai của em đây.Em không nhớ sao, trước đây bố mẹ chúng ta bị nhà họ Vương sát hại sau đó phóng hoả, lúc đó em mới chỉ là đứa trẻ sơ sinh còn anh đã 10 tuổi,trong trận hoả hoạn đó anh may mắn trốn thoát được nhưng bị bỏng nặng và được nhà họ Kim cứu sống và nuôi dưỡng như con đẻ, sau vụ hoả hoạn đó anh tưởng em đã chết, anh vô cùng hận Vương Tuỳ Lâm đã hại chết gia đình chúng ta khiến anh em chúng ta mất bố mẹ, khiến em gái anh phải chết nhưng anh không ngờ em còn sống, em đứng trước mặt anh mà anh không nhận ra em..." __Khiêm Nhẫn vừa khóc vừa nói.

"Anh nói gì??Anh nói anh là anh trai tôi, sao có thể chứ? Tôi...tôi không tin, anh...anh chỉ muốn ly gián tôi và bố mẹ tôi thôi đúng không? Còn vụ hoả hoạn gì đó là anh bịa ra đúng không? Anh thật đáng khinh bỉ. Bố tôi không bao giờ làm ra những chuyện thất đức như vậy được, anh đừng vu khống cho bố tôi, và tôi cũng không phải em gái anh, anh về đi ".Hà Ân quay lại nói trong nước mắt, cô không tin những gì Khiêm Nhẫn vừa nói cô thật sự không tin và tại sao anh ta lại nói vậy chứ?Căn cứ vào đâu anh ta lại nói mình là em gái anh ta chứ, đây không phải sự thật,mình không tin, mình không tin.

"Hà Ân, nếu em không tin anh, em có thể nhìn vào vết bớt ở cổ tay trái của em " __Khiêm Nhẫn nói nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi chỉ là anh vẫn giữ về mặt cương nghị bình tĩnh mà thôi.

Hà Ân làm đúng như lời Khiêm Nhẫn nói, quả nhiên có một vết bớt nhỏ ở cổ tay trái của cô.

"Sao..sao anh biết được tay tôi có vết bớt này? Là ai nói cho anh biết chứ? Anh mau trả lời cho tôi."Hà Ân dùng tay bám chặt hai vai Khiêm Nhẫn lắc mạnh.

"Là anh tình cờ nghe được Vương Tuỳ Lâm và Vương Tổ Mẫn nói chuyện với nhau trong một lần anh đi qua phòng họp tìm bố mẹ nuôi anh, họ nói rằng nếu để em biết chính vợ chồng ông ta sát hại gia đình chúng ta thì em sẽ ra sao?Liệu em có trả thù họ không?Liệu rằng em có niệm tình họ nuôi em lớn khôn mà tha thứ cho họ không?Lúc đó anh mới biết em là em gái của anh và em vẫn còn sống ". __Khiêm Nhẫn vừa dứt lời thì Hà Ân buông thõng hai tay, rồi từ từ lùi lại.

"Thì ra là như vậy, thì ra lâu nay tôi sống chung một nhà với kẻ thù, còn gọi họ là bố mẹ nữa haha tôi thật ngốc mà ". __Hà Ân cười chua chát, cô không thể ngờ người nuôi dưỡng mình bao lâu nay là kẻ đã sát hại gia đình mình nhưng vì thấy tội lỗi nên họ đã nuôi cô khôn lớn tới ngày hôm nay, nước mắt không ngừng rơi cô tự trách mình quá ngu ngốc và mù quáng khi bênh vực cho kẻ thù mà không tin lời anh mình nói.

P/s: Hà Ân sẽ làm gì khi biết chuyện này, cô sẽ trả thù hay tha thứ cho họ thì tuần sau sẽ rõ ahiihi

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tha thứ hay trả thù

Hà Ân sau khi trải qua cú sốc lớn cô từng sờ bước từng bước từng bước đi vào trong nhà mặc kệ Khiêm Nhẫn gọi mình rất nhiều lần ở đằng sau, cô về phòng mình thả người lên trên chiếc giường êm ái cô khóc nức lên từng đợt, cô vẫn không thể tin được hai người mà cô tôn kính gọi là bố mẹ đó họ lại mất nhân tính tới như vậy, cô nên làm gì đây? Cô nên tha thứ hay trả thù? Không không thể tha thứ nhất định không thể. Hà Ân nghĩ như vậy nhưng sao cô lại cảm thấy đau lòng đến thế, một mặt cô muốn trả thù cho bố mẹ mình nhưng mặt khác cô lại không tài nào ra tay trả thù cho bố mẹ được, vì sao ư? Bởi vì cô thấy biết ơn họ đã nuôi dưỡng cô khôn lớn và lại họ lại chưa từng làm tổn hại gì đến cô cả nhưng sự thật là họ đã tàn sát bố mẹ ruột của cô? Phải làm sao mới đúng đây? Cô nghĩ miên man trong đau khổ, cô ngồi dậy lau nước mắt sau đó soạn đồ rồi bước vào nhà tắm bật vòi sen lên, dòng nước lạnh từng đợt xối vào mặt, cô nhắm mắt lại như thể muốn dùng làn nước này rửa trôi đi những gì khiến cô phải suy nghĩ, bước ra khỏi phòng tắm cô gọi điện cho Khiêm Nhẫn để nghị anh tới nhà mình có chuyện gấp.

"Alo... Khiêm Nhẫn, em có chuyện này muốn nói với anh, chuyện này rất quan trọng, anh hãy đến nhà em rồi chúng ta nói chuyện ". Hà Ân nói nhưng giọng cô khàn khàn do vừa khóc xong.

15'p sau Khiêm Nhẫn đã ở cổng trước nhà Hà Ân. Hà Ân ra mở cửa sau đó hai người họ vào phòng khách nói chuyện.

"Em có chuyện gì muốn nói với anh à? Vậy em nói đi, là chuyện gì. __ Khiêm Nhẫn sốt sắng hỏi.

"Anh có dự định gì không? " __ Hà Ân hỏi.

"Dự định? Là dự định gì?". Khiêm Nhẫn khó hiểu.

"Anh và em, chúng ta đã nhận ra nhau là anh em ruột rồi, vậy chuyện đám cưới anh có dự định như thế nào?". __ Hà Ân hỏi Khiêm Nhẫn về mặt thất mắc.

"Anh đã nói với bố mẹ nuôi rồi, họ sẽ hủy hôn và tìm cách đón em về gia đình anh sống, còn chuyện Vương Tổ Mẫn và Vương Tuỳ Lâm thì anh sẽ không để họ sống yên ổn và vui vẻ đâu nhất định là như vậy." Khiêm Nhẫn nói giọng chắc chắn.

"Ừ... " __ Hà Ân ừ một tiếng sắc mặt không vui vẻ cho lắm.

"Em sao vậy, không được khoẻ sao? " __ Khiêm Nhẫn về mặt đầy lo lắng hỏi.

"Em không sao, chỉ là hơi đau lòng khi biết họ tàn sát gia đình chúng ta nhưng lại nuôi dưỡng em, con gái của chính gia đình bị họ làm hại chỉ vì thấy có chút tội lỗi và thương hại, khiến anh em chúng ta lạc nhau." __ Hà Ân mặt không chút cảm xúc nói, nước mắt cô cứ lăn dài trên khuôn mặt gần như vô cảm của Hà Ân.

"Họ nuôi dưỡng em để em mang ơn họ và để em không biết phải làm gì khi gặp họ, em nên cư xử ra sao khi họ có ơn dưỡng dục em thành tài, chưa từng làm tổn hại gì đến em và em nên cư xử ra sao khi cũng chính họ là kẻ hại cả nhà em khiến em mất bố mẹ, lạc mất anh trai, em nên trả thù hay cho qua vì ơn nghĩa và sự thương hại mà bao lâu nay họ dành cho em ". Khuôn mặt Hà Ân lộ rõ vẻ đau khổ, cô cười khẩy.

"Hà Ân... " __ Khiêm Nhẫn gọi tên Hà Ân ôm cô vào lòng an ủi.

"Em không phải làm gì cả, anh sẽ lo liệu mọi chuyện thật ổn thoả, em đừng lo nữa." __ Khuôn mặt Khiêm Nhẫn đầy tức giận khi họ lại bị ỉn tới mức này, đẩy em gái anh vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, trả thù cũng không được mà tha thứ thì không thể, nếu cô tha thứ thì sẽ hổ thẹn với bố mẹ ruột của mình ở dưới suối vàng, trả thù thì cũng không vì cô yếu đuối và nghĩ tới ơn nghĩa nuôi dưỡng (haizzz thật là đau đầu mà).

Sáng hôm sau...

Vẫn như mọi khi Hà Ân dậy sớm sau đó sửa soạn tới công ty, nhưng sắc mặt cô không được tốt cho lắm, cô luôn luôn ngồi bàn thần như người mất hồn cho tới khi nhân viên gọi tên hoặc gõ cửa phòng làm việc cô mới giật mình như tỉnh búa mê tiếp tục tinh táo làm việc.

"Kim An, cô sắp xếp cho tôi một cuộc họp và mời những cổ đông lớn tới đây cho tôi, mời thêm luật sư nữa ". Hà Ân nói về mặt cô nét tươi tắn hơn một chút.

"Vâng thưa cô." __ Kim An lễ phép.

Tại phòng họp...

"Cô Hà Ân, cô mời chúng tôi tới đây là bàn chuyện gì?". __ Cổ đông thứ nhất lên tiếng.

"Đúng đó cô Hà Ân, có chuyện gì sao? Dự án bị sao à hay công ty chúng ta gặp khó khăn". __ Cổ đông thứ hai lên tiếng.

"Nếu có khó khăn chúng tôi sẵn sàng giúp, cô đừng lo" __ Cổ đông thứ ba lên tiếng, ông nghĩ công ty có chuyện.

"Mọi người hiểu lầm ý của tôi rồi, lý do hôm nay tôi mời mọi người tới cuộc họp này là tôi, Vương Hà Ân tôi sẽ từ chức và chuyển cổ phần lớn nhất và chức chủ tịch công ty Hồng Hải này cho chồng sắp cưới của tôi Kim Khiêm Nhẫn, ai có ý kiến gì hay muốn phản đối không ". Hà Ân hỏi có ý thăm dò các cổ đông.

"Tôi không đồng ý".__Vương Tuỳ Lâm từ bên ngoài bước vào.

"Vương Hà Ân...con...con có chức chủ tịch đó từ bao giờ mà muốn chuyển cổ phần và chức chủ tịch cho cậu ta ".Vương Tuỳ Lâm không hiểu tại sao cô nói vậy,ông tức giận bước tới định tát Hà Ân thì cô lên tiếng

"Luật sư..ông mang tài liệu lại đây cho tôi".Giọng Hà Ân sắc lạnh.

Luật sư nghe vậy liền mang tài liệu tới gần Hà Ân đưa cho cô.

"Thưa cô,tài liệu đây" __Ông luật sư lau mồ hôi trán vì sợ Vương Tuỳ Lâm sẽ xử mình sau phiên họp nhưng ông vẫn đưa cho Hà Ân xấp tài liệu.

"Bố à, lúc trước bố vào viện hôn mê bất tỉnh chính mẹ đã chuyển nhượng hết cổ phần của hai người cho con, đồng thời tất cả những gì hai người đang có và khu biệt thự hai người đang ở cũng đứng tên con, mẹ đã chuyển hết cho con rồi ".Hà Ân cười khẩy cô hỏi Vương Tổ Mẫn.

"Mẹ à, mẹ chưa nói với bố sao? Mẹ, sao mẹ không nói gì chứ. Mẹ nói gì đi, mẹ nói cho người chồng tôn kính của mẹ biết đi". __Hà Ân cười khỏ, cô nói

"Hai người còn muốn giấu con tới khi nào, khi hai người chết đi hay hai người muốn con vĩnh viễn không hận hai người? Haha, luật sư ông làm xong mọi việc rồi và ông có thể đi, còn tất cả bây giờ đều thuộc về anh trai tôi Kim Khiêm Nhân và tôi cũng không phải họ Vương nữa, tôi sẽ làm giấy tờ đổi họ của mình và từ nay về sau tôi không còn bất cứ quan hệ gì tới vợ chồng ông Vương nữa,có thắc mắc gì thì hỏi hai vợ chồng ông Vương sẽ rõ tại sao lại có chuyện này, còn tôi thì tôi không cần giải thích gì nữa cả.Ông Vương, ông hại cả nhà tôi khiến bố mẹ tôi mất mạng, hai đứa trẻ lạc nhau từ khi còn rất nhỏ,còn ông chưa hiểu tại sao tôi lại nói Khiêm Nhân là anh trai tôi thì, ời khiến ông thất vọng rồi anh tôi còn sống và chúng tôi không nhận ra nhau bởi khi hai người mang tôi về nuôi dưỡng tôi chỉ là một đứa trẻ sơ sinh...." __Hà Ân đang khóc thì bỗng nhiên cười lớn, cô tiếp tục xi và và nói hết tất cả những gì họ làm với gia đình cô, cô hỏi tại sao lại hại gia đình cô như vậy cô nói xong liền lau nước mắt rồi rời khỏi phòng họp không để Vương Tuỳ Lâm kịp phản ứng hay nói gì mình.

P/s: Ai thắc mắc thì mình mình gím câu trả lời ở cuối chương nha, chính xác đây là chuyện xuyên không nhưng do Thiên Uyển Nhu nên nữ chính đã trở về và giải quyết mọi mâu thuẫn ở hiện đại sau đó lại xuyên không về cổ đại vĩnh viễn không trở về hiện đại nữa.:)))

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Vĩnh viễn không trở lại

Sau khi ra khỏi phòng Hà Ân liền gọi cho Khiêm Nhân nói mọi chuyện cô đã giải quyết xong,anh không phải lo cô mềm lòng với họ nữa.

"Anh à, em đã chuyển hết tất cả tài sản cũng như công ty Hồng Hải cho anh rồi,còn về phần em thì anh yên tâm, em không mềm lòng nữa, tuyệt đối không và anh cũng không phải lo em sẽ suy sụp. Em cúp máy đây tạm biệt anh." __Hà Ân gọi xong cô tắt điện thoại sau đó ra bãi xe lấy ô tô rồi nhanh chóng trở về biệt thự.

Ở Một Thế Giới khác...

"Đa tạ bà, bà đã cứu ta. Thời gian qua ta đã làm phiền bà rồi, ta đi đây bà ở lại bảo trọng"__Uyển Nhu cảm tạ bà lão sau đó hỏi phủ.

Vừa về tới phủ Quốc Công, Uyển Nhu đã thấy rất nhiều quan binh triều đình ở trước cổng nhà nàng, Uyển Nhu hốt hoảng chạy vào vì nghĩ có chuyện chẳng lành nhưng nàng đã hiểu lầm, đó là có tam hoàng tử tới nhà sắp xếp chuyện cưới hỏi.Nàng ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng bước vào hành lễ với hoàng tử.

"Con gái,con đi đâu mấy ngày nay vậy, làm cha mẹ lo cho con chết đi được." __Thiên Nhã Ý về mặt lo lắng hỏi.

"Uyển nhi chỉ là đi dạo thôi, trên đường đi gặp một chút vấn đề nên tới nay con mới về phủ, xin phụ thân trách phạt "__Uyển Nhu trả lời về mặt hối lỗi và xin chịu phạt.

"Ahaha thôi bỏ đi.Huống hồ trong phủ cũng khá buồn chán con đi ra ngoài chút hít thở không khí trong lành cũng tốt,chuyện này ta không truy cứu nữa".Thiên Nhã Ý cười xoa nói.

"Vâng,thưa phụ thân ".__Uyển Nhu nhỏ giọng, nàng nói vậy tuy rằng mọi chuyện đã ổn nhưng trong lòng nàng lại có cảm giác bất an, rốt cuộc chuyện này là chuyện gì.

Ở hiện đại....

Sau khi xong việc cần phải làm Hà Ân về nhà, cô thu dọn đồ đạc và gọi điện báo cho Khiêm Nhân nói mình phải rời xa nơi này một thời gian, sau đó cô tắt máy chuẩn bị ra sân bay.

"Alo...anh, bây giờ em muốn đi du lịch thư giãn một thời gian cho khuây khoả, mọi chuyện ở đây anh lo liệu giúp em nhé." __Hà Ân nói xong tắt máy cô kéo vali ra ngoài sau đó khoá cửa biệt thự, vừa đi ra ngoài cô đã chạm mặt vợ chồng ông Vương ông ta tắt cô một cái, sau đó si và cô.

"Vương Hà Ân, mày...mày là đồ súc sinh, chúng ta nuôi mày khôn lớn, cho mày cuộc sống sung túc, ăn học đầy đủ cho tới hôm nay mày... mày đã trả ơn tao vào mẹ mày như vậy sao...." __Vương Tuỳ Lâm không tiếc lời sỉ vả Hà Ân, cô không chịu được nữa liền nói.

"Phải,tôi là đồ súc sinh nhưng mấy người làm vậy với gia đình chúng tôi thì tôi nên gọi mấy người là gì mới phải lẽ đây, tôi phải biết ơn mấy người à, chỉ vì mấy người mà tôi chẳng còn người thân, anh em ruột lạc nhau, gia đình tan đàn xẻ nghé, ông bà nuôi tôi lớn cũng chỉ vì sự tội lỗi nó giằng xé tim gan ông bà mà thôi ". __Hà Ân vừa khóc vừa nói về mặt đau khổ.

"Hà Ân, con gái mọi chuyện không như con nghĩ đâu, mẹ và bố con yêu thương con thật mà không phải vì sự tội lỗi hay thương hại con đâu mà,ngoan nào con đừng như vậy nữa có được không ".Vương Tổ Mẫn cố tìm cách để có thể làm cho Hà Ân bình tĩnh lại.

"Bà nói dối, tôi cũng không phải con gái hai người, hai người gạt tôi lừa dối tôi suốt bao nhiêu lâu nay, vậy mà tôi ngu ngốc còn kính trọng hai người, ai nói gì tôi cũng không tin cho tới khi anh trai tôi tới và nhận tôi là em gái tôi mới biết được sự thật tày đình này, các người còn muốn sao nữa hả, muốn tiếp tục nói dối để tôi tiếp tục yêu thương hai người, không, không thể nào nữa đâu, nếu không còn chuyện gì thì mời ông bà Vương đây về cho ". __Hà Ân vừa nói vừa lùi lại, khuôn mặt cô ướt đầm những giọt nước mắt đau khổ, cô chạy vào nhà đóng sầm cửa khoá trái lại cô ngồi phịch xuống sàn gục đầu vào đầu gối cô khóc mỗi lúc một lớn trong tâm trí cô bây giờ toàn nỗi đau và thù hận chất chứa ngày một nhiều cô nghĩ giả như mình có thể trở lại thời cổ đại như lần đầu cô tới đó thì hay biết mấy, cô khóc một quá cô nằm xuống sàn sau đó ngủ thiếp đi.

Sáng Hôm Sau...

Như mọi khi Hà Ân thức dậy rất sớm, cô mở mắt thấy mình lại ở phủ quốc công, cô khẽ gọi Nhận Ảnh .

"Nhận Ảnh" __Hà Ân giọng mệt mỏi gọi Nhận Ảnh nghe thấy,cô bước vào thấy tiểu thư sắc mặt kém lại nhìn tiểu thư có chút mệt mỏi Nhận Ảnh liền hỏi.

"Tiểu thư, cô dậy rồi nhưng sao hôm nay vẻ mặt cô có vẻ không vui và có chút mệt mỏi vậy.

"Ta..ta không sao, chỉ là hơi khó chịu trong người thôi, nghỉ ngơi chút là sẽ khoẻ ngay em đừng quá lo lắng, mà dạo gần đây có chuyện gì xảy ra khi ta đi không, tiểu thư nhà em sao rồi, mọi chuyện ổn chứ?".Hà Ân giọng yếu ớt hỏi Nhận Ảnh.

"Là...là..là cô sao Hà Ân, hức hức hức " __Nhận Ảnh nhận ra Hà Ân liền ôm cô khóc nức nở.

"Sao gần đây cô không xuất hiện, làm Nhận Ảnh nhớ cô quá ".Nhận Ảnh buông Hà Ân ra lấy tay lau nước mắt rồi hỏi Hà Ân.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lãng quên mọi thứ

Sau khi về thế giới cổ này cô lại thấy bình yên đến lạ,cô sẽ bắt đầu lại từ đây, sẽ lãng quên tất cả không nhớ lại những chuyện đau lòng nữa.

"Được rồi, ta quay lại rồi. Em đừng khóc nữa ".Hà Ân an ủi Nhận Ảnh.

Như nhớ ra chuyện gì đó quan trọng Nhận Ảnh quệt nước mắt đứng dậy bảo Hà Ân.

"Hà Ân, thời gian cô đi xảy ra rất nhiều chuyện không hay, tiểu thư nhà em nghe lời một người lạ,ông ta nói tiểu thư nhà em phải chết thì cô mới trở về thế giới ban đầu của cô, tiểu thư nhà em tin là thật nên đã bắt em đi cùng tới một vực sâu trong rừng dận dò em sau đó nhảy xuống.Nhưng may mắn là dưới đó có con sông nhỏ nhảy xuống tạm thời hôn mê sau đó có người đã cứu tiểu thư...." __Nhận Ảnh kể hết cho Hà Ân nghe rồi lui xuống chuẩn bị đồ ăn và y phục cho Hà Ân.

:

:

:

:

:

Thư Phòng..

"Uyển Nhi, chuyện hôn sự của con đã sắp xếp ổn thoả, theo lễ nghĩa con phải vào cung diện kiến hoàng thượng và hoàng hậu, còn nữa mau đi sau đó về đây chuẩn bị đi xem ngày lành tháng tốt cho con cử hành hôn lễ với hoàng tử Tề Minh". Thiên Nhã Ý bảo Uyển Nhu.

"Dạ, Uyển Nhu cáo lui" __ Uyển Nhu lễ phép lui ra.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi" __ Nhận Ảnh nói sau đó chạy ra kiệu hoa ngoài phủ đỡ Uyển Nhu lên kiệu.

Tại Đại Điện Hoàng Cung..

"Tiểu nữ Uyển Nhu bái kiến hoàng thượng hoàng hậu, hoàng hậu hoàng thượng vạn phúc kim an" __ Uyển Nhu quỳ xuống cúi đầu hành lễ.

"Miễn lễ". Hoàng thượng lên tiếng.

"Tạ hoàng thượng" __ Uyển Nhu đứng dậy đầu vẫn hơi cúi.

"Con sắp làm vợ con trai ta, có phải nên gọi ta một tiếng phụ hoàng không". Hoàng thượng nói xong cười xoà.

"Uyển Nhu không dám, tuy rằng hôn sự đã an bài nhưng chưa cử hành nghi lễ chính thức, Uyển Nhu nào dám to gan gọi người là phụ hoàng". __ Uyển Nhu nói.

"Được rồi, được rồi ta cũng không làm khó con hơn nữa lời con nói cũng có lý, con lui về chuẩn bị mọi thứ đi" __ Hoàng Thượng khoát tay ra hiệu cho thái giám hộ tống Uyển Nhu hồi phủ.

Về tới phủ nàng cảm ơn thái giám hộ tống sau đó vào trong phủ.

"Nhận Ảnh, em đi làm cho ta một chén canh hoa đào đi, ta hơi đói bụng". Uyển Nhu giọng mệt mỏi nói.

"Được rồi, tiểu thư về phòng trước đi em sẽ mang tới ngay cho cô" __ Nhận Ảnh nói xong nhanh nhẹn chạy vào bếp.

Uyển Nhu uể oải bước vào định thiếp đi một lúc.

"Tiểu thư, cô dậy đi em làm canh hoa đào xong rồi cô mau ăn đi không nguội mất" __ Nhận Ảnh lay vai Uyển Nhu.

"....."

Thấy tiểu thư không lên tiếng, Nhận Ảnh hốt hoảng gọi lớn vừa lay mạnh vai Uyển Nhu, vẫn không thấy tiểu thư có biểu hiện gì là tỉnh dậy Nhận Ảnh vội chạy đi tìm Thiên Nhã Ý.

"Lão gia, lão gia.." __ Nhận Ảnh hét lớn.

Thiên Nhã Ý đang ở thư phòng thấy Nhận Ảnh gọi ầm ĩ thì lên tiếng.

"Ta ở thư phòng" __ Thiên Nhã Ý nói lớn.

Nhận Ảnh hấp tấp chạy vào vừa thở dốc vừa nói.

"Lão gia, nô tỳ và tiểu thư vừa từ trong cung vấn an hoàng thượng, hoàng hậu. Lúc trở về tiểu thư có nói muốn ăn canh hoa đào, nô tỳ làm canh xong mang vào phòng cho tiểu thư dùng thấy tiểu thư đang nghỉ ngơi, Nhận Ảnh gọi tiểu thư nhưng... nhưng không thấy tiểu thư có phản ứng gì..." __ Nhận Ảnh vừa dứt lời Thiên Nhã Ý đã nhanh chóng đến phòng Uyển Nhu, ông cho truyền thái y tới sau khi bắt mạch cho Uyển Nhu về mặt thái y có nét lo lắng, Thiên Nhã Ý sốt ruột đứng ngồi không yên.

"Thái y, con gái ta rốt cuộc là bị làm sao." Thiên Nhã về mặt đầy lo lắng hỏi.

"Thiên kim tiểu thư bị trúng độc, thêm cả ngày không ăn gì cả, độc đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng, không thể cứu chữa được nữa, ta cũng bó tay, xin cáo lỗi lão phu xin cáo từ" __ Thái y cầm theo hộp hành nghề rời khỏi.

Sau khi thái y rời khỏi Thiên Nhã Ý ngồi xuống ghế, khuôn mặt thất thần như không tin những gì thái y vừa nói.

"Uyển nhi, Uyển nhi... con gái ngoan của ta, ông trời ơi sao ông nỡ đối xử với con gái ta như vậy, có chuyện gì cứ đổ hết lên đầu ta đây này, con gái. Con gái ngoan của cha" __ Thiên Nhã Ý khóc lớn kêu trời.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Kì tích và may mắn

Thiên Nhã Ý gần như suy sụp hoàn toàn, ông khóc xong thì ngồi bần thần luôn miệng gọi tên con gái, bây giờ trong đầu ông chẳng còn nghĩ tới việc gì khác ngoài việc mong con gái mình có thể tỉnh lại, mặc dù ông biết điều ông nghĩ là viễn vông vì đã chết sao có thể tỉnh lại được.

"Lão già, ngài đã hai ngày không ăn gì rồi hơn nữa tiểu thư đã đi rồi, ngài cũng ăn chút gì đó rồi chuẩn bị tang lễ cho tiểu thư đi". __Nhạn Ảnh vừa nói rồi khóc vừa cố lau nước mắt, không kìm lòng được Nhạn Ảnh bung thức ăn vào đĩa trên bàn sau đó chạy ra ngoài khóc, Thiên Nhã Ý nhìn khay thức ăn sau đó ông bung tới chỗ con gái mình đang nằm, ông ngậy ngốc nói chuyện với Uyển Nhu như nàng còn đang ngủ say chứ không hề chết.

"Con gái, con dậy đi! mau dậy ăn chút gì đi, toàn món con thích ăn đó, con mau dậy đi, nếu con không dậy thì ta sẽ ăn hết " __Thiên Nhã Ý nói nước mắt ông rưng rưng nhưng trong chớp lát ông lại lau sạch như tự lừa mình con gái mình chưa chết.

"Được, nếu con lười không muốn dậy thì ta sẽ bón cho con ăn, được không ".Thiên Nhã Ý dứt từng thìa canh hoa đào cho Uyển Nhu vừa rưng rưng nước mắt nét mặt đau khổ tột cùng.

"Khụ Khụ" __ Hà Ân đột nhiên ho mạnh rồi ngồi dậy.

Đang đau khổ tột cùng thì Thiên Nhã Ý giật mình đứng dậy lùi xa giường của Uyển Nhu sau đó thì nhìn chăm chăm vào Uyển Nhu ông áp ứng.

"Uyển nhi...chuyện...chuyện này là sao, con...con chưa chết." __Thiên Nhã Ý vừa mừng vừa sợ vì rõ ràng Uyển Nhu con gái ông trúng độc vô cùng nặng nhưng sao sao nó lại tỉnh lại chứ.

"Phụ thân... khụ... người sao vậy, Uyển nhi đâu có sao..." __Hà Ân ngơ ngác.

"Con... con ở yên đó cho ta ".Thiên Nhã Ý gọi Nhạn Ảnh, lúc sau Nhạn Ảnh chạy vào nhìn thấy Uyển Nhu đang ngồi trên giường vẻ mặt rất tỉnh táo thì nàng cũng sợ hãi nấp sau Thiên Nhã Ý rồi hỏi Uyển Nhu.

"Tiểu...tiểu thư.. cô...cô chưa chết" __Nhạn Ảnh áp ứng vẻ mặt sợ hãi vô cùng.

"Mau... mau đi tìm thái y, người còn đứng ngây ra đó nữa làm gì ".Thiên Nhã Ý bảo Nhạn Ảnh sau đó cũng từ từ bước tới gần chỗ Hà Ân đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

"Thưa lão già, thái y đã tới rồi " __Nhạn Ảnh vẫn chưa hết sợ hãi chỉ dám đứng ngoài cửa không bước vào.

"Mau...người bắt mạch lại cho con gái ta, hai ngày trước người nói nó trúng độc rất nặng không thể cứu chữa, nhưng...nhưng hôm nay nó đã tỉnh lại hơn nữa còn rất khoẻ mạnh không có vẻ gì là trúng độc cả."Thiên Nhã Ý sốt sắng nói, sau khi thái y bắt mạch xong thì nét mặt ông ta giãn ra không căng thẳng như trước, lúc tiền ông ta ra về ông ta nói.

"Thiên kim tiểu thư bị trúng độc là sự thật, độc đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng cũng là thật nhưng độc này là loại độc tạm thời trong thời gian ngắn nếu trong thời gian ngắn đó không có thuốc giải thì sẽ chết, nhưng thật may mắn là tiểu thư đã được giải độc, chỉ là rơi vào trạng thái hôn mê sâu, tới nay mới tỉnh xin quốc công đừng quá lo lắng." __Thái y nói xong liền rời khỏi,Thiên Nhã Ý vừa đi vào trong vừa suy nghĩ "tại sao con gái ta lại trúng độc không chữa được nhưng sau đó tỉnh lại thái y lại nói nó đã được giải độc, rốt cuộc những chuyện này là sao ". Thiên Nhã Ý nghĩ ngợi một lúc liền cho người đi điều tra mọi việc và lý do con gái mình trúng độc sau đó vào phòng Uyển Nhu hỏi con gái.

"Hôm đó con vào cung vấn an hoàng thượng,hoàng hậu tới lúc con về vẫn không bị sao cả, đột nhiên bất tỉnh hai ngày..thái y lại nói con bị trúng độc, tại sao con bị trúng độc hả? " __Thiên Nhã Ý hỏi thăm dò.

"Uyển nhi cũng không rõ nữa thưa phụ thân ". Hà Ân tuy không biết gì nhiều nhưng hai người chung một thân thể đương nhiên Hà Ân cũng biết một chút lý do Uyển Nhu trúng độc nhưng nàng không nói vì muốn điều tra ai là thủ phạm đã rắp tâm hãm hại Uyển Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Kẻ động thủ bị lộ

Phủ Quốc Công...

Uyển Nhu tỉnh dậy khẽ gọi Nhạn Ảnh, Nhạn Ảnh chạy vào đỡ Uyển Nhu xuống giường sau đó rửa mặt,chải tóc, thay y phục lúc sau có một hạ nhân chạy vào báo Uyển Nhu.

"Tiểu thư, Quốc Công bảo tiểu nhân vào đây mời tiểu thư ra đại sảnh để xem lại sính lễ được đưa tới."

“Ta biết rồi người lui ra đi” __ Uyên Nhu lên tiếng.

“Tiểu nhân cáo lui.” __ Tên gia nhân lui ra.

“Tiểu thư, cũng sắp tới ngày cô phải thành hôn với tam hoàng tử rồi, cô có thấy vui không” __ Nhạn Ảnh tình nghịch trêu chọc Uyên Nhu.

“Vui gì chứ, hôn sự này không có tình yêu, huống hồ ta và huynh ấy chỉ mới gặp nhau một lần với lại đây là hôn sự do cha mẹ và hoàng thượng thu xếp, cho dù ta có không muốn lấy huynh ấy cũng không thể kháng chỉ hay cãi lại lời cha mẹ ta được. Được rồi ta và em mau ra đại sảnh tránh cha mẹ ta đợi lâu”. Uyên Nhu nói xong đứng dậy Nhạn Ảnh theo sau, đang đi thì Nhạn Ảnh hỏi Uyên Nhu.

“Tiểu thư, nếu hôn sự này không có tình yêu thì sao cô lại chấp nhận lấy tam hoàng tử chứ” __ Nhạn Ảnh chưa hiểu hỏi ngay thơ.

“Cái đầu của e thật là ngốc!”. Uyên Nhu dí trán Nhạn Ảnh nạt nói. “Nếu ta không lấy thì đồng nghĩa với việc kháng chỉ bất tuân, em nghĩ cha mẹ ta và ta có sống được không, cho nên ta chỉ có thể nhắm mắt lấy huynh ấy cho xong còn tình yêu trong hôn sự này là con số không, em đã hiểu chưa “ __ Nói xong Uyên Nhu đi đến đại sảnh trước để mặc Nhạn Ảnh vẫn ngơ ngác vẫn không hiểu gì cả.

Đại Sảnh...

“Bên kia người mang qua bên kia để đi, sau đó lui ra mang chút điểm tâm lên đây “. Thiên Nhã Ý bảo hạ nhân sắp xếp sính lễ sau đó bảo họ mang điểm tâm tới.

:

:

:

:

:

:

“Uyển nhi bái kiến phụ thân, chuyện hôn sự đã xong cả rồi chứ ạ? “ __ Uyên Nhu hỏi Thiên Nhã Ý nắm tay con gái như không nỡ gả đi nhưng ông cũng biết kháng chỉ là không thể nên ông nói với Uyên Nhu.

“Con gái ngoan của ta, con sắp làm hoàng tử phi của tam hoàng tử rồi, cả đời của ta chỉ mong con có cuộc sống thật tốt, ta biết con không yêu tam hoàng tử nhưng ta tuổi đã già rồi, mẫu thân con cũng đã già ta muốn gả con đi cho con một chỗ dựa vững chắc trước khi chúng ta nhắm mắt xuôi tay và lại thánh chỉ hoàng thượng ban hôn ta và mẫu thân con không thể không nghe theo, con hãy hiểu cho người làm cha như ta được không”. Thiên Nhã Ý nói xong liền thở dài sau đó rời phủ để chuẩn bị đồ cho lễ thành hôn của Tam Hoàng tử và Uyên Nhu.

:

:

:

:

:

:

:

Sáng hôm sau...

“Ây ya, Nhạn Ảnh “. __ Hà Ân vờn vai gọi lớn.

“Tới đây, tới đây “Nhạn Ảnh đi vào nói “Tiểu...à không, Hà Ân cô tỉnh rồi à?”.

“Chuyện ta giao cho em, em tra đến đâu rồi? Đã tìm được kẻ muốn hại Uyên Nhu chưa? Đã tra ra được chưa” __ Hà Ân hỏi dồn dập khiến Nhạn Ảnh lúng túng.

“E... em.. em đã tìm được rồi nhưng em không dám nói, em sợ em nói ra rồi sẽ có người hại tới e “ __ Nhạn Ảnh cúi mặt vẻ sợ hãi.

“Không sao, em cứ nói cho ta biết ta sẽ bảo vệ e, ai dám đụng tới em Hà Ân ta sẽ xử đẹp hắn “. __ Hà Ân nói giọng chắc chắn, thấy Hà Ân nói vậy trong lòng Nhạn Ảnh cảm thấy an toàn hơn nàng ghé sát tai Hà Ân nói nhỏ.

“Hà, là Nhị Hoàng tử.. sao...sao lại vậy, chuyện này.. chuyện này không đùa được đâu Nhạ Ảnh”. Hà Ân sừng sốt kéo Nhạ Ảnh ngồi xuống cùng mình, nàng lấy lại bình tĩnh hỏi lại Nhạ Ảnh.

“Nhạ Ảnh, lúc này.. lúc này có phải em nói đùa không, Nhị Hoàng tử đó và ta không thù không oán, còn chưa từng gặp mặt hay đắc tội với hần sao hần lại hạ độc thủ đối với ta “.___Hà Ân sốt ruột gắng hỏi Nhạ Ảnh đồng thời tự hỏi mình đã làm gì động tới hần, tại sao hần muốn hại mình.

“Em nói thêm cho cô biết nhé, tam hoàng tử và Công chúa Trương Hạ Lan luôn luôn giúp cho đại hoàng tử để đại hoàng tử lên ngôi thái tử nhưng nhị hoàng tử không muốn như vậy, biết cô và tam hoàng tử sắp thành hôn nên nhị hoàng tử muốn hại cô để cho tam hoàng tử phân tâm không giúp được đại hoàng tử mà cứu cô, về mặt của nhị hoàng tử thì sẽ tìm cách hạ độc hoàng thượng sau đó vu oan giá họa cho đại hoàng tử để lập công hòng thuận lợi lên ngôi thái tử. ___Nhạ Ảnh nói xong định đứng dậy bỏ đi thì Hà Ân ngăn cản nàng hỏi Nhạ Ảnh.

“Nhạ Ảnh, tại sao e lại biết những chuyện này? hơn nữa là tại sao hần có thể hạ độc được trước mặt hoàng thượng? còn nữa nếu hần hạ độc trong lư hương trong cung lúc ta diện kiến thì hần mọi người trong cung đều trúng độc không phải một mình ta, còn khi về phủ thì ta lại trúng độc ba ngày sau thì lại được giải độc một cách kì lạ “.___Hà Ân thắc mắc nhiều vô cùng nàng hỏi Nhạ Ảnh thì Nhạ Ảnh chỉ biết lắc đầu trả lời chỉ biết có vậy khi điều tra còn lại thì nàng không biết gì cả.

“Được rồi, em lui ra đi mang cho ta chút điểm tâm sáng đi, chuyện này ta sẽ tự mình điều tra thêm “.Hà Ân giọng có chút hậm hực nhưng cũng không có ý trách Nhạ Ảnh vì cô ấy cũng chỉ là nô tì điều tra được tới đó đã rất tốt rồi nàng nghĩ vậy rồi ra ngoài gọi Nhạ Ảnh nói không cần chuẩn bị điểm tâm nữa, theo nàng vào hoàng cung diện kiến hoàng thượng.

Đại Điện Hoàng Cung..

“Tiểu nữ Uyển Nhu, bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an”.Hà Ân và Nhạ Ảnh quỳ trong đại điện.

“Được rồi, miễn lễ “.___Hoàng thượng lên tiếng.

-“Hôm nay con vào trong cung diện kiến ta là có chuyện gì?”.

“Dạ bẩm, hoàng thượng thứ cho tiểu nữ to gan, tiểu nữ muốn từ hôn “. Hà Ân nói xong cúi gầm mặt xuống mắt nhắm chặt như chuẩn bị hứng chịu cơn thịnh nộ của một bậc thiên tử.

“Tại sao con muốn từ hôn?”.___Hoàng thượng cau mày hỏi dồn.

-“Tề Minh hoàng nhi của ta có gì không xứng với con chăng? Hay con đã có ý trung nhân, hay còn điều gì uẩn khúc? “

“Dạ bẩm, hoàng thượng Uyển Nhu xin hoàng thượng thứ tội cho Uyển nhu nói thật, nội cung tranh đấu, tranh giành quyền lực không nề nang tình huynh đệ, chém giết lẫn nhau chỉ để có được một chức danh thái tử quyền lực mà bất chấp mọi thứ kể cả có phải giết hoàng tử phi của đệ đệ mình thì xin hỏi hoàng thượng Uyển Nhu có nên từ hôn để bảo toàn tính mệnh cho cả mình và tam hoàng tử hay không? “.___Hà Ân nói xong rồi ngược mặt lên nhìn hoàng thượng nước mắt rung rung vừa đau khổ vừa sợ hãi.

“Ý của con là...”.Hoàng thượng ngập ngừng không nói tiếp nhưng trong lòng đã biết Uyển Nhu đang nói tới ai.

“Dạ đúng thừa hoàng thượng, chính là nhị hoàng tử đã hạ độc tiểu nữ, chỉ vì công chúa Hạ Lan và hoàng tử Tề Minh giúp đỡ đại hoàng tử Xi Vưu thoát nạn khi bị nhị hoàng tử Lâm Tam hãm hại, sau khi biết tiểu nữ sắp thành thân với tam hoàng tử, nhị hoàng tử đã hạ độc tiểu nữ sau khi diện kiến hoàng thượng khi tiểu nữ hồi phủ thì bị độc lan tới lục phủ ngũ tạng không thể cứu chữa nhưng có một điều tiểu nữ thật sự không hiểu tại sao mình được giải độc khi thái y giỏi nhất cũng lắc đầu....”

___Uyển Nhu nói hết cho hoàng thượng nghe, bất chợt hoàng thượng quát lớn bảo nàng dừng lại đừng nói nữa sau đó cho người hộ tống nàng hỏi phủ.

“Mọi chuyện sẽ ra sao chương sau sẽ biết ahìhi nhưng chương sau hơi ngược tâm xiu:3 thank các độc giả ủng hộ mình nha □□“

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Xin Lỗi Nàng !Uyển Nhu

Sau khi hỏi phủ Hà Ân bảo Nhạ Ảnh đi mua cho mình một tấm vải lụa trắng và dặn dò Nhạ Ảnh mang cho thợ may giỏi nhất may một bộ y phục màu trắng thêu hoa bạch yến (cũng trắng nốt =))) sau đó thì nàng về phòng nghĩ cách để tam hoàng tử đồng ý từ hôn với nàng và cũng nghĩ cách tránh tai họa ập xuống gia đình mới của nàng, chợt nàng nảy ra một ý tưởng rồi tự cười một mình như một kẻ không được bình thường.

:

:

:

:

:

:

:

:

4 ngày sau...

“Nhạn Ảnh, Nhạn Ảnh” __Hà Ân gọi lớn.

-“Tiểu thư, cô gọi em “Nhạn Ảnh hót ha hót hải chạy vào phòng Uyển nhu.

“Bộ y phục đó của ta, ta dặn e may bộ y phục đó giờ đã xong chưa “.__Hà Ân sốt sắng hỏi có vẻ rất nóng lòng được nhìn bộ y phục thêu loài hoa ở thời đại này chưa ai từng nhìn thấy (Chị nhà về ra loài hoa đó rồi đưa cho Nhạn Ảnh để thêu lên bộ y phục).

-“À đúng rồi, đã may xong rồi thưa Hà Ân tiểu thư”.Nhạn Ảnh nói xong cười tít mắt vội chạy đi lấy nhưng Hà Ân ngăn lại nói.

“Nhạn Ảnh, lần sau không được gọi ta là Hà Ân nữa, cái tên đó nhắc tới nhiều điều khiến ta đau lòng, từ nay em cứ gọi ta là Uyển Nhu như em hay gọi tiểu thư nhà em vậy, được rồi đi đi”. __Hà Ân nói xong mặt có vẻ buồn chứ không vui như trước.

-“Em biết rồi, Hà... à không! Uyển Nhu tiểu thư,em đi lấy y phục cho cô “. Nhạn Ảnh dứt lời liền chạy đi.

“Haizz, ta phải làm sao để gặp tên tam hoàng tử đáng ghét đó đây, lúc trước hần bắt bà ta ở ngôi miếu trước mặt bao người nay huynh đệ hần tương tàn vì ngôi vị mà cuốn cả ta và cha mẹ ta vào, rốt cục ta làm gì hần mà hần cứ ám ta mãi vậy “. __Hà Ân tức giận nói xong đập bàn cái “Rầm “.

-“Uyển Nhu, em mang y phục tới cho cô rồi đây cô mau mặc thử đi xem có vừa không, nếu không em cho thợ may sửa lại “.Nhạn Ảnh háo hức muốn ngắm nhìn vị tiểu thư xinh đẹp này mặc bộ y phục đó sẽ như thế nào.

“Được, ta sẽ mặc thử xem ra sao Nhạn Ảnh, em chờ ta một chút ta sẽ ra ngay “. __Hà Ân nói vọng ra.

Sau một hồi loay hoay thì cuối cùng Hà Ân cũng mặc xong bộ y phục đó nâng đi ra khỏi bức màn che, nhìn nàng như một tiên nữ giáng trần vậy.

“Oa!!ai đây, có phải tiểu thư nhà họ Thiên không vậy “.Nhạn Ảnh thốt lên vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

“Nhạn Ảnh, em cứ trêu chọc ta vậy ta lại tưởng mình xinh đẹp thật lại nở mũi bây giờ”. __Hà Ân cười tít mắt cho thấy nàng rất vui,chợt nàng hỏi thúc Nhạn Ảnh.

-“Nhạn Ảnh, em chải cho ta một kiểu tóc mà chỉ những vị công chúa mới hay chải đó, mau lên “.

Nhạn Ảnh thấy vậy cũng hơi bất ngờ vì từ trước tới nay Hà Ân vẫn chưa bao giờ muốn ăn mặc quá rườm rà hay kiểu tóc quá là cầu kì, nhưng... nhưng sao lần này nàng tự nhiên lại muốn trang điểm đẹp và mặc y phục như một tiên nữ thoát tục như vậy hơn nữa còn muốn có kiểu tóc chỉ có công chúa, quý phi, hoàng hậu hay các phi tần và những nữ nhân khác có liên quan tới hoàng tộc trong cung mới được phép dùng tới ngoài ra cho dù là ai có chức quan cao nhất đi nữa cũng không được để nữ nhân của mình hay con gái họ được phép dùng kiểu tóc chỉ dành cho hoàng tộc như vậy, nếu ai bị phát hiện để kiểu tóc đó đi ra ngoài thì có thể bị xử trảm vì tội bất kính với hoàng hậu và hoàng thân quốc thích trong cung, Nhạn Ảnh đang suy nghĩ mông lung thì bị Hà Ân lay nhẹ tay một cái khiến nàng giật mình, Hà Ân khó hiểu nhìn Nhạn Ảnh hỏi.

“Em còn không mau chải tóc cho ta, ta đang rất bận không có thời gian để chờ em đâu, còn đứng ngây ra đó làm gì thế? Mau, mau chải tóc cho ta!”.Hà Ân thúc giục Nhạn Ảnh, Nhạn Ảnh vì cuống quá mà đã chải kiểu tóc chỉ dành cho công chúa trong hoàng tộc cho Hà Ân mà quên mất rằng tội sử dụng kiểu tóc này là xử trảm mà vẫn chải kiểu tóc này cho Hà Ân, trong vô thức nàng đã hại Hà Ân rồi.

“Tiểu thư, đã xong rồi giờ em đi chuẩn bị đi làm bữa sáng cho cô “. __Nhạn Ảnh nói xong liền lui ra.

“Ta phải tìm tên nhỏ mọn đó mới được, vì hần mà ta chịu bao nhiêu uất ức thay hần, giờ thì hay rồi nhị hoàng huynh thân yêu của hần giờ lại chỉ nhắm vào một mình ta để cho hần phân tâm không giúp đại hoàng huynh của hần được, haizzza mạng ta thật khổ mà Vương Hà Ân... à không đúng Thiên Uyển Nhu mới đúng, đi thôi ta phải tìm hần đã “.Hà Ân nói là làm, nàng đi tới ngôi miếu lúc trước để cầu phúc cho cha mẹ của nàng đồng thời để xem tên nhỏ mọn kia có tới đây nữa hay là không để nàng giáo huấn hần một trận ra trò mới hả dạ, đợi mãi cuối cùng nàng cũng thấy tam hoàng tử cũng tới nàng bèn giả vờ đi thật nhanh sau đó va phải tam hoàng tử, lúc tức giận tam hoàng tử buột miệng nói “không có mắt hả, người biết ta là ai không” thì chợt nhận ra khuôn mặt quen thuộc là nàng chính là nàng, nàng là người hôm đó va phải ta tại khu miếu này và hôm nay chúng ta lại có cơ duyên gặp lại nhau thật là ông trời đã định ta và nàng là của nhau rồi. Đang suy nghĩ mông lung thì Hà Ân quát to khiến tam hoàng tử giật mình.

“Ê tên nhỏ mọn, sao ta lại xui xẻo tới vậy nhỉ? mau.. đi theo ta, ta có chuyện muốn nói với huynh “. __Hà Ân vừa dứt lời liền kéo tam hoàng tử theo mình, mặc cho đám thủ hạ chạy theo và hoàng tử luôn miệng hỏi “nàng muốn đưa ta đi đâu?”. Tới một khu đình nhỏ nàng buông tay ra sau đó nói với tam

hoàng tử cho đám thù hạ lui xuống.

“Chuyện gì vậy hả? rốt cuộc ta đã làm sai chuyện gì? Tại sao hết lần này lần khác có chuyện đổ lên đầu ta? Lần thứ nhất huynh làm ta bề mặt với tất cả mọi người chính tại nơi này, lần thứ hai huynh có mục đích gì nữa hả tự nhiên hoàng thượng lại ban hôn cho ta và huynh khi giữa chúng ta còn chưa biết gì về đối phương? lần thứ ba thì chính vì hôn sự này mà ta suýt chút nữa mất mạng bởi nhị sư huynh...à không nhị hoàng huynh thân yêu của huynh nghĩ rằng huynh yêu ta nên đã động thủ bằng cách đồ độc ta, để huynh dành nhiều thời gian cho ta mà bỏ quên không giúp đại hoàng huynh của huynh sau đó thì tìm cách hạ độc hoàng thượng rồi giải độc cho hoàng thượng sau đó vu oan cho đại hoàng tử hồng lập công chiếm ngôi thái tử “__Hà Ân gần từng chữ nhị hoàng tử, nói xong bất chợt có giọt nước mắt lăn dài trên hai gò má trắng như tuyết của nàng, đúng nàng khóc nhưng không biết khóc vì điều gì, nhưng nàng cũng cố kìm nén lại để nói tiếp.

-“Khi nào hoàng tộc các người mới thôi tranh giành ngai vị, khi nào thì ta và cha mẹ ta có thể sống yên ổn chứ, nội cung tranh đấu ngay cả ta là một nữ tử bình thường không có gì nổi trội cũng bị cuốn vào con lốc tranh giành quyền lực của mấy người hoàng tộc như các huynh đủ rồi, đủ lắm rồi! Ta.. ta đã từ hôn, mong huynh cũng sẽ từ hôn không cưới ta nữa, ta mệt mỏi lắm rồi, không muốn dính dáng tới chuyện tranh giành của các người trong hoàng cung với nhau nữa, ta có việc bận xin cáo lui “Hà Ân nói xong định bỏ đi nhưng chợt đứng khựng lại, vì sao? Vì có người nắm tay nàng không ai khác là người làm nàng thấy khó chịu nhất lúc này.

“Ta... ta xin lỗi nàng, ta không biết có những chuyện tày đình như thế này, nàng đừng đi có được không? Nghe ta giải thích rồi nàng đi lúc đó cũng chưa muộn “__Tề Minh cũng rung rung nước mắt, mắt chàng đỏ sọng nhưng chàng vẫn lấy hết can đảm giữ Hà Ân lại nhưng chàng không hiểu tại sao mình lại phải giải thích và cảm thấy đau lòng khi Hà Ân nói vậy(từ giờ mình gọi luôn tên cho gọn nha ^^ lười viết dài dòng).

“Được!huynh giải thích đi, giải thích xem ta là gì của huynh mà hết lần này lần khác phải chịu ảm ức chỉ vì huynh mà ra, giải thích rằng nhị hoàng huynh của huynh không hề làm ra chuyện hèn hạ đó có đúng không? Rồi nói ta hiểu lầm hấn ta đúng không? Đủ rồi không cần nói nữa ta không muốn nghe”.__Hà Ân dứt lời liền chạy đi vừa chạy vừa khóc, nàng không hiểu tại sao mình lại khóc và cảm thấy đau đớn khi mình từ hôn Tề Minh, nàng không yêu Tề Minh nhưng cũng không hiểu sao khi trách móc Tề Minh lòng nàng như có ngàn kim châm đâm thẳng vào tim đau đớn vô cùng. (Yêu rồi còn không yêu nổi gì hả bà chị)

Về phần Tề Minh hoàng tử thì cảm thấy suy sụp, đau lòng nhưng chàng không thể nói bất cứ câu gì khi giữ Hà Ân lại, bởi chàng cũng không biết nói gì để cho Hà Ân hiểu nữa chàng chỉ nói một câu mặc dù Hà Ân đã bỏ đi.

-“Uyển Nhu, ta xin lỗi”.

(Tuần sau mình sẽ viết thêm 2 chap nha m.n hic dạo này bận quá ra ít chap hay lâu lâu mới ra m.n thông cảm nha) □

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Du thế hấn ! ta muốn lấy huynh

Hà Ân vừa đi vừa khóc, về đến phủ nàng thấy có vài tên lính đứng trước cổng nhìn qua cũng biết bọn họ không phải người trong phủ của cha nàng.Nàng chạy vào thì thấy Du Thế Hấn đang ở trong đại sảnh chờ mình còn cha nàng thì không thấy đâu, mẫu thân của nàng cũng không có trong phủ nàng liền bước tới trước mặt Du Thế Hấn quát lớn tên “Du Thế Hấn “hấn đang ngăn ngại bị Hà Ân quát nên giật mình như tỉnh cơn mơ ấp úng nói chuyện với Hà Ân.

“Uyển...Uyển Nhu nàng về rồi. Nàng đi đâu thế? Ta chờ nàng cả buổi chẳng thấy nàng đâu cả.”__Du Thế Hấn cười toe toét hỏi.

Hà Ân nhìn hấn có vẻ ngây ngô nàng bèn nảy ý muốn trêu chọc hấn một phen, nàng bất ngờ lấy một tay che ngực trái sau đó ngã quỵ xuống sàn và như mình đang đau đớn lắm quả nhiên Du Thế Hấn liền cúi xuống đỡ Hà Ân dậy rồi chạy đi gọi thái y.Hấn vừa rời khỏi Hà Ân phải tay đứng dậy ngồi trên ghế ung dung uống trà miệng gọi bảo Nhạn Ảnh mang chút bánh ngọt và trái cây lên.

Lúc sau Du Thế Hấn trở về cùng một thái y, Hà Ân thân nhiên ngồi ăn bánh và trái cây như không có chuyện gì mặc cho ai kia đang bức tức và lo lắng đương nhiên là sợ nàng bị làm sao rồi, Hà Ân bảo Nhạn Ảnh tiễn thái y còn mình thì lại ngồi xuống ghế tiếp tục ăn còn Du Thế Hấn thì nổi cáu thật sự hấn quát Hà Ân.

“Nàng đùa kiểu gì vậy hả? Biết ta lo lắng cho nàng lắm không? Vậy mà còn ung dung ngồi đây uống trà,ăn bánh và trái cây? Nàng quá đáng thật đấy” Du Thế Hấn càng tức giận hơn vì nàng chẳng hề quan tâm tới hấn lại còn buông một câu mà đối với hấn là sự tàn nhẫn.

“Giờ có? Tại huynh ngốc thôi chứ ta đâu có làm gì sai chứ”. Hà Ân cũng không vừa nói lại hấn khiến hấn cứng họng không nói được từ nào, hấn không nhịn được liền kéo nàng đứng dậy sau đó thì hôn nàng rất say đắm còn nàng sau khi bị cưỡng hôn liền tát hấn một cái.

“Nàng.. nàng dám đánh ta? “. Du Thế Hấn bây giờ nhìn vừa buồn cười vừa thấy thương vì Hà Ân không hề nhẹ tay.

“Tại.. tại huynh cưỡng hôn ta trước, cái tát đó vẫn còn nhẹ đấy “. Hà Ân vênh mặt nói lại nhưng ai kia vẫn mặt dày ôm lấy nàng mặc cho nàng dùng sức đẩy ra, hấn nói với Hà Ân.

“Uyển Nhu ta xin lỗi! Nhưng ta thật sự rất lo cho nàng, nếu nàng có mệnh hệ nào chắc Du Thế Hân ta cũng không sống nổi, cho nên ta xin nàng đừng bao giờ đùa như vậy nữa “. Hà Ân bắt lặc nàng bèn hứa cho qua chuyện, trong lòng nàng nghĩ rằng vừa mới xuyên không chưa được bao lâu mà tới tận hai nam nhân thân phận tôn quý yêu ta, nay một người vì nội cung tranh đấu chức thái tử mà nhị huyênh của người đó sẵn sàng giết ta để cho người đó không thể giúp đại huyênh của người đó, chỉ bằng ta từ hôn giữ mạng mình và người đó còn ta thì ta sẽ lấy người không ai khác là Du Thế Hân thế tử vùng Đông Hải

(người đó => Tề Minh hoàng tử).

Bất chợt vòng tay được nới lỏng Hà Ân đứng hơi lùi lại rồi nàng quay lưng về phía Du Thế Hân nàng nói nhưng lòng vẫn nhói đau dù biết vậy nhưng nàng không muốn bị cuốn vào vòng xoáy tranh giành ngôi vị gì đó và cũng muốn người đó tận lực giúp huyênh trưởng thuận lợi và không vì phân tâm với nàng mà chủ quan bị người khác hại. Nàng quyết định sẽ chọn Du thế tử làm chồng.

“Du thế tử”. Nàng gọi Du Thế Hân khiến hắn đang ngây người thì giật mình “Hả” một tiếng.

-“Huyênh yêu ta không? “. Hà Ân hỏi.

Hắn ngẩn ngơ một chút nhưng có vẻ như không biết Hà Ân nói rõ gì cả Hà Ân hỏi lại lần nữa.

“Du thế tử. Huyênh có yêu ta không? “. Hà Ân vừa dứt lời hắn đã trả lời như bưng bình sau một giấc mộng vậy hắn trả lời là “có” Hà Ân hỏi tiếp.

“Huyênh có muốn.. lấy ta không “. Hà Ân khó lắm mới nói ra được câu này vì nàng không muốn được gả cho Du thế tử nhưng chẳng còn cách nào khác nữa “muốn tốt cho cả ta và chàng thì ta buộc phải xuất giá theo người khác tránh để chàng tìm cách cứu vớt hôn sự do chính ta từ hôn và tránh để chàng vướng víu vì bảo vệ ta “Hà Ân nghĩ vậy đang nghĩ thì chợt khóc lúc nào không hay còn Du Thế Hân lại hỏi lại nàng.

“Đương nhiên là có rồi còn nàng có đồng ý lấy ta không?”. Khởi phải nói Du Thế Hân vui ra sao khi người hắn rất yêu ngờ ý hắn để được gả cho hắn. (sau này vì quá yêu Hà Ân nên Du Thế Hân tìm cách giết Tề Minh và Nhị hoàng tử vì hai người này cũng đều cùng yêu Hà Ân để giữ nàng cho riêng hắn. Nhị hoàng tử lúc trước toan tính là vậy hại Hà Ân là vậy nhưng chưa bao giờ giáp mặt với nhau nên khi gặp được Hà Ân thì Nhị hoàng tử đem lòng yêu mến nàng, không tiếp tục hại nàng nhưng vẫn suy tính chuyện được thăng chức thái tử).

“Được rồi, huyênh về trước đi chuyện này ta sẽ nói với phụ thân và mẫu thân cử hành hôn lễ sớm nhất có thể”. Hà Ân nói xong quay đi bảo Nhận Ảnh tiễn Du Thế Hân ra về còn mình thì về phòng nghỉ ngơi.

P/s: Cuối chương thì tác giả xin lỗi m.n nhiều vì thời gian qua up truyện rùa bò quá nhưng mình sẽ cố gắng dành thời gian nhiều hơn để m.n k phải chờ lâu ạ:(thanks m.n đã ủng hộ tác giả □□□

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ta và Chàng Hữu Phận Vô Duyên (1)

Sáng hôm sau...

“Nhận Ảnh “. Hà Ân khẽ gọi Nhận Ảnh nhưng gọi mãi không thấy Nhận Ảnh đâu Hà Ân liền bước khỏi giường tự thay y phục sau đó ra khỏi phòng, vừa bước ra cửa nàng đã thấy có tiếng rất ồn ào ở đại sảnh nàng liền mau chóng tới đó.

Vừa tới đại sảnh thì cục diện trước mặt nàng là một thảm cảnh không thể tả lường hơn nữa. Cha nàng, mẫu thân nàng và cả Nhận Ảnh đều bị sát hại một cách tàn khốc còn xung quanh đều là những người dân đứng đó chỉ tỏ khiến nàng gần như hoá điên, nàng lao vào chỗ cha nàng còn đang hấp hối, nàng đỡ đầu cha dậy ôm vào lòng mà con tim nàng như bị ai đó lấy dao đâm vào từng nhát một vậy, nàng đau khổ lấy tay gạt nước mắt lay vai Thiên Nhã Ý nàng gọi.

“Cha, người làm sao vậy? Tại sao lại xảy ra chuyện này? Là ai đã gây ra chuyện này? Cha ơi, cha nói cho Uyển nhi biết đi cha!”. ____ Hà Ân đau khổ vừa cố kìm nén nước mắt lại để nghe cha nàng nói.

“Là... là người của... của Nhị.” Chưa nói hết thì Thiên Nhã Ý lại bị một ám khí dạng kim châm tẩm độc phi trúng sát tim, Hà Ân thấy cha tự nhiên không nói tiếp nàng liền lay mạnh hơn rồi không ngừng gọi cha nàng dậy nhưng vô ích, lúc nàng cầm tay cha nàng lay mạnh thì nàng chợt nhận ra rằng tay của cha nàng đã không còn cử động nữa và lạnh dần, nàng đau khổ buông tay cha nàng nhưng vẫn ôm chặt thi thể.

“CHA”. Nàng hét lớn không thể kìm nén được nữa nàng khóc lớn hơn nước mắt hoà vào với máu trên gương mặt của cha nàng.

Sau khi khóc trong cảm giác đau khổ tột cùng thì nàng cũng mau chóng đứng dậy, lau nước mắt sau đó một mội lên tiếng ra lệnh cho đám thủ hạ trong phủ mau chóng đi chuẩn bị tang lễ cho cha, mẹ nàng. Còn về phần nàng ư? Nàng như một người mất hồn, nàng tự trách mình sinh ra là một đứa con không có hiếu. Từ khi nàng sinh ra thì cha, mẹ ruột của nàng bị người ta phóng hoả giết chết duy chỉ có nàng còn sống do chính hung thủ nuôi dưỡng mà

không biết cho tới khi biết sự thật thì nàng rất đau khổ và hận họ vì họ hại cha mẹ nàng, khiến anh của nàng và nàng lạc nhau. Giờ chuyện đó chưa là gì so với việc đã xuyên không làm con của một gia đình khác, họ yêu thương nàng và lo lắng cho nàng như con ruột mà không hề biết nàng chỉ vô tình dùng chung cơ thể con gái của họ đến nay thì cả cha mẹ ruột và cha mẹ nuôi đều đã bỏ nàng về với thế giới bên kia mất rồi, nàng giờ như một cái cây bé nhỏ đã không còn ai chăm sóc và bảo vệ.

Đang suy nghĩ và khóc một mình thì bỗng có một người đứng sau nàng và nói không phải lỗi của nàng, nghe giọng ấm áp thân quen nàng liền quay lại nhìn thì thấy mặt người đó không giống Tề Minh của nàng mà là người khác, nàng cất tiếng hỏi.

“Cho hỏi huynh là ai? Tại sao lại biết ta suy nghĩ gì?” “Hà Ân hỏi người kia với vẻ mặt thăm dò.

“Ta.. ta là Nhị Hoàng Tử của Đại Kim, lẽ nào nàng không biết?” “Lâm Tam nở nụ cười mà mị nói về mặt gian của hắn gian xảo như một con sói đứng trước một con cừu non ngoan ngoãn.

“Đương nhiên ta không biết huynh, nhưng...” __Chợt nàng nghĩ tới lúc trước khi lâm chung cha nàng có nhắc tới hung thủ có chữ “Nhị” ở đầu tiên lẽ nào là hắn? Nàng tự hỏi mình nhưng không dám nói ra mà bình tĩnh hỏi lại hắn.

“Hôm nay rỗng đến nhà tằm là có chuyện gì? Chẳng hay là hoàng thượng còn mộng tưởng chuyện ta và Tề Minh hoàng tử sẽ cử hành hôn lễ? Nếu vậy thì xin Nhị Hoàng Tử về cho và cũng xin chuyển lời của tiểu nữ lên hoàng thượng rằng tiểu nữ sắp được gả cho thế tử Du Thế Hân rồi đương nhiên nếu hoàng thượng muốn giành ta cho Tề Minh hoàng tử thì sẽ có chiến tranh, chắc hoàng thượng sẽ không muốn xảy ra chuyện đó đâu nhỉ. Những gì nên nói Uyển Nhu đã nói rồi, Uyển Nhu mạn phép lui trước.” Hà Ân nói xong liền nhanh chóng rời đi không để người kia có cơ hội nói thêm điều gì.

“Uyển Nhu, ta xin lỗi vì đã làm nàng phải mất cha mẹ, nhưng ta hứa với chính mình rằng ta sẽ bảo vệ nàng tới chết và tuyệt đối không để nàng chịu bất kỳ một tổn thương nhỏ nào, nàng phải là của ta”. Trương Lâm Tam nắm chặt một mình sau đó thì rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ta và Chàng Hữu Phận Vô Duyên (2)

Đại Hỷ Trong Sự Tang Tắc

Hôm nay là ngày an táng cho cha nàng cũng như là ngày nàng xuất giá theo thế tử Du Thế Hân mặc dù theo lễ tục nàng phải để tang cha mẹ 3 năm mới được xuất giá nhưng nàng là người của hiện đại và nàng đương nhiên không làm theo lễ tục của thời xưa và sau khi an táng xong cho cha mẹ nàng vẫn cố gắng tiếp tục cử hành hôn lễ trong nước mắt đau khổ khi mất cha mẹ. Ngày hôm nay nàng nhận đủ sự xỉ vả và day nghiến từ mọi người bởi họ cho rằng nàng bất hiếu không chịu để tang mà đã xuất giá theo vinh hoa phú quý nhưng họ có hiểu nàng là con gái của người đã mất và nàng đau khổ gấp nghìn lần và không như họ nói nhưng nếu không xuất giá thì cả nàng người con cuối cùng của Thiên gia cũng sẽ không còn để gầy dựng lại mọi thứ nên nàng đành xuất giá để có vị trí cao hơn rồi điều tra chuyện cha mẹ nàng đã bị ai hại.

“Du thế tử “ __Nàng khẽ gọi tên hắn.

Đang đứng cùng nhau cử hành hôn lễ thì hắn thấy nàng gọi nghỉ nàng đang nôn nóng về Đông Hải cùng với hắn nên trả lời lại nhưng khiến hắn thấy thương nàng hơn.

“Hà? Nàng gọi ta sao?” “Du thế tử hỏi một cách ngu ngơ trong lòng vui vẻ không yên nổi.

“Hôn lễ này được cử hành vào ngày cha mẹ ta mất, ta xin chàng một điều được không?” “ __Nàng vừa nói vừa rung rung nước mắt trong tấm khăn trùm đầu màu đỏ thêu hình uyên ương.

“Được, chỉ cần nàng nói ra những điều nằm trong khả năng của ta thì ta tuyệt nhiên sẽ không từ chối.” Du Thế Hân quả quyết, lòng hắn đang rất vui thì trùng xuống bởi người hắn yêu đang đau lòng và khóc sướt sướt sau tấm khăn trùm đầu kia mà, sao hắn vui nổi chứ mặc dù hôm nay là ngày vui của hắn và nàng.

“Ta chỉ xin chàng một chuyện thôi, đó là cho ta được gặp tam hoàng tử Tề Minh lần cuối cùng trước khi chúng ta về Đông Hải, có được không?” “ __Hà Ân nhỏ giọng khi nhắc tới hai từ Tề Minh sau đó thì im lặng như chờ câu trả lời đồng ý của Du thế tử.

“Được, nếu như nàng muốn ta sẽ đồng ý nhưng chỉ được một canh giờ thôi sau đó nàng phải theo ta về trước khi qua giờ lành.” “Du Thế Hân bây giờ có tận ba loại cảm xúc, một là ghen hai là thương nàng vì mất cha lẫn mẹ và ba là vui vẻ khi được ở cạnh nàng.

“Ta cảm ơn chàng nhiều lắm!” Hà Ân nói lí nhí trong cổ họng nhưng cũng đủ để ai kia trong lòng đốt pháo ăn mừng.

Sau khi cử hành hôn lễ xong xuôi nàng liền đi dạo một vòng quanh phủ lần cuối trước khi rời khỏi và nhớ lại những khoảng thời gian nàng xuyên không tới đây được cha mẹ nuôi chăm sóc yêu thương ra sao đột nhiên nàng thấy có tiếng người trong phòng cha mẹ nàng, nàng như đang kiệt sức mà được tiếp sức sống, nàng đẩy cửa vào thì thấy cha nàng mẹ nàng và Nhận Ảnh đang ngồi quanh bàn uống trà và gọi nàng vào ngồi cùng cười nói rất vui vẻ nhưng

nàng vừa ngồi xuống thì họ biến mất, lúc đó nàng mới nhận ra rằng mình chỉ đang tưởng tượng mà thôi, cha nàng và mẹ nàng còn cả Nhạn Ảnh đã bỏ nàng mà đi rồi, họ đã đi rất xa rồi và không quay trở lại nữa, nàng đau khổ đứng dậy lững thững bước ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Hoa Viên phủ Quốc Công..

“Chúc mừng nàng đã có được hạnh phúc như ý”. __Tề Minh hoàng tử nói còn mắt nhìn lên trời như muốn kìm nén những giọt nước mắt đau lòng lại.

“Đa tạ chàng thời gian qua luôn chịu đựng ta mặc dù ta làm loạn, mắng chửi chàng và từ hôn với chàng nhưng chàng chưa bao giờ trừng phạt ta hay trả thù ta hay ghét ta, nhưng thứ lỗi ta không thể mạo hiểm tính mạng của ta và chàng được, càng không thể để nhà họ Thiên mất đi người con gái nối dõi cuối cùng được, chàng hãy yêu người khác và lấy người xứng đáng hơn ta và xin chàng hãy quên ta đi, ta và chàng hữu phận vô duyên nên rời xa nhau thì hơn.(có duyên không có phận ở cạnh nhau).Hà Ân đau khổ quay đi lấy tay lau nhanh những giọt nước mắt đang lăn dài trên gò má.

“Được, ta thành toàn cho nàng và từ nay về sau ta sẽ không làm phiền nàng nữa, nàng đi đi kéo qua giờ lành thì không hay đâu “. __Tề Minh hoàng tử nói xong thì cũng nhanh chóng rời khỏi để không cho nàng nhìn thấy bộ dạng đau khổ của một hoàng tử từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên hấn khóc và đau khổ vì một cô gái cho nên tuyệt đối hấn không để nàng thấy đâu.

Còn về phần nàng thì đứng sững sờ ở đó mà nước mắt thì không ngừng tuôn cho tới khi Du thể từ chạy tới gọi nàng thì nàng mới giật mình rồi theo hấn ra kiệu hoa rời khỏi phủ Quốc Công nhưng lòng nàng thì vẫn đang quặn thắt như có ai đó giết nàng bằng vô vàn con dao đâm thẳng vào tim nàng, thật sự rất đau, rất rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nước mắt của cặp uyên ương (1)

Đồng Hải

Phủ Thế Tử...

Tiếng xì xào mắng nhiếc Hà Ân không tiếc lời vẫn ở phía sau không ngớt hay ít đi chút nào dù nàng đã về trước cửa phủ Thế Tử nhưng nàng về đây rồi thì sao chứ uy nghiêm của một người đã và sắp trở thành hoàng tử phi vùng Đồng Hải cũng không khiến họ im miệng, cũng đúng vì họ phần nộ vì nàng cử hành hôn lễ trong ngày an táng cha mẹ mà còn không chịu để tang ba năm nữa nên họ không đáng trách nhưng họ lại không biết rằng nàng đã cố nuốt nước mắt để cử hành hôn lễ chỉ mong tìm được hưng thủ và bảo vệ tính mạng của nàng và người nàng yêu mà thôi, nàng để tang cha mẹ nàng cũng muốn lắm mặc dù họ không sinh ra nàng và nàng không thực hiện điều đó bởi nàng làm theo thì kẻ đã hại cha mẹ nàng chẳng phải đã được tự do và vong linh của cha mẹ nàng cả Nhạn Ảnh người nàng coi như tỷ muội ruột sẽ oan ức nơi suối vàng sao, không thể được tuyệt đối không thể, cho dù thế nào nàng cũng sẽ nhẫn nhịn hết vì sống ở thời đại này không khôn ngoan, địa vị cao thì cơ hội sống sót rất khó, còn nữa không để tang ba năm thì nàng sẽ tìm cách giữ sự trong trắng cho mình tới khi đã bắt kẻ giết hại cha mẹ nàng phải trả giá thì nàng mới thật sự danh chính ngôn thuận trở thành người đã có chồng còn bây giờ hôn lễ này chỉ là bình phong cho nàng được sống, người nàng yêu được sống và nàng mới tìm ra hưng thủ giết cha mẹ nàng chỉ có vậy thôi, nàng nghĩ vậy tự nhiên hít một hơi thật đầy rồi thở hắt ra sau đó thì ung dung bước vào phủ Thế Tử bỏ mặc những người đang xì xào mắng nhiếc mình rồi cùng với Du Thế Hấn vào chính điện để chính thức làm dâu của nhà họ Du và chính thức là thái tử phi của Du Thế Hấn.

Phòng Tân Hôn...

“Du Thế Hấn, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ nữa có được không “ __Nàng thủ thi tỏ ra thân mật nói.

-“Nàng có chuyện gì nữa mau nói ta biết đi, ta sẽ đáp ứng cho nàng “.Du Thế Hấn hồ hởi nói nhưng trong lòng thì nóng lòng được giờ khấn che mặt của nàng ra để có thể cùng nàng động phòng hoa chúc (aizzza người ta không phải của huynh đâu).

“Ta chưa sẵn sàng, chàng có thể cho ta thời gian không.” __Nàng nói nhẹ nhàng là vậy nhưng trong lòng thấp thỏm lo sợ “nếu như huynh ấy không đồng ý thì phải làm sao đây”nàng tự hù dọa mình bằng trường hợp Du Thế Hấn không đồng ý.

“-Được thôi, nàng nghỉ ngơi sớm đi. Cũng đã muộn rồi, cả ngày hôm nay nàng đã vất vả và nhiều rồi”.Khỏi phải nói hấn ta hậm hực như thế nào nhưng vẫn cố trung bày về thân nhiên không sao cả nhưng trong lòng thì đang ngập tràn một bình dấm chua bởi hấn biết nàng có chút tình cảm với Tề Minh hoàng tử và chưa quên được tình cảm đó cho nên mới không chịu trao cho hấn một đêm động phòng đúng với những gì các cặp phu thê thường làm sau khi thành thân.

“-Đa tạ!”. __Nàng nói lí nhí trong cổ họng như mình vừa gây ra tội lớn lắm vậy.

“Được rồi, được rồi! Đa tạ cái gì chứ chúng ta đã cử hành hôn lễ, đã là phu thê rồi nàng còn khách sáo như vậy chẳng phải đã quá quan trọng lễ tiết với ta không coi ta là phu quân của nàng sao? “.Du Thế Hấn gạt đi vẫn tỏ ra mình rất ổn không khó chịu tí nào cả.

—“Nhưng ta nói trước, ta chỉ hứa với nàng là sẽ không động vào nàng khi nàng chưa đồng ý hay sẵn sàng thôi, ngoài ra chúng ta vẫn phải ngủ chung một giường như bao cặp phu thê khác, được chứ? “. __Du Thế Hấn ranh mãnh nói.

“Được, cũng muộn rồi chúng ta mau đi ngủ thôi, ta mệt rồi.” Nàng khẽ nói áp úng và e thẹn khiến Du Thế Hân đang hậm hực và khó chịu cũng phải bật cười nhưng cố gắng không dám phát ra tiếng (đương nhiên cười tùm tùm rồi =))))))

Ở một nơi khác...

Từ trong một khóm cây đột nhiên có một loạt mũi tên nhọn hoắt xé gió bay về phía một nữ nhân xinh đẹp nhưng khá sắc sảo khuôn mặt được che bằng một chiếc khăn lụa mềm mỏng màu trắng đang cười ngửa phi nước đại, khi gặp mai phục có mũi tên đã trúng phải ức của con ngựa khiến nó hí vang lên vì đau đớn rồi lồng lên khiến nữ nhân trên ngựa vì không điều khiển được nó mà ngã lăn xuống mặt đất rồi phi nước đại đi mất.

Vừa ngã đau vừa bị mai phục nàng ta vừa lồm bồm vừa thấy bức mình liền không ngần ngại đứng dậy đồng dạng lên tiếng thách thức:

“Là kẻ nào, kẻ nào dám to gan mai phục bốn công chúa, mau ra đây!”. Vừa dứt lời thì có vài tên hắc y nhân từ trên cao và từ trong khóm cây lúc này đều xuất hiện không để nàng nói thêm bọn chúng cùng nhau xông lên dùng chút võ công và thân thủ kém cỏi mong đoạt mạng nàng. Nhưng nàng không hề mấy may quan tâm mà vẫn đứng yên nhìn chúng lao về phía mình không chút sợ hãi nàng khẽ buông một câu cười khinh bỉ đậm mùi sát khí và có chút cợt nhả “Muốn giết bốn công chúa, không biết tự lượng sức mình, thôi thì để ta dạy các ngươi một bài học vì dám động tới bốn công chúa ta đây sẽ có kết cục bi thảm ra sao”. Nói xong nàng liền dùng thân thủ bước lên một ngọn trúc rất cao sau đó dùng ngón chân tẩm kịch độc phóng vào từng tên một rồi dùng thân thủ của mình xuống dưới thân nhiên bước đi tìm con ngựa yêu quý đã chạy đâu mất một cách vui vẻ như đứa trẻ vừa được cho kẹo nhưng cũng âm thầm rủa.

“con ngựa chết tiệt này, nó làm ta ngã sau đó thì phi nước đại đi mất báo hại bốn công chúa đi bộ tìm nó một muốn chết”. Nàng quên luôn chuyện của mình vừa bị mai phục nếu không nhờ số ngón chân tẩm độc đó chắc nàng lại phải bỏ mạng nơi đó rồi vì chúng khá đông thân thủ tuy kém nhưng cũng không tầm thường nàng không thể đối phó hết được.

“Trương Hạ Lan ta muốn hiền hậu nhưng sao bọn chúng(bọn thích khách) cứ thích chọc điên bốn công chúa ta vậy!”. Nàng lồm bồm bức mình đi tìm ngựa và trở về hoàng cung trước khi trời tối.

P/s: Lời cuối chương của tác giả “ vì lần đầu viết truyện thôi nên là hơi lủng củng chút xíu gì sai sót độc giả bỏ qua cho mình nha thank nhiều “chúc m.n đọc truyện vui vẻ ^^.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nước mắt của cặp uyên ương (2)

Phù Thế Từ...

“Aiza, đau quá!! Cái gì đè lên vai ta thế này đau mỗi vai quá đi.”. __Hà Ân uể oải ngồi dậy khẽ cử động vai thấy đau, vừa mới bớt đau vai được một chút nàng ngo sang bên cạnh thấy Du Thế Hân đang ngủ rất gần nàng mặc dù đêm qua nàng nhớ rằng đã chia đôi chiếc giường bằng hai tấm chăn dày cộm nhưng hôm nay nó đâu rồi sao hân ta lại nằm sát nàng như vậy còn gối đầu lên vai nàng nữa khiến nàng thấy hơi lạ còn làm nàng mệt hết cả vai cử động khẽ cũng thấy đau nữa chứ.

“Aaaaaaahhhhhhhhhhh”. Hà Ân đột nhiên hét lên khi nhìn thấy y phục của mình bị lột sạch chỉ còn một bộ đồ ngủ màu trắng, trong khi đêm qua nàng nhớ là nàng vẫn mặc một bộ y phục màu hồng nhạt khi thay y phục cưới ra nhưng sao lại thế này? “Không lẽ, không thể nào chắc ta và huynh ấy chưa xảy ra chuyện gì đâu ta nghĩ quá nhiều thôi, đúng vậy chắc chắn là do ta nghĩ nhiều thôi”. Nàng tự lồm bồm trấn an mình với suy nghĩ điên rồ trong đầu.

“Mới sáng sớm, nàng làm gì mà hét ầm ĩ lên thế hả?”. __Hân lên tiếng.

“Ta...a...ta gặp ác mộng thôi, chàng ngủ tiếp đi ta đi ra ngoài một chút!”. Hà Ân áp úng sau đó liền chạy ra ngoài không để cho Thế Hân nói thêm câu gì.

Vừa chạy ra tới ngoài Hà Ân đụng vào một ả nha hoàn đang bung một chậu nước đến phòng mình vậy là nàng hứng trọn vẹn chậu nước đó khiến khắp mình mẩy ướt như chuột lột, nàng nổi đóa mắng nha hoàn đó.

“Ngươi không có mắt hả? Ướt hết người ta rồi!”. Hà Ân vừa lấy tay cầm vạt áo để vắt nước vừa hậm hực nhìn về mặt kênh kiệu của ả nha hoàn vừa sợ đổ nước lên người mình mà còn không biết sợ khi nàng mắng nàng ta.

“Ôi! Nô tỳ xin lỗi thái tử phi, nô tỳ đi chuẩn bị chậu nước khác!”. __Giọng ả nha hoàn có phần miệt thị, ả ta nhấn mạnh ba chữ “thái tử phi” như đang khinh bỉ vị thái tử phi mà ả đang phải hầu hạ vậy, vừa dứt lời liền rời khỏi nhưng ả chợt khựng lại khi nghe Hà Ân gọi.

“Tú Nhi! Ngươi quay lại đây cho ta!”. Hà Ân mặt hầm hầm sát khí lạnh người vừa nói vừa nghiêng rống như hận không thể xé xác ả nha hoàn kia, về phần ả nha hoàn kia sau khi nghe nàng gọi thì không dám không nghe nhưng tỏ vẻ thân nhiên quay lại hỏi với giọng như không coi Hà Ân ra gì cả “Thái tử phi còn có việc phân phó? Rất tiếc, nô tỳ còn bận rất nhiều việc xin người tự làm lấy nhé, nô tỳ cáo lui”.

Thấy vẻ mặt kèn kiêu rồi thân nhiên không coi mình ra gì như vậy nàng đương nhiên không tha cho ả nha hoàn kia, ả vừa dứt lời vừa quay đi chưa kịp bước một bước thì đã bị Hà Ân tóm lấy tóc được tết vô cùng đẹp có thêm một cây trâm làm bằng ngọc phi thủy cái trên đầu rồi giật ngược lại phía sau rồi liên tục tát mạnh vào mặt ả khiến ả ta la lên vì đau miệng không ngừng chửi rủa Hà Ân.

– “Á đau quá!! Thà ta ra đồ đàn bà điên, ta sẽ bẩm báo chuyện này với hầu gia, người sẽ trị tội ngươi”. _ ả nha hoàn cứng đầu vừa ôm đầu vừa la lên, sau một hồi giằng co thì ả ta vùng ra được chạy trốn chết không dám ngoái đầu lại.

Còn Hà Ân thì đắc ý nghĩ “Muốn ức hiếp ta? Còn lâu. Đã vậy còn là một nha hoàn nhỏ bé mà dám hỗn xược với ta thì ta càng không thể đứng yên”. Đang suy nghĩ mông lung thì chợt có một bàn tay đập vào vai nàng khiến nàng giật nảy mình nhìn về phía sau, vừa quay về phía sau thì “Ôi cha mẹ ơi! Là chàng sao làm ta hết hồn.” _ Hà Ân vừa nói vừa vỗ vỗ ngực trái như người khó thở vậy. Thế Hân cười cười như tên ngốc lúc sau hân mới để ý đến y phục của nàng liền hỏi:

– “Nàng sao vậy? Cả người ướt nhẹp thế này, mà lúc này sao ồn ào thế? Còn nữa ai làm nàng ra thế này? Nói ta biết, ta sẽ trị tội hân.” _ Thế Hân bực mình lấy áo choàng lên người cho nàng rồi đi vào phòng sau đó tùy tiện gọi vài nha hoàn vào tắm rửa thay y phục cho Hà Ân.

Xong đâu đó Hà Ân bước ra với vẻ mặt bí xị nàng nói:

– “Nha hoàn trong phủ của chàng ức hiếp ta, đổ nước lên người ta sau đó còn tỏ thái độ khinh miệt ta rồi lôi cha chàng ra dọa ta nữa e là cứ như vậy tất cả nha hoàn trong phủ cũng coi ta không ra gì mất, có khi chức thái tử phi cũng chỉ là hư danh còn cốt lõi không bằng một nha hoàn trong phủ.” _ Hà Ân nũng nịu.

– “Lí nào lại có chuyện đó, nàng là thế tử của ta. Bất kì ai dám khinh miệt nàng tức là khinh miệt ta, ta sẽ không tha cho kẻ đó, nàng nói đi là nha hoàn nào dám to gan khinh miệt nàng?” Thế Hân giận dữ đập tay xuống bàn.

“Là Diêu Tú Nhi, là nàng ta đã đổ nước lên người ta còn tỏ vẻ kèn kiêu khinh miệt ta, mắng chửi ta là đồ đàn bà điên nữa, còn hăm dọa ta sẽ báo cho cha chàng biết để trị tội ta đã đánh ả.” _ Hà Ân bắt đầu sụt sịt khóc thút thít cố tỏ ra mình bị ức hiếp tới mức thậm hại thế nào nhưng trong lòng thì đang mở cò trong bụng, nàng thầm nghĩ: “Ta không muốn dùng mưu kế hay là hiểm độc để trị tội ngươi nhưng tất cả là do ngươi tự chuốc lấy khi cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”.

Vừa dứt lời thì có một nha hoàn bước vào nhỏ giọng bẩm báo:

– “Dạ, thưa thái tử phi và thế tử ra đại sảnh để hầu gia hỏi chuyện.” _ Nói xong nha hoàn đó liền lui ra ngoài sau đó đóng cửa lại.

“Chàng đoán xem cha chàng sẽ đứng về phía ai. Ta thì sao cũng được chịu thiệt chút cũng không sao chỉ cần ở cạnh chàng thì ta có thể chịu đựng được hết.” Hà Ân đứng dậy lên tiếng như thể mình sẽ chịu đựng cả nha hoàn trong phủ này vậy (cũng có kém ai đâu mà chịu =))))))

Chợt Thế Hân bước tới chỗ nàng rồi ép nàng vào tường rồi nói một câu hết sức nổi da gà:

– “Cha ta không phải bây giờ cũng là cha nàng rồi sao, về chuyện của nha hoàn kia ta sẽ làm chủ cho nàng sẽ không để nàng phải chịu bất kì sự khinh miệt nào nữa hết, hãy tin ta! Vì ta là phu quân của nàng nên chuyện này ta sẽ giúp nàng xả giận nàng chỉ cần ở cạnh ta và ngẩng cao đầu không cần thiết phải cúi đầu trước một ai trong phủ này ngoại trừ mẫu thân ta và cha ta ra còn ngoài ra ai bắt nàng cúi đầu trước hân thì ta sẽ không để hân sống yên ổn, được chứ!” _ Hân nói xong liền đặt lên môi nàng một nụ hôn phớt nhẹ như cánh chuồn chuồn lướt khiến nàng nhắm chặt mắt lại sau đó thì hân cầm tay nàng dắt nàng đi tới đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tiện Nhân !Hãy Chờ Đó Cho Ta!

Hoàng Cung..

– “Phụ hoàng!! Phụ hoàng người đâu rồi người phải làm chủ cho con chuyện này nếu không sẽ loạn mất “. _ Hạ Lan vừa bước vào đại điện vừa la hét âm ỉ.

Hoàng Thượng thấy thế liền đứng dậy khỏi bảo tọa tiến tới nắm lấy vai Hạ Lan quay một vòng xem có thương tích nào không rồi dùng giọng triu mến “Nào, nào Lan nhi của trẫm con sao vậy? Con có bị thương ở đâu không? Là kẻ nào đã chọc tức Lan nhi của trẫm? Con nói ta nghe ta sẽ trị tội hân.” _ Hoàng Thượng vừa nói với giọng yêu chiều vừa tỏ ra rất phần nộ.

Hạ Lan công chúa nghe vậy liền bật cười nhưng nhanh chóng trở về trạng thái đang làm nũng của một đứa trẻ.

Nàng lên tiếng: “Là Liêu Từ Khúc hân đã cho người của hân ám sát con, may là con đã có chuẩn bị trước nếu không con đã không còn ở đây nói chuyện với người nữa rồi”. Nàng nói xong liền cố bày ra bộ mặt đáng thương để hoàng thượng thấy.

Hoàng Thượng ngạc nhiên hỏi: “Con nói sao? Liêu Từ Khúc? Sao hấn lại ám sát con? Chắc hấn phải có lí do, hấn là người chẳng bao giờ vô lí hãm hại ai bao giờ trừ khi.” Hoàng thượng đắm chiêu suy nghĩ đang nói đột nhiên lại im lặng nhìn sang Hạ Lan công chúa với ánh mắt ngờ vực.

Hạ Lan công chúa đang đứng nghe hoàng thượng nói thì cũng giật mình tự hỏi: “Phụ hoàng đang nói đột nhiên im lặng rồi nhìn ta với ánh mắt kia chứ, lẽ nào... Hông rồi!? không lẽ phụ hoàng biết ta nói dối? Vì Liêu Từ Khúc là trung thần của Đại Kim là người phụ hoàng hiểu và tin tưởng nhất chỉ đứng sau Quý công công một chút “. Nàng đang nghĩ mông lung thì bị hoàng thượng quát một tiếng “Lan nhi “khiến nàng giật mình quỳ xuống cúi đầu không dám ngược đầu lên nhìn.

Hoàng Thượng bước lên ngồi vào bảo tọa mắng xuống:”Lan nhi, tại sao con lại hại Liêu Từ Khúc? Hấn ta đã làm gì đắc tội với con mà con lại hại hấn như vậy? Mau cho ta biết!?”Mau lên.” _Hoàng thượng nạt to hơn khiến nàng giật mình khép nép ngẩng đầu lên, nàng ấp úng nói.

Hạ Lan cô bày ra bộ mặt đáng thương hơn vừa rồi sau đó lấy tay lau nước mắt nói: “Đạ..thư..thưa phụ hoàng, Lan nhi chỉ vì thấy hă..hấn hay lén lút cùng nhị hoàng huynh tìm cách hại đại hoàng huynh để giúp nhị hoàng huynh được phụ hoàng người trọng dụng rồi thuận lợi lên ngôi thái tử, cho...nên,cho nên con mới bịa ra chuyện hấn sai người ám sát con để người trị tội hấn còn ngoài ra thì Lan nhi không có lí do nào để hại Liêu Từ Khúc cả. Xin phụ hoàng xử phạt Lan nhi “.Nàng nói xong liền ngược mắt lên nhìn hoàng thượng với con mắt rung rung rất đáng thương.

-“Thôi,thôi bỏ đi! Con đấy! Là công chúa thân phận tôn quý sao lại quý kẻ đa đoan bịa chuyện gây tai tiếng cho các quần thần trung thành của trẫm thế chứ!? Thật là! Con lui xuống đi chuyện này ta sẽ tự mình cân nhắc con không phải lo.”Hoàng thượng hạ giọng xuống, chờ cho tới khi công chúa Hạ Lan đi khỏi thì chợt loé lên trong đầu một ý nghĩ rồi bởi không lời nào có thể lí giải “Trung thần cầu kết với Tam nhi giành giật ngôi thái tử với Vuư nhi, sau đó thì Uyển Nhu của phủ Quốc Công đột nhiên thoái hôn cũng tố cáo Tam nhi muốn hại nàng ta để Minh nhi bị phân tâm mà bỏ dở việc giúp Vuư nhi lên ngôi thái tử, rốt cuộc những chuyện này là sao, không lẽ các con ta đều mưu hại lẫn nhau để có thể ngai đầu lên vị trí thái tử thôi sao, thật là loạn mà”.

Phù Thế Tử..

Đại Sảnh..

Du Thanh Kien (cha của Du Thế Hân)đập mạnh tay xuống bàn quát lớn hỏi: “Nói đi Tú Nhi ngươi muốn bẩm báo chuyện gì? “.Ông vừa dứt lời thì Tú Nhi chợt quỳ xuống ôm mặt khóc vừa khóc vừa nói:

-“Là sáng nay khi nô tì vừa bừng chậu nước rửa mặt rồi mang tới phòng của thái tử phi và thế tử, thì thấy thái tử phi chạy ra khỏi phòng miệng còn liên tục chửi rửa thế tử là đồ đâm tặc,đồ lưu manh, nô tì không chịu được khi thấy thái tử phi phi báng thế tử như vậy nên đã đổ nước lên người của thái tử phi để trút giận thay cho thế tử nào ngờ bị thái tử phi đánh ra thế này. Hầu gia,nô tì cầu xin người hãy làm chủ cho nô tì, nô tì thân phận thấp kém chỉ là nhất thời phần nô khi thấy chủ nhân bị phi báng nên mới ra tay xin người hãy làm chủ cho nô tì.”Tú Nhi vừa dứt lời liền nghe thấy một tiếng vỗ tay rất lớn, ả ta đang khóc lóc thì giật mình quay đầu lại thì đột nhiên thất thần lùi về phía sau ôm chân của Du Thanh Kien, còn ánh mắt vô cùng hoảng loạn nhưng trong lòng đang thầm nghĩ “Ta diễn kịch tốt như thế này hầu gia sẽ đứng về phía ta thôi,thế tử Thế Hân là của ta.Người cao quý hơn ta thì sao chứ cũng chỉ là nữ tử bất hiếu ham vinh hoa phú quý thôi, tư cách của một nô tì như ta vẫn tôn quý hơn người gấp trăm lần “.

Thế Hân vừa bước tới vừa vỗ tay luôn miệng khen: “Tốt lắm, khá khen cho ngươi vì đã giúp ta dạy dỗ lại thế tử của ta,vì bình thường ta khá là chiều chuộng nàng ấy nên ta phải đa tạ ngươi rồi “. _Thế Hân cười triu mến bước tới gỡ tay của ả ra khỏi chân hầu gia rồi đỡ ả đứng lên,khiến ả như mở cờ trong bụng ả nghĩ”Thế tử đã thích ta rồi, ta có thể từ chim sẽ bay lên cành cao làm phượng hoàng rồi, không biết chừng Uyển Nhu kia sẽ bị phế bỏ và ta sẽ là chính phi của thế tử, từ nay ta sẽ không phải cúi đầu trước những nô tì trên ta vài bậc nữa.”Đang mơ mộng thì bị Thế Hân lay mạnh hai vai khiến ả giật mình liền giả vờ e thẹn lùi về phía sau.

“Đủ rồi! “. _Hà Ân lên tiếng,nàng bước từ xa tới vừa gặp mặt Du Thanh Kien nàng liền hành lễ thỉnh an sau đó quay sang tát Diêu Tú Nhi ba cái khiến mọi người bàng hoàng tuy nhiên Du Thanh Kien và Thế Hân không mảy may để ý hay can gián khiến Diêu Tú Nhi bất ngờ liền chạy tới ôm Thế Hân nhưng bị Uyển Nhu lôi lại tát thêm hai cái nữa khiến ả ta ngã ra đất, ả ta lồm cồm bò dậy ôm má quỳ xuống trước mặt Du Thanh Kien rồi cố bày ra bộ mặt thảm thương nhất rồi lên tiếng: “Hầu gia, nô tì không hiểu sao thái tử phi lại đánh nô tì nhưng sao người và thế tử lại không làm chủ cho nô tì “.Nói xong ả liền vừa đi chuyển đầu gối tới gần Du Thanh Kien ôm chân mong được ngài giúp trong việc này nhưng thật xui xẻo cho ả, ả bị Du Thanh Kien dùng chân đạp cho ngã ra, ả lại quỳ tới gần định nói thêm điều gì đó mong có thể làm cho Hà Ân bị phạt nhưng chưa kịp nói gì thì lại ngăn người ra khi nghe Du Thanh Kien hạ lệnh:”Tổng giám Diêu Tú Nhi bắt ả ta chẻ củi và hầu hạ các nô tì bậc thấp hơn ả gấp trăm lần để ả tự mình tỉnh ngộ, đừng bao giờ có ý nghĩ sẽ bước một bước lên trời hay hại thái tử phi nếu không ta sẽ không để ngươi sống yên đâu, nhớ kỹ đó Diêu Tú Nhi “. Vừa dứt lời thì Du Thanh Kien phất áo rồi đi, còn Thế Hân thì ở lại nói thêm vài câu với Tú Nhi sau đó thì cùng Hà Ân rời khỏi.

-“Diêu Tú Nhi, ngươi hại người ta yêu nhất, ngươi nghĩ ngươi sẽ được yên ổn ư, haha ngươi nhầm rồi!!Ta nói ngươi biết, nếu nàng chịu bất kì tổn thương nào dù nhỏ như con kiến ta sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết ngươi nghe rõ chưa, ngươi hại nàng,khinh miệt nàng nhưng ngươi nghe cho kĩ đây. Ta chỉ bỏ qua lần này thôi, nếu có lần sau thì ta sẽ cho ngươi nếm trải mùi vị đau đớn sống không được chết không xong,nhớ cho kỹ nếu không đừng trách ta ra tay tàn độc với ngươi “.Nói xong Thế Hân liền đưa Hà Ân rời khỏi, còn Diêu Tú Nhi bị đưa vào ngục tối nửa tháng và quãng đời còn lại phải hầu hạ những nô tì thấp kém hơn ả gấp nhiều lần cho tới khi tỉnh ngộ thì sẽ được tha nhưng phải rời khỏi phủ thế tử.

“Chờ đó!Tiện Nhân “.Diêu Tú Nhi lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ta nhớ chàng,tê mình!

Ngư Hoa Viên...

-“Uyển Nhu, nàng có biết ta yêu nàng nhiều đến thế nào không, mặc dù mới chỉ hai lần chạm mặt mà ta đã bị rung động trước vẻ đẹp và sự hồn nhiên của nàng, không lâu sau đó ta đã vượt mặt cơ hội ở bên nàng chỉ vì ta không có năng lực bảo vệ nàng và gia đình nàng, ta xin lỗi!”- Tê Minh vừa ngồi uống rượu ở cạnh ngôi miếu được xây cạnh ngư hoa viên để có thể ngồi ngắm cảnh, chàng vừa khóc vừa uống cạn chung rượu cho tới khi Hạ Lan đến và giành lấy bình rượu đập tan thành nhiều mảnh vỡ trên mặt đất.

Nàng hậm hực nhìn hoàng huynh đáng thương của mình mà thấy thật thảm hại, nàng tắc lưỡi: “Huynh uống nhiều như vậy thì có ích gì chứ? Người ta đã xuất giá rồi không còn ở đây với huynh nữa đâu với lại huynh đừng tự trách mình nữa, đâu phải lỗi của huynh, chỉ tại nhị hoàng huynh ra tay quá tàn độc thôi, còn nữa lúc trước huynh và nàng ta gặp nhau có hai lần mà huynh đã lụy tình đến mức này sao chứ?.

-“Hạ Lan, muội không hiểu được đâu, ta là kẻ vô dụng, bất tài, không thể bảo vệ người mình yêu và tự đánh mất cơ hội bên nàng ấy. Ta không hiểu sao ta lại yêu nàng ấy đến vậy, ta thật sự rất nhớ nàng ấy “-Tê Minh nói xong liền gục xuống bàn vì đã say rồi.

“Haizz đồ lụy tình, ta lại phải mang huynh về phòng, đường đường là một vị hoàng tử uy phong, mạnh mẽ mà bây giờ lại đi lụy tình vì một cô nương mới quen biết nhau được hai ngày, ta cũng hết thuốc chữa với huynh rồi “.—Hạ Lan vừa bực mình vừa đỡ Tê Minh dậy dìu về phòng của chàng.

-“Ồ trong cung chàng có vui không?Chàng đang làm gì? Có nhớ đến ta không? Ta xin lỗi! Nhưng nếu ta không xa chàng và lấy Thế Hân thì ta e là ta và chàng chẳng còn mạng nữa vì ta biết là chàng sẽ vì ta mà hứng chịu những gì mà tam hoàng huynh của chàng gây ra cho ta nên ta phải tránh xa chàng không muốn ở cạnh chàng, chỉ mong chàng có thể hiểu cho nỗi lòng của ta “.—Uyển Nhu đau lòng ngồi bên cửa nhìn ra ngoài ngắm ánh trăng vì trời đã về khuya.

Thế Hân thấy nàng khóc chàng ta đang ngủ liền bật dậy hỏi: “Uyển Nhu, nàng sao vậy? Nàng khóc sao? Có chuyện gì à? Hay nàng đang khóc vì chuyện gia đình của nàng? Không sao đâu, từ giờ đã có ta rồi, ta sẽ không để nàng chịu bất kì tổn thương nào hết, hãy tin ta được không Uyển Nhu? “.

Uyển Nhu thấy Thế Hân hỏi liền lau nước mắt trả lời lại: “Ta không sao đâu, đau lòng vì một vài chuyện thôi, chàng đừng lo, mau ngủ đi, khá muộn rồi “. - Uyển Nhu nói xong thì vòng tay qua eo của Thế Hân ôm chàng rồi gối đầu lên tay chàng nhắm mắt ngủ ngon lành.

Thế Hân cười cười xoa đầu Uyển Nhu rồi sau đó nói nhỏ “- Nha đầu ngốc, ta yêu nàng và nàng sẽ không phải chịu thiệt thòi khi ở bên ta đâu, bất kể ai làm hại nàng cho dù là hoàng thượng hay ai có địa vị cao nhất đi nữa ta cũng sẽ không để yên cho hắn sống “.

Ở một nơi khác trong phủ thế tử...

-“Tiện Nhân! Vì người mà ta phải khổ khổ như thế này!Ta sẽ bắt người phải trả giá và thế tử Thế Hân là của ta, người đừng hòng ở bên chàng, sẽ nhanh thôi, người cứ tự mình tận hưởng đi “.

Phòng Thế Tử...

“Nàng ăn đi, ta dặn dò nhà bếp nấu cho nàng bát canh hạt sen nàng thích ăn nhất đó, mau lên không nguội mất sẽ không ngon đâu “—Thế Hân múc một bát canh hạt sen rồi giục Uyển Nhu ăn.

“Được rồi! Từ từ ta mới ăn được chứ, chàng đây hấp tấp quá đồ hết bây giờ!”-Uyển Nhu cau mày nhưng nét mặt vẫn rất vui vẻ.

-“Xong rồi đó, ta ăn xong rồi ta đi có việc nha được không? Lát ta về với chàng liền.”-Uyển Nhu nhí nhảnh rồi đi nhưng vừa ra tới cửa thì nàng đột nhiên thấy chóng mặt, trời đất như tối sầm lại, bụng thì đau như có ai đó dùng dao đâm vào, rồi nàng ngất đi không biết gì nữa.

Thế Hân nói: “Nàng đi đâu thì đi, nhớ về sớm đây ta nhớ nàng!”-Nhưng vừa dứt lời thấy Uyển Nhu bị vậy chàng liền chạy ra gọi và lay vai Uyển Nhu nhưng không thấy nàng phản ứng lại liền hốt hoảng bế nàng lên giường rồi chạy đi tìm thái y.

“Nàng ấy bị sao vậy chứ? Ông trời ơi,xin ông đừng để chuyện gì xảy ra với nàng ấy,nếu không con cũng không sống nổi đâu!”-Thế Hân sốt ruột vừa đi vừa nắm hai tay vào nhau rồi lại chấp tay cầu nguyện mà lòng nóng như lửa đốt không yên.

Lúc sau thái y khám xong thì Thế Hân chạy tới cầm chắc hai vai lay lay thái y hỏi dồn: “Nàng ấy sao rồi? Có nguy hiểm đến tính mạng không? Nàng ấy bị sao thế? Hôm qua vẫn còn khỏe mạnh bình thường mà? “- Thế Hân hỏi dồn dập hơn về mặt lo lắng tới mức sắp khóc.

“Thái tử phi có thai 2 tuần rồi nhưng đã xảy thai vì ăn phải thuốc gây xảy thai có trong bát canh hạt sen, thế tử xin hãy tha thứ cho lão thần lực bất tòng tâm, chỉ cứu được thái tử phi còn đứa trẻ đã không còn, lão thần đã kê đơn thuốc bồi bổ cho thái tử phi, nếu không còn chuyện gì nữa thì lão xin mạn phép cáo lui “- Thái y nói xong liền rời khỏi.

(Chú thích: Sau vụ Diêu Tú Nhi thì hai người này vì vui mà quá chén (còn sau đó là gì thì chắc ai cũng biết chỉ là hai người này hôm đó tỉnh dậy thấy y phục bên trong vẫn còn nguyên nên vẫn nghĩ chưa có chuyện gì xảy ra cả)

“C...có..có thai sao? Không thể nào, ta và nàng còn chưa động phòng thì sao có thể có thai được chứ? “—Thế Hân thấy bất ngờ nhưng đột nhiên nhớ lại sau hôm Diêu Tú Nhi bị tống giam vào ngục và hầu hạ những nô tì thấp kém hơn thì hai người đã quá chén và chuyện đó đã xảy ra.

Thế Hân đau khổ bước vào phòng nơi Uyển Nhu đang ngủ mà rơi nước mắt, chàng nghĩ - “Nếu nàng ấy biết mình có thai nhưng đã bị xảy thai thì không biết nàng ấy sẽ ra sao đây? Ông trời ơi sao ông tàn nhẫn với thế tử của con như vậy chứ? Rốt cuộc là ai? Là ai đã hãm hại Uyển Nhu khiến Uyển Nhu suýt chút mất mạng, khiến con ta chưa được ra đời đã phải chết? Ta sẽ điều tra và nếu ta biết kẻ đó là ai thì ta thề với trời ta sẽ khiến kẻ đó chết không có chỗ chôn chôn thân”. —Thế Hân tức giận rời khỏi và bắt tay vào việc điều tra ai đã tàn nhẫn hại người chàng yêu và đứa con tội nghiệp của chàng.

(Từ chương này mình sẽ đổi tên cho nữ chính là Uyển Nhu còn tên hiện đại mình sợ mọi người đọc hơi rối nên chuyển nha:)) thank)

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tiện tỳ! người dám cả gan hạ độc thủ?

Uyển Nhu sau vài canh giờ hôn mê cuối cùng nàng cũng tỉnh lại, toàn thân không có một chút sức lực, nàng cố gượng sức ngồi dậy nhưng vì thấy thân thể rất đau mỏi và choáng váng thì nàng đành an phận dựa vào một góc giường không có di chuyển nữa nàng tự hỏi.

—“Sao toàn thân ta nhức mỏi vậy, một chút sức lực cũng không có, lại còn chóng mặt nữa? Còn Thế Hân chàng đâu rồi? “. Uyển Nhu vẻ mặt mệt mỏi tự nói chuyện một mình.

Đang lẩm bẩm một mình thì Thế Hân bước vào, chàng ôm chầm lấy Uyển Nhu mắt đỏ sọc nước mắt trực trào ra, Uyển Nhu không hiểu gì cả nhưng nàng cũng ôm Thế Hân rồi ngọt giọng an ủi và hỏi han chàng một cách ngây ngô không biết mình đã mất đứa con chưa kịp ra đời đã bị hại, thật là khiến người ta nhói lòng.

“Chàng sao thế? Sao lại khóc? Nín đi mà. Có chuyện gì rồi sao? Có chuyện gì chàng phải nói ra rồi chúng ta cùng nhau giải quyết thì mới được chứ nhưng nếu chàng không nói sao có thể giải quyết được? Hay là phụ thân xảy ra chuyện gì rồi? “. Thế Hân nghe nàng hỏi một cách ngây ngô và chỉ nghĩ chàng vì an nguy của phụ thân nên mới vậy, chàng càng đau lòng mà ôm chặt Uyển Nhu hơn buột miệng nói ra.

—“C...con của..chúng ta đã... đã mất rồi”. Uyển Nhu nghe như sét đánh ngang tai nhưng nàng vẫn ngu ngơ đẩy Thế Hân ra hỏi lại.

“Con? con ài? “.Uyển Nhu vẻ mặt vẫn chưa hiểu chuyện gì cả, Thế Hân cắn răng kể lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra vào tối hôm đó và những gì thái y truyền đạt lại, nói xong chàng liền ôm Uyển Nhu lần nữa nước mắt tiếp tục lăn trên gò má, chàng miệng liên tục nói.

“Là ta không tốt, là ta đã không bảo vệ được nàng và con, ta bất tài, ta vô dụng”.Uyển Nhu sau khi nghe Thế Hân kể lại tất cả nàng như người mất hồn vậy, nàng buông thõng hai tay không còn ôm Thế Hân nữa nàng đẩy Thế Hân ra sau đó từ từ nằm xuống đắp chăn quay mặt vào bên trong nước mắt của nàng không ngừng chảy.

“Tại sao? Tại sao lại là con ta? Nó còn chưa được chào đời nữa mà? Nó mới được 2 tuần thôi mà, là ai mà nhẫn tâm với ta như vậy chứ? Ta đã làm gì sai với người? Tại sao gia đình của ta ở hiện đại và gia đình ở đây của ta đều bị sát hại hết bởi người có quyền lực hết vậy? Giờ thì đến con của ta còn chưa được chào đời, nó mới 2 tuần thôi nhưng người cũng cướp nó đi khỏi ta, ta đã làm gì chứ? “.Nàng đau khổ tự dẫn vật bản thân, sau ngày biết chuyện con mình chưa được đủ ngày đủ tháng đã phải chết thì nàng như trở thành một con người khác, nàng không yếu đuối như trước cũng không nhân từ với bất kỳ nô tỳ nào dám chống lại nàng, còn Thế Hân ư chàng cũng cho người truy lùng ráo riết để tìm ra thủ phạm hại vợ chàng và chính tay chàng sẽ chặt xác kẻ đó ra hàng nghìn mảnh để trả thù cho đứa con tội nghiệp của chàng.

Tối hôm đó...

“Diêu Tú Nhi, người làm gì à Uyển Nhu vậy? Ta nghe nói à có thai với thế tử Thế Hân đó nhưng nghe đồn đã xảy thai rồi “.

Trúc Nhĩ Lan thì thào to nhỏ với Diêu Tú Nhi.

—“Ta ấy à? Ta biết à có thai với thế tử, cho nên đã cho chút độc gây xảy thai của mấy cây thảo mộc thôi mà.”Diêu Tú Nhi độc ác vừa nói vừa cười với thành công man rợ của mình thì Trúc Nhĩ Lan nói kích.

“Người không sợ à móc mắt người, rồi thế tử chặt người ra làm từng mảnh à, lại dám ra tay độc ác thế, người ấy à rồi có ngày chết không có chỗ chôn với à đâu “.

Đĩ nhiên nghe xong thì Diêu Tú Nhi sẽ quá khích rồi à nói với giọng điệu giả vờ run sợ “ Ai ya, sợ quá đi! Ta sẽ giết chết à trước xem à làm gì được ta khi đã chết?. Dứt lời à cười khẩy bẻ chén thuốc bỏ cho thuốc độc mang lên đại sảnh đưa cho Lam Thúy Anh nô tỳ thân cận của phu nhân vợ hầu gia mang tới cho Uyển Nhu.

“Thái Tử Phi, người có trong đó không? Thúy Anh mang thuốc bỏ cho người đây. “Thúy Anh kính cẩn gọi nhưng không thấy ai trả lời nàng liền mở cửa

khẽ bước vào, thấy Uyên Nhu đang chải tóc dành cho một vị hoàng hậu chính xác hơn là kiểu tóc dành cho vị mẫu nghi thiên hạ ngày sắc phong lên vị trí đó, thì Thuý Anh buông tay ra khay thuốc trên tay rơi xuống vỡ tan sau đó ngã xuống về mặt sọ hãi không ngờ, tay run run chỉ về phía Uyên Nhu kinh hãi lấp bắp.

“Ng... người... người làm thế này, nếu để ai nhìn thấy thì cả nhà của thế tử và hầu gia sẽ bị tru di cửu tộc vì tội danh tạo phản đó, nô... nô tỳ xin người hãy cời y phục đó ra và đừng làm vậy nữa “. Uyên Nhu nghe vậy liền chậm rãi bước tới chỗ Thuý Anh lấy tay nâng cằm nàng ta lên nàng nói.

“Người sợ đến vậy sao nhưng phải làm sao đây, ây da phải làm sao bây giờ? Người là người nhìn thấy ta trong bộ dạng này, vậy thì ta phải làm gì với người đây? Giết? Hay tha cho người? “ Nàng chậm chậm nhả ra từng chữ cuối khiến Thuý Anh run sợ nhưng rồi rít xin nàng tha cho và nàng ta hứa sẽ không nói cho ai biết hết.

“Ày, muốn ta tha cho người thì cũng không khó nhưng người phải nói với phu nhân xin phu nhân cho người chuyển sang làm nô tỳ thân cận cho ta và tuyệt đối người không được phản bội ta nếu không thì coi chừng cái mạng nhỏ của nhà người và tuyệt đối không được cho ai biết chuyện ta ở trong bộ dạng này, cũng đừng mong sẽ đoạ được ta khi nói ra chuyện này nếu người trung thành với ta thì người sẽ toàn mạng, ta sẽ đối xử tốt với người không bạc đãi người, thế nào? Có làm theo không? Hay để ta tiễn người lên trời? “ Trong lòng Uyên Nhu không chút e sợ gì cả chỉ là nàng không muốn Thuý Anh nói ra chuyện này thôi nàng sợ sẽ liên lụy đến Thế Hân chồng nàng không lẽ nàng đã yêu Thế Hân thật rồi ư? Nàng không quan tâm cũng không biết nữa.

“Tiện Tỳ! Điều Tú Nhi người chờ đó xem bản cung sẽ làm gì người, người tính mượn đao giết người, tính dùng Thuý Anh để giết ta và đổ tội cho mẫu thân của chàng? Tính kế hiểm độc đây nhưng đầu với ta người không phải đối thủ “. Nàng lăm lăm gần mạnh hai chữ “Tiện Tỳ “ nhưng Thuý Anh không nghe dc gì vì Uyên Nhu không nói to chỉ lăm lăm đủ nghe nhưng Thuý Anh biết điều nên cũng không dám cố gắng nghe những gì chủ tử nói chỉ biết rón rén dọn dẹp sau đó lui ra, đương nhiên là trước đó nàng ta đã đồng ý với Uyên Nhu rồi vì nàng ta đâu muốn chết nên phải thuận theo ý Uyên Nhu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Để xem ta sẽ làm gì người!!!

Ngư Hoa Viên.

“Khụ...khụ.khụ”. Uyên Nhu đang đi dạo bỗng nhiên cảm thấy cổ họng đau rát và khó chịu, khiến nàng không nhịn được ho thành tiếng làm cho Thuý Anh sợ vội vàng lấy tay một đỡ vai một tay vuốt lưng cho Uyên Nhu miệng không ngừng hỏi.

“Thái tử phi, người sao thế? Từ khi đến chỗ của lão phu nhân thì người lại ho nhiều đến vậy, chẳng hay người vẫn chưa khỏe hẳn? Để ta đi tìm thái y cho người.” Nói rồi Thuý Anh toan bước đi thì thấy Uyên Nhu ho càng lúc càng dữ dội hơn, trên khăn tay của Uyên Nhu có máu, ho xong mặt mũi nàng tái nhợt, cảm thấy đầu choáng váng rồi ngã xuống tựa đầu vào gốc cây hoa liễu gần bờ hồ của Ngư Hoa Viên thì Thuý Anh chạy lại đỡ Uyên Nhu dậy miệng la hét nhờ người tới giúp, trong khi đó có hai kẻ đang đặc ý với chiến tích của mình.

“Có ai không, thái tử phi bị ngất xỉu, mau gọi thái y “ Thuý Anh vừa khóc vừa la hét mãi mới thấy Thế Hân chạy lại, hấn bế Uyên Nhu trên tay, mặt tỏ rõ vẻ lo lắng sợ sệt, sợ nàng sẽ xa hẳn một lần nữa, lần trước là nàng đoạ hấn hết hồn lần này hấn thật sự rất sợ nàng sẽ thật sự bỏ hấn mà đi.

“Nàng không được ngủ, nàng cố gắng lên ta đưa nàng về phòng, ta sẽ gọi thái y chữa cho nàng mà, ta cầu xin nàng hãy cố gắng lên, ta cầu xin nàng đừng bỏ ta lại một mình”. Thế Hân miệng van xin, tâm trí hẳn giờ đang rất hoảng loạn, nếu nàng thật sự bỏ hấn mà đi thì hấn biết phải sống làm sao đây? Khi không có nàng hấn phải sống thế nào chứ? Một ngày vắng nàng hấn đã không thể ăn ngon ngủ yên rồi vậy nếu nàng thật sự bỏ hấn đi trước thì chắc hấn sẽ không còn muốn sống.

“Nhìn đi, â ta đã trúng phải độc kim xà của ta được chế từ nọc độc của rắn và một số thảo mộc độc tính mạnh của nước sông cổ mà tạo thành chất kịch độc khiến ai đã trúng độc này thì khó có thể chữa trị được, trừ phi có lá của cây thiên thảo chỉ có duy nhất một cây mình ta sở hữu nó rồi dùng chung với trà hoa nhài thì mới mong chữa được độc tính hay loại bỏ hoàn toàn chất độc kể cả khi độc đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng vẫn có thể cứu “. Điều Tú Nhi nhí nhảnh khoe miệng lên cười thầm.

“Chàng sẽ phải van xin ta, khi đó ta sẽ ra điều kiện là chàng phải phong ta làm chính thê nếu không â Uyên Nhu sẽ phải chết”. Điều Tú Nhi dứt lời liền cùng Trúc Nhi Lan rời khỏi lòng khấp khỏh mừng thầm â ta sẽ là chính thê và là thái tử phi của cái phủ này.

Lúc này trong lòng Thế Hân nóng như lửa đốt, hấn không biết phải làm gì cả, chỉ biết lo lắng và tự mắng chửi bản thân vô dụng đến cả người hấn yêu nhất hấn cũng không thể bảo vệ được, còn con của hấn cũng không ngoại lệ, hấn chỉ mong nàng chỉ bị bệnh gì đó nhẹ và sẽ mau khỏi.

“Thế Tử! Thứ cho lão thần ngu dốt, bệnh của thái tử phi lão thần thật sự không thể tìm ra căn nguyên của nó, hơn nữa trong người của thái tử phi chứa chất độc của nọc rắn và những thảo dược mà lão thần chưa hề biết tới, chỉ biết độc tính rất mạnh, nếu muốn chữa được e là, lão thần không đủ sức để chữa trị, xin người hãy chuẩn bị tinh thần để lo hậu sự cho thái tử phi “. Dứt lời thái y bước vào lại trong phòng lấy đồ nghề bước ra ngoài để ra về thì bị Thế Hân chặn lại, mặt hấn đỏ ngầu, tay nắm cổ áo vị thái y kia gần giọng.

“Ngươi nói vậy là sao, thê tử của ta sao có thể chết, ngươi có biết nguyên rủa người thân cận của hoàng thất là sẽ bị ghép vào tội gì không? HẢ?!” Hân hét lên chữ cuối khiến vị thái y sợ xanh mặt, nói lắp bắp mãi mới được một câu.

“L...lão...th...lão...s...s...sẽ cho người đi tìm loại thuốc có thể chữa cho thái tử phi, xin người hãy cho lão thần thời gian 4 ngày.” Sau khi nghe xong, Thế Hân buông cổ áo vị thái y kia, đột nhiên hạ giọng.

“Ngươi đi đi, nếu sau 4 ngày ngươi không tìm ra được thuốc chữa cho thê tử của ta, thì ta sẽ cho người “GIẾT SẠCH CẢ NHÀ NGƯỜI, NHỚ CHO KỈ LỖI TA “. Đang nói nhỏ nhẹ bỗng hân hét lên khiến vị thái y kia sợ quá chuẩn bị bỏ chạy nhưng nán lại chút chỉ nói đúng một câu.

“Lão thần biết, xin người hãy bình tâm.” Sau đó liền rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Âm Mưu Bại Lộ ! Người Chấn Sốc Rồi ?

Thái y vừa rời đi, hân bước vào tay nắm chặt bàn tay đang lạnh buốt của Uyển Nhu mà lòng quặn thắt, nước mắt trào ra khiến mắt hân dần đỏ lên.

“ Là ta có lỗi, là ta không bảo vệ được con, là ta vô dụng, ngay cả thê tử của mình cũng không bảo vệ được, khiến nàng phải năm lần bảy lượt chịu những nỗi đau mất mát mà không làm gì được, cho tới khi biết thì mọi sự đã quá muộn. Ta xin lỗi! “

Hân tự cắn rứt lương tâm và nghĩ giá như hân biết sớm gia đình nàng sẽ bị kẻ xấu hãm hại thì cha mẹ nàng sẽ không phải chết, nàng sẽ không mất con và bị kẻ gian hạ độc, mặc dù mọi chuyện không phải lỗi do hân hết nhưng hân vẫn ôm mọi lỗi lầm về mình, cho rằng tại hân mà mọi chuyện mới ra nông nỗi này.

“Nàng tỉnh lại đi, được không? Ta sẽ không để nàng một mình nữa, ta sẽ bên cạnh nàng mọi lúc, sẽ không để ai hại tới nàng nữa đâu “.

Hân đau khổ tự nói chuyện một mình dù biết nàng sẽ không nghe được hân nói gì trong lúc này cả, hân cứ nói, vừa nói vừa khóc rồi tự dựa đầu vào tay Uyển Nhu mà thiếp đi.

“ Tú Nhi, ngươi đã giấu gói thuốc độc đó đi chưa, phi tang chúng chưa, nếu không sẽ bị phát hiện rồi chúng ta sẽ bị quy vào tội chết vì ám sát thái tử phi đó.”

Trúc Nhĩ Lan thì thầm lòng lo sợ, bứt tay mặt thì tỏ rõ vẻ lo sợ vô cùng.

“Ngươi sợ gì chứ? Cùng lắm thì ta và ngươi bây giờ đi thiêu huỷ vậy, làm gì mà căng thẳng, nhìn ngươi kia có chút chuyện mà đã sợ xanh mặt vậy thì sao có thể trèo cao, làm việc lớn, làm phượng hoàng được?”

Ngươi cũng biết độc này cần cây thiên thảo và trà nhài thì mới trị được hết độc, cho dù độc đã ngấm lục phủ ngũ tạng mà, sợ gì chứ ả ta không chết được đâu, trong vòng năm ngày thì chữa được không phải vấn đề nghiêm trọng, nếu quá năm ngày thì có vật trụ cây thiên thảo, pha một trăm ấm trà nhài thì cũng không thể cứu được ả. Thôi nào không lo nữa, ăn nhỏ đi thư giãn chút, ta đóng cửa phòng nên sẽ không ai biết ta giấu được ở đâu cả, chờ trời tối ta và ngươi sẽ phi tang chúng là xong chứ gì? Nha đầu ngốc nhất cây, con của ả ta còn hại chết được kia mà, ả là cái gì mà ta không thể hại? “

Tú Nhi đi trán Trúc Nhĩ Lan miệng cười tươi rói với ý nghĩ sẽ được lên chức thái tử phi mà ả hằng mong ước, nhưng ả đâu biết lão thái y vừa mới đi qua phòng ả đã nghe được cuộc nói chuyện của ả và Nhĩ Lan, lão bất ngờ liền quay lại phòng của thái tử phi nhưng vô ý đánh rơi mất lọ thảo dược dùng để kéo dài sự sống cho thái tử phi cho tới khi được giải độc, nhưng cũng may cho lão là nhặt lại được mà không bị phát giác ra sự có mặt ở ngoài, lão liền tức tốc chạy về nơi có thái tử phi, thờ đốc một hồi thấy Thế Hân đang nằm trên tay Uyển Nhu liền vào lay hân dậy.

Hân bị lay mạnh liền thức giấc, dụi mắt hơi khó chịu vì do khóc nhiều khiến mắt hân có chút nhức nhối. Hân cau gắt lên tiếng.

“Là ai? Không thấy ta đang trông thái tử phi đang bệnh sao? “

Thái y thấy vậy liền lắp bắp.

“ Là lão thần, lão thần đã tìm ra được chất kịch độc gây ra tình trạng thái tử phi bị hôn mê như bây giờ rồi.”

Hân nghe vậy tỉnh cả ngủ, đứng dậy cầm vai lão thái y, miệng không ngừng hỏi.

Nguyên nhân? Nguyên nhân là gì? Nói mau, chữa trị thế nào? Ngươi mau nói đi chứ? Nói, ta sẽ ban thưởng cho ngươi.”

Thái y thuật lại tất cả những gì mình nghe được trong lúc đang ra về thì Thế Hân hân bỗng sững người lại, tại sao? ả ta đã không được phép hầu hạ những ai trong phủ trừ những tỷ nữ cấp bậc thấp hơn ả mà? Tại sao ả hạ độc thủ được khi Uyển nhi không hề tiếp xúc gì với ả?

Vô văn câu hỏi hiện lên trong đầu hắn, tự nhiên hắn nhờ thái ý chăm sóc thái tử phi và cho người tìm thứ thảo dược có tên thiên thảo kia, mặt giận dữ gọi Bắc Tàn tên hầu cận theo mình đi tới phòng dành cho nô tỳ bậc thấp nơi có Điều Tú Nhi hầu hạ. Với hắn, bây giờ hắn chỉ mong là Uyển Nhu sẽ không sao hết còn Điều Tú Nhi, hắn sẽ giết chết ả.

“Thế tử Thế Hân tới.” Bắc Tàn vào trước hô lớn.

“Này, này thế tử tới! Mau ra tiếp đón người, nhanh lên “. Các nô tỳ rồi rít gọi nhau ra trước cửa để quỳ xuống hành lễ.

Thế Hân bước vào, khiến bao nô tỳ khiếp sợ, tuy nhiên có Điều Tú Nhi là không khiếp sợ, ả ta hành lễ rồi đứng lên nói.

“Thế tử hạ mình xuống tận phòng dành cho các nô tỳ trong phủ, chẳng hay có gì dặn dò hay phân phó? “.

“Ra ngoài hết đi “. Thế Hân quay người lại nói với Bắc Tàn và quay lại lần nữa nói với các tỳ nữ.

Các tỳ nữ đều ra ngoài hết nhưng đột nhiên Thế Hân liên tiếng.

“Điều Tú Nhi, Trúc Nhi Lan hai người ở lại.”

Điều Tú Nhi cười thầm.

“Chẳng hay thế tử có gì phân phó riêng cho nô tỳ và Nhi Lan? “.

“Ta nói hai người ở lại, còn lại ra ngoài hết cho ta “. Đang nói rất nhẹ nhàng hắn bỗng gần giọng khiến các tỳ nữ khác sợ xanh mặt.

Đóng cửa lại, Bắc Tàn xoay người đóng cửa lại rồi bước ra.

“Người chán sống rồi? “.

Điều Tú Nhi im lặng một hồi sau đó lên tiếng.

“ Thế tử nói gì? Tú Nhi thật không hiểu “

Nhi Lan bắt đầu sợ, ả bứt tay mặt cúi gằm tỏ rõ nét sợ lo sợ trên khuôn mặt.

“Người tưởng ta mù sao? Người hạ độc Uyển Nhu, người cho nàng ấy uống thuốc khiến cho con ta không thể ra đời, người còn chối tội, người không biết? Vậy đây là cái gì?. Dứt lời, hắn cầm trên tay hai gói thuốc bột được gói rất chặt cùng bốn lớp giấy dày trên đó có dòng chữ “Độc Kim Xà “ và gói thuốc còn lại có dòng chữ “ Thuốc nạo thai “.

“Người còn gì để nói không?”.

“Ta...ta chỉ là, ta chỉ là nhất thời hồ đồ, ta sai rồi xin thế tử tha tội, tuyệt đối sẽ không có thêm lần nào nữa “.

Hắn cười khẩy, mắt căm phẫn nhìn Trúc Nhi Lan và Điều Tú Nhi một lượt rồi dừng lại ở Điều Tú Nhi đang quỳ dưới đất, lạnh giọng.

“Người biết tội thật không? Trúc Nhi Lan, đưa ta thuốc giải độc, ta sẽ tha cho cả hai người.”

Điều Tú Nhi khấp khởi mừng rỡ liền bảo Trúc Nhi Lan lấy thuốc giải với hy vọng sẽ được sống tiếp để tìm cách khác leo lên vị trí thái tử phi. Trúc Nhi Lan bưng ra một chậu cây nhỏ chứa cây thiên thảo tay run run đưa cho Thế Hân, hắn cầm lấy rồi nói Bắc Tàn mở cửa sau đó đưa cho Bắc Tàn kêu hắn cầm giúp rồi tự mình đóng cửa lại.

Hắn lại lần nữa cất giọng lạnh lùng thấu xương, tay phải cầm thanh kiếm bên hông rút ra khỏi vỏ rồi găm lên.

“Người biết sai nhưng vẫn làm, hại con ta chết khi còn chưa được ra đời, hạ độc thế tử của ta khiến nàng phải đối mặt với ranh giới sinh tử chỉ cách nhau một sợi tơ mỏng manh, muốn ta tha cho người? Nằm Mơ.” Dứt lời, hắn dùng kiếm đâm một nhát thẳng vào tim của Điều Tú Nhi rồi rút ra nhanh chóng khiến ả không kịp phản ứng gì ngã xuống.

Còn Trúc Nhi Lan, khi thấy Điều Tú Nhi bị đâm một nhát kiếm thì dù rất sợ nhưng cũng cố bò tới gần xác Điều Tú Nhi để ngón tay gần mũi của Điều Tú Nhi thì thấy thật sự ả ta đã ngừng thở, Nhi Lan liền thất kinh lùi lại, kinh hãi hét lên.

“Hết xong chưa? Người tuy không hại con ta và thế tử của ta, nhưng người tiếp tay cho ả, biết ả làm vậy nhưng không nói mà tiếp tục để ả hại con và thế tử của ta, người cũng cùng tội với ả. CHẾT ĐI! “

Ả sợ quá ngừng hét, miệng không ngừng van xin.

“Thế tử, người tha cho nô tỳ đi, nô tỳ bị cám dỗ bị lợi dụng chứ không hề có ý hại hay là giúp Điều Tú Nhi, xin người mà, nô tỳ vào phủ từ khi còn nhỏ mong thế tử rủ lòng thương xót tha cho nô tỳ đi nô tỳ cầu xin người “.

Thế Hân không nói câu gì hắn lạnh lùng vung kiếm một lần nữa đâm chết Trúc Nhi Lan, ả chỉ kịp “Á” lên một tiếng rồi cũng ngừng thở.

Sau khi trừ khử kẻ đã hại con và thê tử của mình hắn mở cửa nói Bắc Tần dọn dẹp cho sạch sẽ rồi gọi các nô tỳ khác vào còn mình thì bụng chầu cây tới phòng của mình nơi người hắn yêu đang hôn mê bất tỉnh.

“Thái y, thuốc giải có rồi người mau trị độc cho nàng, ta đi có một chút việc sẽ quay lại ngay “.

Dứt lời, hắn liền rời khỏi lập tức gọi Bắc Tần phái vài người thân cận của Bắc Tần bảo vệ bên ngoài, không được lệnh của hắn bất kì ai cũng không được vào, sau đó nói Bắc Tần theo mình chuẩn bị kiệu sau đó vào cung một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tên của ta không phải hà ân cũng không phải uyển nhu? vậy tên thật của ta là gì?

27 năm trước...

“Tôi cho con bé uống sữa chứa thuốc ngủ rồi, giờ tôi sẽ bế nó đi và nó sẽ không khóc khi rời xa vòng tay dơ bẩn của cô.”

“Tuyệt Trân, tỉnh lại đi con, mẹ xin con mà! Vương Tổ Mẫn, trả con cho tôi! “.

Bà ta tỏ rõ vẻ mặt không chút thương cảm vừa bế đứa bé vừa dùng chân đạp lên người của người đàn bà kia đang kêu gào thảm thiết đòi lại con.

“Thối tha, dơ bẩn, hạ đẳng! À gọi là chị dâu mới đúng nhỉ? Chị từng làm mối ô nhục cho gia đình tôi khi cố dụ dỗ anh trai tôi nhưng mà mẹ tôi không đồng ý chị liền dùng mưu kế hèn hạ để kéo anh ấy về phía chị, đứa bé này là con của anh ấy, trước khi anh ấy chết trong một trận bão ngoài biển lúc đang đi du lịch giữa biển bằng du thuyền thì anh ấy đã dùng chút sức tàn gọi cho tôi nói đứa bé này là con ruột của anh ấy và chị đã phản bội anh ấy nên hãy đón con bé về, sau cuộc gọi cuối đó anh ấy đã không còn trên thế giới này, tất cả là tại chị nên anh trai tôi mới phải chết như vậy thử đàn bà phản bội, chị muốn đòi lại con hả? Đúng không? Nhưng tiếc quá, dòng máu trong người nó là của nhà họ Vương chúng tôi nó phải về với chúng tôi.”

Nói rồi bà ta mặc kệ người mẹ đang gào khóc gọi tên con và cầu xin trả con lại, rồi bà ta bước ra khỏi nhà sau đó yêu cầu người làm phóng hỏa căn nhà. Vừa lúc đó thì bố của Tuyệt Trân trở về lao vào biển lửa để tìm con và vợ nhưng ông đã bị đâm một nhát vào tim ngã xuống. Trước khi chết ông vẫn còn gọi tên con gái, con trai và vợ, cảm thấy bất lực nên ông chỉ có thể gọi tên vợ và con trong vô vọng mà không thể làm gì cả.

“Tuyệt Trân, Uyên Minh, Triệu Quân.” Dứt lời thì ông nhắm mắt.

“Còn Triệu Quân, đi chơi về thấy nhà mình bị cháy còn bố thì bị đâm một nhát vào tim đã ngừng thở thì cậu bé chạy tới ôm bố rồi gào lên “BỐ” sau đó cậu nhớ ra còn em gái và mẹ còn ở trong nhà, cậu liền đặt bố của mình xuống chạy vào trong nhà tìm em gái và mẹ nhưng không thấy em gái đâu chỉ thấy mẹ đang ngất xỉu gần cửa sau của căn nhà thì cậu bé cố gắng lay mẹ dậy vì còn nhỏ nên không thể bế mẹ ra khỏi nhà được, bà bị lay mạnh dần tỉnh và nói với cậu bé bằng giọng rất yếu.

“Con trai, con hãy nhớ! Vụ hỏa hoạn này, mẹ và bố con đều bị nhà họ Vương sát hại, còn e...em con.” Bà nói tới đó thì chợt thở mạnh rồi ngừng thở.

Thanh gỗ trên mái nhà bị cháy, rơi tự do, cậu bé không để ý mà vẫn cứ ngây ngốc gọi mẹ, lúc sau thanh gỗ đó rơi vào người cậu bé khiến cậu bị bỏng, vì đau quá mà ngất đi bên cạnh xác mẹ.

“Cháy kìa mọi người, mau gọi cứu hỏa đi, mau lên “. Những người dân xung quanh thấy vậy liền dùng hết sức dập lửa.

Vừa lúc đó thì vợ chồng nhà họ Kim đi ngang qua đó thấy ồn ào vì bị ngáng đường nên đã xuống xem thử chuyện gì thì thấy ngọn lửa đã được dập tắt, người ta tìm thấy hai người trong đó một người bị bỏng nặng vẫn còn thở nhưng rất yếu, còn một người nữa thì đã chết và một thi thể nữa bị dao đâm trúng tim.

Cảnh tượng thật sự không ai là không cảm thấy kinh hãi.

“Anh à, hay chúng ta đưa đứa bé kia đi cấp cứu đi, sau đó thì nuôi dưỡng nó, dù gì nó cũng đâu còn ai nữa, mọi người bảo bố mẹ và em của nó đã không còn rồi mà, chắc do vô tình làm rò rỉ khí gas mà nên nông nỗi này đây mà “.

“Ừm, theo ý em đi, coi như chúng ta là bố mẹ thứ hai của thằng bé, tội thật còn nhỏ mà đã mất bố mẹ.”

Hai người họ nói rồi nhờ mọi người giúp mang đứa bé lên xe chở tới bệnh viện.

“Sao rồi bác sĩ? Thằng bé ổn không? Những vết bỏng của thằng bé..” Bà đang nói thì vị bác sĩ nói.

“Hiện tại tôi không thể nói trước được điều gì cả, tình trạng của cậu bé rất nguy kịch, bồng rất nặng vì ở trong lửa quá lâu nên còn bị khói tràn vào phổi chúng tôi sẽ cố gắng hết sức có thể để cứu cậu bé.”

Bác sĩ nói xong liền rời đi và nói y tá mang đồ chuẩn bị làm ca phẫu thuật ghép phổi cho cậu bé nếu không sẽ không cứu được.

“Người nhà bệnh nhân ai có nhóm máu O không? Bệnh nhân đã mất quá nhiều máu do vết bỏng loét ra nếu không truyền máu kịp cậu bé sẽ không thể cứu chữa, nhóm máu này khá hiếm bệnh viện chúng tôi không đủ máu để truyền cho bệnh nhân, nếu ai có nhóm máu này xin cho tôi biết.”

Y tá dút lời định quay vào vì nghĩ không ai có nhóm máu này vì nó khá hiếm.

“Tôi! Tôi có nhóm máu O, cô lấy của tôi đi, nhưng xin cô hãy cứu thằng bé được không?”

“Mời chị mau đi theo tôi, tình hình nguy cấp lắm rồi.”

Y tá đi trước vào phòng chờ lấy máu, thì chồng người phụ nữ kia cản lại.

“Em điên rồi à, vì một đứa nhóc mà chúng ta không nuôi dưỡng chỉ vì đi qua ngang nơi nó sống, cứu nó vì chúng ta thương cảm cho nó, nó đâu phải con ruột của chúng ta? Sao em phải làm vậy? Chúng ta đi về.”

Anh ta nói rồi kéo tay cô đi, vẻ mặt không dễ chịu chút nào. Đi được một đoạn cô gắt lên.

“Anh mới điên đấy, lúc ở đó em đã nói chúng ta sẽ nhận nuôi nó mà. Anh quên rồi sao? Anh và em là bố mẹ thứ hai của nó, chính anh đã nói vậy mà? Anh quên cũng được nhưng từ giờ em là mẹ của thằng bé, anh muốn làm thế nào thì làm em nhất quyết cứu con.”

Cô gỡ tay anh ra rồi chạy quay lại chỗ lấy máu.

Anh ta thần thờ nhận ra, mình đã nói những gì trước đó nên anh cũng chạy quay lại cùng cô.

“Anh xin lỗi, anh quên mất những gì mình đã nói trước đó, tại anh không muốn e phải đau đớn vì đứa con mình không mang nặng đẻ đau nhưng em đã coi nó như con ruột thì anh cũng vậy.”

Sáu tiếng sau...

“Thằng bé sao rồi bác sĩ? Nó đã ổn chưa? “Kim Nhã sốt sáng hỏi bác sĩ.

“Tình trạng cậu bé đã ổn chỉ có điều... là “

“Điều gì? Sao bác sĩ ngập ngừng vậy? Bác sĩ nói đi!

“Cậu bé đang bị cú sốc tinh thần rất lớn cho nên tôi khuyên hai người đưa cậu bé đi điều trị tâm lý thì hơn, lúc chúng tôi đưa cậu bé về phòng điều dưỡng cậu bé luôn bồn chồn nói những điều khó hiểu và luôn muốn giết chết ai đó nên chúng tôi đã trói cậu bé vào giường bệnh tránh cậu bé làm bản thân bị thương, hai người vào thăm cậu bé đi “.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tên ta là Tuyết Trân !

“Tuyết Trân! Tuyết Trân con ơi con tỉnh lại đi mẹ xin con mà! Tuyết Trân! “

“Thối tha, dơ bẩn, hạ đẳng...”

“Tuyết Trân là ai? “

“Tuyết Trân, tỉnh lại đi con, mẹ xin con mà.”

“Mẹ “. Uyển Nhu bật dậy trán lấm tấm mồ hôi vẻ mặt vô cùng căng thẳng, nàng tự hỏi giấc mơ đó là sao? Tuyết Trân là ai? Sao lại xuất hiện trong giấc mơ của nàng?

Còn nữa, sao Thế Hân không có trong phủ? Chàng đi đâu rồi?

Hoàng Cung.

Đại Điện.

“Thần xin diện kiến hoàng thượng, hoàng hậu, hoàng thượng hoàng hậu vạn phúc kim an.”

“Miễn lễ”Hoàng thượng lên tiếng nhưng mặt vẫn rất khó hiểu vì thường thường hần không tới nhưng hôm nay lại tới chắc lại có chuyện gì đó không hay xảy ra rồi.

“Xin hoàng thượng cho điều tra, kẻ đã đứng sau Diêu Tú Nhi và Trúc Nhĩ Lan khiến hai ả hãm hại thê tử của thần và hai đứa con của thần chưa được ra đòi đã phải chết.”

“Chuyện của phủ ngươì, sao lại tìm ta làm chủ? Chẳng hay ngươì nghi ngờ do nhị hoàng nhi của ta làm? Ngươì muốn gán tội?” “Hoàng thượng lên tiếng giọng thần nhiên như biết mọi chuyện vậy.

“Thần không dám gán tội cho nhị hoàng tử nhưng thần vẫn mong ngươì công tư phân minh, kẻ có tội nên được đưa ra ánh sáng.”

“Được rồi! Ngươì lui đi! Ta sẽ cho ngườì tra rõ chuyện này, sẽ có câu trả lời cho ngươì.”

“Thần cáo lui “.

Hần dứt lời quay lưng đi ra khỏi đại điện không thèm thực hiện lễ nghi lùi vài bước mới được quay lưng vào trong khiến nhiều văn võ bá quan sợ xanh mặt nghĩ hần chán sống rồi mới làm thế nhưng tuyệt nhiên hoàng thượng không để ý tới chuyện đó, ngài gọi thái giám và vài tên lính đi cùng mình tới cung Liên Tú nơi nhị hoàng tử ở.

Phủ Thế Tử..

“Thế Hần, chàng đâu rồi? Thế Hần.”

Nàng vừa đi vừa gọi hần mặc kệ tên hầu cận ở cạnh nâng đỡ, nàng vung tay hất hần ra vì hần nói nàng còn yếu không thể ra khỏi phòng.

“Uyển nhi, sao nàng lại ra đây? Còn hai ngươì lui đi ở đây có ta rồi.”

“Ta là ở trong phòng chán quá, nhớ chàng nữa nên là ta mới ra khỏi phòng tìm chàng nghe họ nói chàng đi đâu đó rồi nên ta tính rồi phủ tìm chàng ở ngoài xem sao nhưng hai tên đó không cho ta đi, chúng nói ta còn yếu, không được đi.”

Nàng phụng phịu ôm hần, mùi nước hoa do nàng tự làm thơm thoang thoảng, hần ôm lại nàng sau đó dùng tay véo má nàng hần gắt nhẹ.

“Nàng đẩy cái kính, bướng bỉnh lúc nào cũng bị hại mà vẫn không biết gì, nếu không có nàng sao ta sống nổi?”

“Chàng mắng ta? Không yêu chàng nữa, ta chỉ là muốn đi tìm chàng vậy mà cũng bị chàng mắng mỏ không tiếc lời, công bằng ở đâu?”

Nàng bắt đầu thích hần, không phải nàng quên Tề Minh, mà nàng đã có con với Thế Hần và nàng quyết định quên đi Tề Minh vì nàng không muốn cả hai phải gặp rắc rối nữa, nàng chỉ cần cuộc sống yên ổn trả thù cho cha mẹ là được rồi.

“Thế Hần à.”

“Hử.”

“Ta báo cho chàng một tin vui, chàng có muốn nghe không?”

“Có nàng nói đi!” Hần háo hức mong chờ.

“Thái y nói, ta có thai được hai tuần rồi,lần đó trúng độc tuy có ảnh hưởng thai khí nhưng nay đã không còn trở ngại nữa.”

“Ta vừa tỉnh dậy thì thái y đã ở bàn bắt mạch cho ta và nói lại như vậy, chàng vui không?”

“...”

“Thế Hần, chàng không vui sao.”Nàng ngốc nghếch nhìn mặt hần mà hỏi.

“...”

“Ai ya, chàng không vui chứ gì, ta sẽ kêu thái y kê thuốc bỏ đứa bé này.”

Nàng vừa dứt lời thì hần lại ôm nàng thật chặt, nước mắt trào ra hần nói.

“Ta vui lắm, ta rất vui, vui tới nỗi không nói được gì ngoài việc thăm cảm ơn nàng, lần này con ta nhất định phải được ra đòi, ta sẽ không để ai hại nàng và con nữa đâu. “

“Ừm, ta biết mà.” Nàng mỉm cười dụi vào ngực hắn.

“Tên ta là Tuyết Trần nhưng ta sẽ không nói cho chàng biết đâu, vì ta ở đây là Uyển Nhu của chàng. Tuyết Trần đã là của quá khứ ở thế giới cách xa nơi đây rồi “. Nàng tự nghĩ vậy rồi ôm hắn chặt hơn.

(Nữ chính lúc tỉnh dậy được hồi lâu thì nhớ ra được khuôn mặt của người giết mẹ mình trong giấc mơ chính là Vương Tổ Mẫn và đứa bé bà ta ẵm trên tay chính là mình nên đã nhớ ra được tên mình chính là Tuyết Trần chứ không phải Hà Ân, nếu mọi người đọc thấy rồi có thể nghĩ theo một tên là Hà Ân, Uyển Nhu hoặc Tuyết Trần thôi là được nhé:)))

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thật khó cho ta!

Nàng khẽ gọi tên hắn lần nữa.

“Thế Hân, nếu sau này ta chết thì chàng có đồng ý với ta sẽ nuôi dưỡng con chúng ta khôn lớn và sẽ không nạp thiếp nữa, chàng có đồng ý không? “

“Sao nàng lại nói vậy? Chúng ta chẳng phải đang rất hạnh phúc sao? Nàng nói mấy điềm dở này là sao chứ? Có chuyện gì nàng mau nói cho ta biết đi chứ!”

“Không có gì đâu, chỉ là ta hay bị hăm hại mà không biết gì cả, ta sợ rằng khi con chúng ta ra đời thì ta sẽ xa chàng xa con và chàng sẽ lấy thêm một người nữa và con ta phải chịu khổ thôi.”

“Thật khó để nói cho suy nghĩ ngốc nghếch của nàng mà! Con chúng ta ra đời,nàng sao có thể rời xa ta được chứ? Ta đã nói là không ai có thể hại nàng được nữa đâu! Ta chắc chắn đó!”

“Ừm.” Nàng có vẻ không vui cho lắm, cái nàng thật sự sợ là Thế Hân sẽ xa nàng giống như cái cách mà cha mẹ và Nhạn Ảnh xa nàng và cả bố mẹ nàng ở thế giới cũ đã xa nàng, nguyên nhân đều là do những kẻ có quyền lực hơn đoạt mạng họ, nỗi lo sợ của nàng liệu có thừa thãi quá không khi Thế Hân không phải người ai cũng có thể giết?

“Thôi nào! Nàng yên tâm đi, ta sẽ luôn bên nàng và con, ta khẳng định lần này con chúng ta có thể ra đời, nàng cũng yên tâm, ngoài nàng ta sẽ không cưới thêm bất kì ai.”

“Ừm, ta biết rồi,giờ ta hơi đói bụng! “Nàng cố tình đánh trống lảng sang chuyện khác vì nàng không muốn nghĩ thêm chuyện gì liên quan tới điều nàng đang sợ sệt dù nó sẽ không xảy ra.

“Người đâu, mang điểm tâm lên cho thái tử phi.”Hắn lên tiếng rồi diu nàng vào phòng nghỉ ngơi chờ điểm tâm.

Phù Công Chúa..

“Ngươi nói xem, tại sao hoàng huynh của ta phải lụy tình vì cô nương kia vậy chứ? Cô ta cũng bình thường thôi mà! Ta thật sự không hiểu sao hoàng huynh của ta lại để cô ta vào mắt đó, đã vậy còn lấy người khác khiến cho hoàng huynh của ta đau lòng, thật là đáng ghét mà! “Công chúa Hạ Lan bực tức nói với tỷ nữ của mình.

“Em cũng không biết nữa, chắc cô ta quyến rũ hoàng tử rồi, nếu không sao hoàng tử lại phải phân tâm mà đau khổ vì cô ta chứ?Thứ hồ ly tinh. “Tỷ nữ của công chúa lên tiếng nói mỉa Uyển Nhu.

“Câm miệng “Tề Minh đã đứng ở cửa từ lúc nào lên tiếng quát ả tỷ nữ khiến ả tuy sợ nhưng vẫn hành lễ và không quên lùi ra sau công chúa.

“ Ah,hoàng huynh, huynh tới từ lúc nào vậy? Sao không nói trước với ta vậy? “Hạ Lan cố đánh lạc hướng những lời nói của nô tỳ lúc này, miệng cười cười như đang mong chờ hoàng huynh bỏ qua. Nhưng không như nàng muốn, Tề Minh đẩy Hạ Lan sang một bên bước tới chỗ tỷ nữ mỉa mai Uyển Nhu.

“Ngươi nói lại ta nghe! Hồ ly tinh? Thân phận của nàng ấy tôn quý hơn ngươi vạn lần, ngươi nói vậy không sợ bị trị tội bất kính với người có thân phận tôn quý liên quan tới hoàng thất sao? Nàng ấy bây giờ là thái tử phi của Du Thế Hân là người thân của hoàng thất, không lẽ ngươi quên thân phận của ngươi rồi? “Tề Minh gần giọng khiến Hạ Lan cũng hơi sợ vì chưa bao giờ thấy hoàng huynh của mình nổi giận như bây giờ vì thường thường huynh ấy rất ôn nhu và nho nhã không nổi giận với ai bao giờ nếu có cũng không tới mức này.

“Nô tỳ biết sai, xin hoàng tử tha tội cho nô tỳ, nô tỳ sẽ không tái phạm nữa “Ả ta quỳ xuống rồi rít xin tha tội.

“Đứng lên đi, ta nể tình ngươi theo muội muội ta đã lâu, ta bỏ qua cho ngươi lần này! Nếu như ta còn nghe ngươi nói điều không hay về nàng ta tuyệt đối không tha cho ngươi, nhớ kĩ đó”Tề Minh gần giọng rồi phất áo rồi đi không thèm nhìn Hạ Lan một cái.

“Ta chưa bao giờ thấy huynh ấy như vậy bao giờ, người đứng lên đi huynh ấy đi rồi, ta và người cùng nhau đi xem cô nương ấy có gì đặc biệt khiến cho hoàng huynh ta thay đổi nhiều đến vậy. “Hạ Lan đỡ tỳ nữ kia đứng dậy rồi nói nàng ta theo mình.

“Nô tỳ thấy công chúa nên thôi đi, nếu không hoàng tử sẽ trị tội chúng ta đó “Ả nô tỳ trong lòng muốn đi tìm hiểu lắm nhưng sợ bị trị tội nên không dám

“Đồ thô kệch! Ta sẽ chịu mọi tội danh, người yên tâm! Theo ta “Hạ Lan giọng chắc chắn dỗ tỳ nữ theo mình yên tâm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Biệt Uyển Phân Ly !

Nói là làm, nàng kéo theo tỳ nữ xuất cung đến phủ thế tử.

“Người là ai? Tại sao lại muốn vào phủ thế tử? “Tên gác cổng chặn Hạ Lan công chúa lại.

Nàng không nói không rằng đưa lệnh bài của mình ra, cũng không thèm liếc nhìn hấn một lần nào, hấn cũng biết điều nên tránh ra, nàng liền ngang nhiên bước vào.

“Oa, đây là biệt uyển của hấn sao? Không tồi, cảnh sắc rất tuyệt nhưng sao ta không thấy thái tử phi đâu cả? “. Nàng bước vào biệt uyển của phủ miệng khen ngợi nhưng ánh mắt không ngừng tìm kiếm Uyển Nhu.

Bỗng có một nha hoàn bung hai chén canh dường thai tới cho Uyển nhu đi ngang qua Hạ Lan công chúa khiến nàng ta tò mò, gọi lại.

“Người, qua đây bản công chúa hỏi người chút chuyện “.Nàng gọi nha hoàn đó khiến cho ả ta có chút giật mình.

“Dạ, nô tỳ tham kiến công chúa, không biết công chúa có gì phân phó ạ? “Ả ta hơi khom người hành lễ nhưng giọng có vẻ run rẩy như gậy ra họa bị bắt tại trận.

“Thái tử phi của phủ người ở đâu? Ta muốn tới thăm nàng ta, người dẫn lối cho bản công chúa được chứ? “Nàng hỏi vậy khiến nha hoàn kia thở phào nhẹ nhõm vì may không phải ả đắc tội với công chúa mà bị tra khảo bởi nàng.

“Dạ, xin mời công chúa theo nô tỳ “.Ả ta dẫn đường tới phòng Uyển Nhu.

“Khoan, thứ người cầm trên tay là gì? “Nàng vừa hỏi vừa tò mò muốn mở ra xem có gì bên trong.

“Đây là canh dường thai của thái tử phi, nô tỳ phụng mệnh thế tử ngày ngày bung hai chén canh tới cho thái tử phi “.

Ả ta lần này thật sự sợ hãi bởi ả đã cho thuốc thôi thai vào chén canh này, người đưa canh tới hàng ngày đã bị ả đánh thuốc mê ngủ hơn hai canh giờ mới tỉnh, nếu để công chúa mở ra và phát giác thì sao ả ta có thể hại Uyển Nhu báo thù cho Điều Tú Nhi tỷ tỷ của ả được nữa.

”Àu, bản công chúa mới biết chuyện này đó, nghe nói nàng ta rất xinh đẹp giỏi cầm kì thi họa, ta là muốn tới thăm nàng ta xem có tài cán gì khiến cho Tam hoàng huynh ta say mê nàng ta.”

”Dạ, xin mời công chúa theo nô tỳ.”

Phòng của Uyển Nhu

“Đã tới phòng của thái tử phi rồi ạ, mời công chúa vào trong.”

“Căn phòng khá đẹp đây, Uyển Nhu, cô có phúc lắm mới được Tam hoàng huynh ta để ý tới nhưng không biết tốt xấu lại thoát hôn rồi cưới người khác. Hoàng huynh ta vẫn luôn si tình vì cô đây, uống rượu say khướt, không cho bất kì ai xúc phạm tới cô, ta thật không hiểu cô tốt đẹp ở chỗ nào mà khiến huynh ấy thay đổi nhiều đến thế, ngay cả uy phong của một vị Tam hoàng tử cũng không còn nhưng còn cô lại sống cuộc sống nhân nhả thế này, cô ra đây cho ta Thiên Uyển Nhu “.

“Ta ở đây! Công chúa muốn ta làm gì mới được đây? Ta cưới hoàng huynh của công chúa thì có khác nào tự mình đi vào chỗ chết? Công chúa có điều không biết, trước khi hôn lễ diễn ra ta bị hạ độc bởi nhị hoàng huynh của công chúa đó, lí do đơn giản là không muốn ta làm trở ngại khiến hấn ta không thể đăng ngôi kế vị, giết cả nhà của ta, vậy ta mạo muội hỏi công chúa ta có nên tự giữ mạng giữ cả mạng cho người mình yêu không? Có điều giờ ta không còn tình cảm gì với Lâm Tam hoàng tử nữa, công chúa hà tất phải tới đây nói nặng lời với ta.”

“Nông cạn, hồ đồ. Ngươi cho là Lâm Tam hoàng huynh của ta dễ bị giết vậy sao? Hay do ngươi tham sống sợ chết, muốn sống một đời trong nhung lụa? Hay là ngươi đã có gian tình với người khác nhưng không nói, làm hoàng huynh ta ảo tưởng ngươi cũng yêu huynh ấy? Khiến huynh ấy biến thành người lụy tình như bây giờ. Ta nói ngươi biết, ta sẽ làm cho hoàng huynh của ta không nhớ tới ngươi nữa, ngươi không đáng làm Tam tẩu của ta.”

Dứt lời Hạ Lan bùng lấy hai chén canh từ tay ả nha hoàn kia đập tan tành.

Bắt ngờ là sau khi bị rơi xuống đất tự nhiên màu canh thay đổi bất thường, từ màu trắng thanh bạch trở thành màu đen kèm theo một mùi thuốc nồng nặc.

Hạ Lan thấy vậy nên tò mò liền khế ngồi xuống rồi lấy cây trâm bạc của mình cài trên đầu xuống chấm vào nước canh trên đất thì chuyển sang màu nâu đỏ, cho thấy canh này vừa chứa độc vừa chứa thuốc thôi thai.

“To gan, ngươi dám hại thái tử phi?”

Hạ Lan lớn tiếng nạt ả nô tỳ bùng chén canh.

Ả ta bị phát giác, biết không thể thoát liền quỳ xuống nhận tội.

“Cho dù ta ghét nàng ta nhưng hoàng huynh của ta rất yêu nàng ta, cho nên ta sẽ không đứng yên nhìn nàng ta bị hại.”

“Đa tạ công chúa.”

“Ta chỉ là giúp hoàng huynh thôi không phải giúp cô, hừ.”

Uyển Nhu khẽ cười, tuy rằng lúc này nàng ấy vào phòng đã mắng nàng hàng loạt như thế nhưng lại giúp nàng thoát nạn, nàng chỉ biết tạ ơn thôi. Nàng biết mà công chúa trẻ con vậy chứ không làm hại ai cả.

Ả nô tỳ nhận lúc hai người đang nói chuyện không để ý liền dùng con dao nhỏ cạnh người lao đến muốn giết Hạ Lan, muốn liều một phen đoạt mạng nàng ta. Thật không may cho ả là Hạ Lan để ý dùng 1 châm độc kết liễu ả, trước khi chết ả có kịp nói một câu.

“Ta có thành ma cũng sẽ trả thù cho tỳ tỳ.”

Không còn sớm nữa, Vân Loan người theo ta hồi cung, còn chuyện ở đây các người tự xử lý đi. Nàng nói với nha hoàn của mình và quay lưng bước ra ngoài.

“Đa tạ, ta sẽ ghi nhớ ơn này suốt đời.”

Uyển Nhu cảm ơn lần nữa mặc dù Hạ Lan đã đi rồi.

Thấm thoát đã sắp tới ngày nàng hạ sinh, nàng rất hồi hộp không biết bản thân có bị hại nữa không, nàng không lo cho mình mà lo cho hài tử trong bụng mình. Nàng chỉ biết chút mẹo vặt dùng ngân châm và chút võ thuật của hiện đại từng học qua nhưng với thân thể 18 tuổi này nàng không thể vận dụng được hơn nữa đang mang thai nếu dùng một trong hai cái này đều sẽ hại tới hài tử trong bụng nàng, cho nên nàng thấy vô cùng lo sợ đứa trẻ không được ra đời giống đứa trẻ trước chưa kịp ra đời đã bị hại. Nàng vô dụng thật. Nghĩ tới đây nàng tự nhiên bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đau thấu tâm can? suy cho cùng cũng chỉ là giả dối (1)

"Uyển Nhu có trong phòng không?"

Thế Hân hỏi nha hoàn ở cửa.

"Dạ, thái tử phi ở bên trong."

"Người đi chuẩn bị chút canh gà nóng mang tới đây cho ta." Thế Hân biết ngày nàng sắp hạ sinh nên nửa bước không rời. Ngày nào cũng căn dặn trù phòng không được nấu món ăn quá tanh hay quá nhạt suy ra hẳn chỉ lo nàng nghén mà khó chịu thôi.

“Vâng, nô tỳ đi làm ngay.”

Nàng ta đang đi thì gặp ngay nhị hoàng tử.

"Di Lam bái kiến nhị hoàng tử. "

"Miễn lễ,Uyển nhi có ở bên trong không? "

Di Lam có chút giật mình vì ngoài Thế Hân ra không ai gọi chủ tử của nàng là Uyển nhi hết nhưng mà vị hoàng tử này lại gọi chủ tử là Uyển nhi,nàng ta có chút không hiểu nhưng cũng không dám nhiều lời chỉ nói chủ tử ở bên trong.

"Dạ, thái tử phi ở bên trong."

"Được rồi! Ngươi lui đi!"

"Dạ."

Hắn bước vào phòng nơi có Uyển Nhu với Thế Hân ho nhẹ một tiếng báo với hai người là có hắn tới thăm.

"Thế Hân, ngươi thấy khách tới nhà lại không nghênh đón? Đã vậy ta lại còn là nhị hoàng tử của đương triều, ngươi lại dám bắt kính với ta? "

Trong lời nói vừa có ý châm chọc vừa có ý nói Thế Hân nên hành lễ với mình bởi gia thế của nhà Thế Hân đều là do một tay hoàng thượng ban cho và gây dựng lên cùng với cha của Thế Hân, suy cho cùng cũng là một tiểu bang nhưng luôn nhỏ và yếu thế hơn nên cũng chỉ có thể sống vui vẻ nhưng không được làm gì quá khích cần phải chú ý việc làm của mình nếu không cả gia tộc sẽ đều chết không toàn vẹn nếu không muốn nói là làm nô lệ dưới trướng của triều đại của Trương Tân Nhạc.

"Thế Hân đang chăm sóc cho thê tử đang mang thai nên cũng sơ xuất không biết hoàng tử tới thăm."

Chàng thừa biết nói câu này sẽ chọc tức đến Lâm Tam nhưng vẫn giữ những câu xưng hô trong phép tắc khiến hắn không thể nói gì trách tội chàng.

"Được rồi bỏ đi, ta muốn thăm Uyển nhi một lát, phiền ngươi ra ngoài một chút được không? "Hắn nói với giọng bức mình nhưng cũng cố kìm nén lại nói ra mục đích tới đây.

"Được, ta ra ngoài nhưng chỉ một chút thôi ta vẫn luôn bên ngoài, nếu ngài cần gì thì nói cho ta biết ta sẽ đáp ứng."

Khỏi cần nghĩ cũng biết Thế Hân lo cho thê tử lẫn con mình như thế nào, chàng đồng ý cho vào thăm nhưng ở bên ngoài cũng không hề rời mắt.

"Doạ ta sao, ngươi ở ngoài kệ ngươi,Uyển nhi là người ta yêu,ta hại nàng ấy làm gì? "Hắn lẩm bẩm một mình nhìn nàng vẫn đang ngủ.

Người thấy mùi hương của đoá sen hồng phảng phất đâu đây khiến nàng cảm thấy dễ chịu từ từ mở mắt ra. Nàng thấy Lâm Tam ngồi cạnh giường mình nhưng cũng không hoảng hốt gì cả về mặt rất đối bình thường nhưng trong lòng là muốn một đao tiễn hắn xuống địa ngục.

Nàng cố nặn ra nụ cười nhạt rồi nói với hắn.

"Lâm Tam hoàng tử lại muốn tới đây làm gì? Hãm hại ta chưa đủ muốn hại con ta nữa à? Gia đình ta cũng do một tay người làm sát một cách vô tội, người còn muốn tới đây?"

Trong lời nói của Uyển Nhu không hề hung dữ cũng không hề có biểu cảm quá khích, nàng vẫn nói chuyện về mặt rất thản nhiên chỉ có điều nàng nói với giọng điệu mỉa mai.

"Ta..ta chỉ là tới thăm nàng thôi! Những chuyện kia ta đều không làm, sao nàng lại nghĩ ta như vậy? "

"Ta cũng rất đau lòng khi phụ thân và mẫu thân nàng mất, cả nhà hoàn nàng coi như tỷ muội ruột nữa."

"Nàng cho rằng ta có thể nhẫn tâm xuống tay hại nàng thê thảm như thế sao. "

Nàng lại một lần nữa cười nhạt, tay đặt trên bụng mình nói.

"Con à! Nhị Hoàng Tử tới thăm mẹ con chúng ta kìa, nếu con không hành lễ,không tuân theo ắt sẽ chết đó."

"Nàng.. ta nói không lại nàng, nàng hãy chăm sóc bản thân thật tốt ta sẽ tới thăm nàng sau, ta đi trước."

Nàng nhếch miệng cười.

"Đau lòng? Chết tiệt, diễn cho ai xem không lẽ giả mèu khóc chuột cho người ta thấy ngươi tốt đẹp à? Ta không phải đứa ngốc, đơn giản là ta đã nghe phụ thân trước khi chết nói chữ "Nhị" trùng hợp thay ngươi là người có thù oán từ trước đó đã hại ta một lần, giờ giờ trò thương cảm đau lòng? Ta khinh."

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đau thấu tâm can? suy cho cùng cũng chỉ là giả dối (2)

"Chuyện này ta không thể để chậm trễ được nữa, thời gian qua xảy ra nhiều chuyện ta đã quên bẵng đi mất chuyện báo thù. Ta sợ rằng sẽ thật sự quên hẳn mất."

Thế Hân bước vào trên tay cầm bát canh gà đã được hâm nóng, chăm chú nhìn nàng ngồi dựa vào cạnh giường suy nghĩ về mặt không mấy dễ chịu thì lên tiếng.

"Nàng nghĩ trong đầu chuyện gì mà về mặt suy tư thế? "

Bị cắt ngang dòng suy nghĩ nàng giật mình nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại nói.

"Không có gì, ta chỉ đang nghĩ tới việc sẽ tới mộ của cha, mẹ và Nhận Ảnh thôi."

Thế Hân biết nàng nhắc tới chuyện này sẽ không vui liền cười hi hi ngồi cạnh nàng.

"Được rồi, lát nữa ta dẫn nàng đi! Còn bây giờ ăn chút canh này đã nhé, tiểu bảo bối của chúng ta chắc đói rồi nhỉ."

"Tên hoàng tử đó.. hẳn đi chưa? "

Nàng ngập ngừng hỏi.

"Đã đi rồi, nàng không phải lo hắn không làm khó để ta được đâu."

Nàng vênh mặt trả lời một cách hóm hỉnh, chọc tức hắn.

"Ai nói ta lo cho chàng? Đáng ghét!"

"Ayzô, nàng không lo cho ta vậy nàng lo cho ai vậy chứ? Ta sẽ đánh hắn cho nàng không lo cho hắn nữa mà lo đám tang cho hắn luôn."

Thế Hân vẫn luôn như thế hay đùa giỡn và làm nũng trêu tức mọi người nhưng từ khi cưới nàng về hắn lại trở thành con người chừng mực về suy nghĩ lẫn hành động không như trước là một thế tử ăn không ngồi rồi phá phách trêu chọc người khác.

"Sắp tới ngày ta hạ sinh, ta có chút lo sợ! Thế Hân à bên cạnh ta được không? "

"Ta ở bên nàng mà, ta có thể đi đâu được chứ? Nha đầu ngốc."

Nàng đưa tay cầm bát canh trên tay Thế Hân định ăn nhưng thật không may chiếc mâm ở trên đầu nàng luôn giữ như báu vật rơi xuống.

Bởi nó là cây trầm do Thiên Lam Thủy mẹ nàng tặng khi nàng xuyên không tới nơi này lần thứ hai cũng là lúc nàng còn hôn ước với Tam hoàng tử thì chính tay bà đã cài cây trầm này lên đầu nàng khi sinh lễ được đưa tới, bà còn nói cây trầm này là vật bà luôn luôn coi như bảo bối không hề cho ai chạm vào nó bởi nó được chính tay cha nàng làm lúc chưa được làm quan lúc cha nàng vẫn là người thợ kim hoàn trong một tiệm nhỏ hồi còn trẻ tặng cho bà, sau này cha nàng thi cử được cất nhắc tới chức quan Quốc Công trang sức nhiều vô kể cũng rất quý báu và tinh xảo nhưng bà vẫn luôn quý trọng cây trầm này hơn cả những thứ đó.

"Cây trầm của mẫu thân đã bị bắn rồi, sao ta có thể bắt can như vậy chứ? "

Nàng nhón tay cầm cây trầm ra khỏi bát canh rồi vội vàng lau bằng khăn tay.

"Khoan! Nàng đưa cho ta để ta xem đã!"

"Chàng xem gì vậy? Nó là cây trầm thôi nhưng rất quan trọng đối với ta."

"Ta chỉ xem một chút! Nàng không phải lo ta sẽ cẩn thận mà!"

"Đó chàng cầm lấy xem đi, đừng để rơi đó "

"Trong canh có độc ư? Là kẻ nào mà lại ác tới vậy? Thê tử của ta bị hại tới như thế này ta thật không nhịn nổi "

Chàng nghĩ nhưng không nói gì chỉ cầm lấy bát canh nàng chưa ăn chút nào đã đặt xuống lúc này đập tan tành kêu nô tỳ vào dọn dẹp, rồi làm cho cây trầm sáng lại như cũ rồi trả cho Uyển Nhu nàng không hiểu gì nhưng có chút giận dữ.

Nàng hờn dỗi lên tiếng.

"Chàng không cho ta ăn thì cũng thôi đi, đằng này còn đập vỡ chén canh nữa, mượn cây trâm rồi trả, chàng khó hiểu thật đấy."

Thế Hãn không lên tiếng đợi nàng nói hết mới nói.

"Canh đó ta thấy có một con muỗi đã chết trong đó nên ta không cho nàng ăn nữa, cây trâm của nàng ta thấy đẹp nên mượn xem thử thôi."

"Ok, chàng đúng ta không cãi lại chàng nhưng nếu lần sau chàng làm như vậy ta sẽ giận chàng đó."

"Ok? Là gì vậy? Ta không hiểu!"

"À! Nghĩa là được rồi ta không cãi lại chàng."

"Ồ."

"Ta ngủ chút đây,ta hơi chóng mặt với đau nhói trong bụng, chàng ra ngoài đi."

"Được rồi! Nàng nghỉ ngơi đi! Nhưng ta sẽ không ra ngoài, ta ngồi cạnh nàng."

Nàng không phản đối nhưng nàng lại gối đầu vào lòng hãn ngủ ngon lành.

"Ta phải làm thế nào đây? Muốn đi điều tra việc ai là người muốn hại nàng dù ngày nàng hạ sinh đã rất gần nhưng nàng lại ngủ trong lòng ta thế này ta sao có thể đi đây? ". Trong lòng hãn giờ đang nghĩ chứ không nói thành lời vì hãn không để chuyện gì xảy ra với nàng và hài tử trong bụng được lại càng không muốn nàng lo lắng nên chuyện có độc trong canh hãn sẽ không cho nàng biết sợ nàng sẽ không chịu an tâm dưỡng thai tới ngày hạ sinh.

"Thế Hãn, ta đau bụng không chịu nổi nữa."

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thế hãn đồ khốn nhà chàng (song sinh trời ban)

"Người đâu mau gọi thái y."

Thế Hãn hét lên tay vẫn đỡ Uyển Nhu mặt nàng giờ đã lấm tấm mồ hôi.

"Dạ nô tỳ đi ngay."

Nửa canh giờ sau thái y tới, ông ta thấy nàng đau bụng quằn quại lại vã mồ hôi liền nhanh chóng bắt mạch.

"Thái y, nàng ấy bị sao thế? Tỳ dung kê đau bụng muốn nghỉ ngơi sau đó đau quá mà vã mồ hôi là sao? "

"Thưa thế tử, thái tử phi sắp sinh! Phải mời bà mụ tới đỡ đẻ, lão phu không có chuyên môn về vấn đề này."

"Diên Tuyết người đi mời bà mụ tới đây! Mau Lên! "

"Vâng "

Một lúc sau nô tỳ đó trở về cùng một bà mụ đã có tuổi, bà ta lên tiếng.

"Chuẩn bị nước nóng và một tời hai chiếc khăn."

"Ta đi làm ngay."

Nô tì đó lập tức trả lời rồi chạy đi.

"Xin mời thế tử và thái y ra ngoài cho."

Bà ta lên tiếng yêu cầu hai người ra ngoài.

"Nước nóng đây, khăn cũng có rồi."a

Nô tỳ tên Diên Tuyết chạy vào trên tay nàng ta cầm chậu nước và ba tờ bốn chiếc khăn mềm.

"Người giữ tay của thái tử phi lại, cầm chiếc khăn nhỏ kia cuộn lại nhét vào miệng thái tử phi."

Diên Tuyết lấp bắp.

"Đề..đề làm gì??"

Bà mụ cúi gắt lên tiếng vì đang rất vội và lo.

"Để tránh thái tử phi cắn vào lưỡi. Mau lên."

Xong đâu đó bà ấy liền ra hiệu cho Uyển Nhu hít thở sâu rồi yêu cầu nàng dùng sức.

"Đúng rồi! Thái tử phi người dùng sức đi, cố hít thở sâu, rồi làm lại nào, cố lên "

"...U..Ế..ẤN (Du Thế Hân) "

"Ta đây! Nàng cố lên ta luôn ở bên ngoài."

"Àng..à..ò...ón..iếp (Chàng là đồ khốn kiếp)"

Lúc này Thế Hân bên ngoài cứ đi lại tại tay thì nắm chặt vào nhau, lúc thì lại cắn chặt ngón tay cái, trong lòng không yên chút nào.

Bà mụ lên tiếng nói với Diên Tuyết.

"Bỏ khăn ra khỏi miệng thái tử phi đi, không cần lo nữa "

Diên Tuyết nghe lời bỏ khăn ra thì nghe nàng hét to tên Thế Hân còn tay nàng thì siết chặt tay Diên Tuyết đỡ ửng sau khi Diên Tuyết cố rút một tay ra để bỏ khăn ra khỏi miệng Uyển Nhu.

"Đồ Tòii! Du Thế Hân, nếu có kiếp sau ta nguyện làm nam nhân khiến chàng sẽ phải khổ sở a." Trán nàng lấm tấm mồ hôi vốn dĩ đã ướt nhưng nàng vẫn cố hết sức để mắng Thế Hân.

"Được!Được! Nàng muốn gì cũng được ta chỉ cần nàng bình an."

"Ta nguyện rửa chàng kiếp sau là nữ nhân phải sinh con cho ta."

"Được! Kiếp sau sẽ sinh con cho nàng ta sẽ làm tất cả theo ý nàng "

"AAAAAA...."

Nàng hét lên một tiếng rất lớn rồi ngất xỉu.

Ngay sau đó...

"Oa..oa...oa oa"

Bà mụ già lên tiếng vui mừng.

"Sinh rồi, là một cặp song sinh "

"Một tiểu hoàng tử và một tiểu công chúa."

Thế Hân bên ngoài đã hết kiên nhẫn mở cửa xông vào.

"Thái tử phi sao rồi? Sao nàng ấy bất tỉnh? "Thế Hân nhìn bà mụ rồi chàng lườm bà ta một cách sắc bén như muốn đoạt mạng.

"Đắp chăn cho thái tử phi để ta mời thái y vào."

Diên Tuyết y lời lấy chăn đắp vào cho Uyển Nhu.

Thái y bị kéo vào suýt ngã bổ nhào vào thành giường, ông ta hoảng quá cố giữ thăng bằng mãi mới không bị va vào thành giường.

"Bắt mạch cho nàng ấy, mau! Nếu không ta sẽ lấy mạng cầu của hai người."

Thái y tay run run cầm vào tay Uyển Nhu bắt mạch.

Ông ta nói với Thế Hân bằng giọng run run nhưng đỡ hơn trước.

"Thái tử phi tạm thời hôn mê do dùng sức quá mạnh, chỉ cần tắm rửa và nghỉ ngơi sẽ tỉnh lại."

Bà mụ đứng đó thấy cũng sợ hãi hai hài tử đưa cho Diên Tuyết bế rồi quỳ xuống lo sợ.

"Mau đi cắt thuốc tắm rửa cho nàng ấy còn bà mụ thì theo Diên Tuyết nhận thưởng."

"Vâng"

"Diên Tuyết ngơoi để hai hài tử của ta ở đây ta tự chăm sóc."

Hai đứa trẻ tự dưng không khóc nữa khi nằm cạnh mẹ của chúng.

"Uyển Nhu đây con của chúng ta đó, nàng mau tỉnh dậy đặt tên cho chúng đi, chúng đang đợi nàng đặt tên đó."

"Thế Hân à! Ta còn sống sao? "Nàng nói với giọng thều thào, yếu ớt vì mới tỉnh lại.

"Nha đầu gối! Nàng phải sống chứ sao chết được? Nàng sinh con thôi mà phải ở bên ta cả đời chứ, nàng muốn bỏ trốn ư?"

"À! Nàng đặt tên cho con đi, một nam một nữ đó!"

"Tuyết Nhan là tên của con gái chúng ta còn tên con trai của chúng ta tên Minh Viễn đi."

"Được! Theo ý nàng!"

"Sao chàng không nghĩ tên khác? Ta đặt tên là chàng đồng ý không phản đối?"

"Chẳng phải ta nói rồi sao, chỉ cần nàng bình an và vui vẻ bên cạnh ta thôi thì mọi thứ theo nàng hết ta tuyệt không phản đối."

"Được rồi!! Nàng mới sinh xong cần nghỉ ngơi, ta ngồi đây với nàng chăm sóc cho hai hài tử của chúng ta."

"Ngủ đi, nàng vất vả rồi!"

Nàng vui đầu vào chần ôm hai đứa trẻ đã ngủ vào lòng rồi cũng chợp mắt

Bạn đang đọc truyện *Uyển Nhu! Mau Đến Đây Với Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.